

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Riber, Hans Wilhelm.; [udgivne af Levin Chr. Sander og K. L. Rahbek]

Titel | Title:

Hans Wilhelm Ribers samlede Digte.

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : Simon Poulsen, 1803

Fysiske størrelse | Physical extent:

1-2 i 1 bd. (L, 219, 272 s.).

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

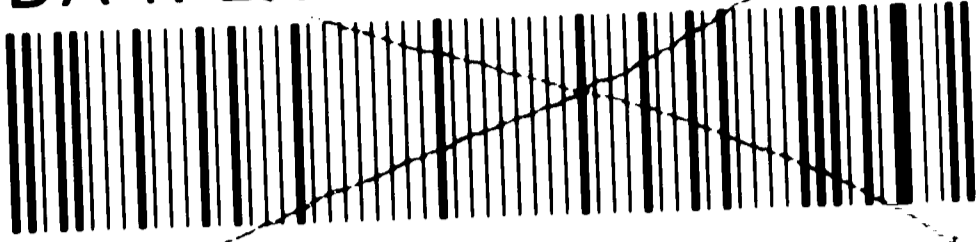

54-9

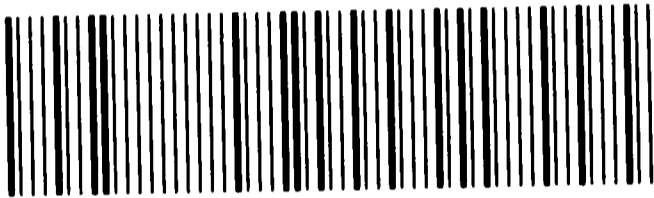
EKS: 1.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

1 1 54 0 8 00192 9

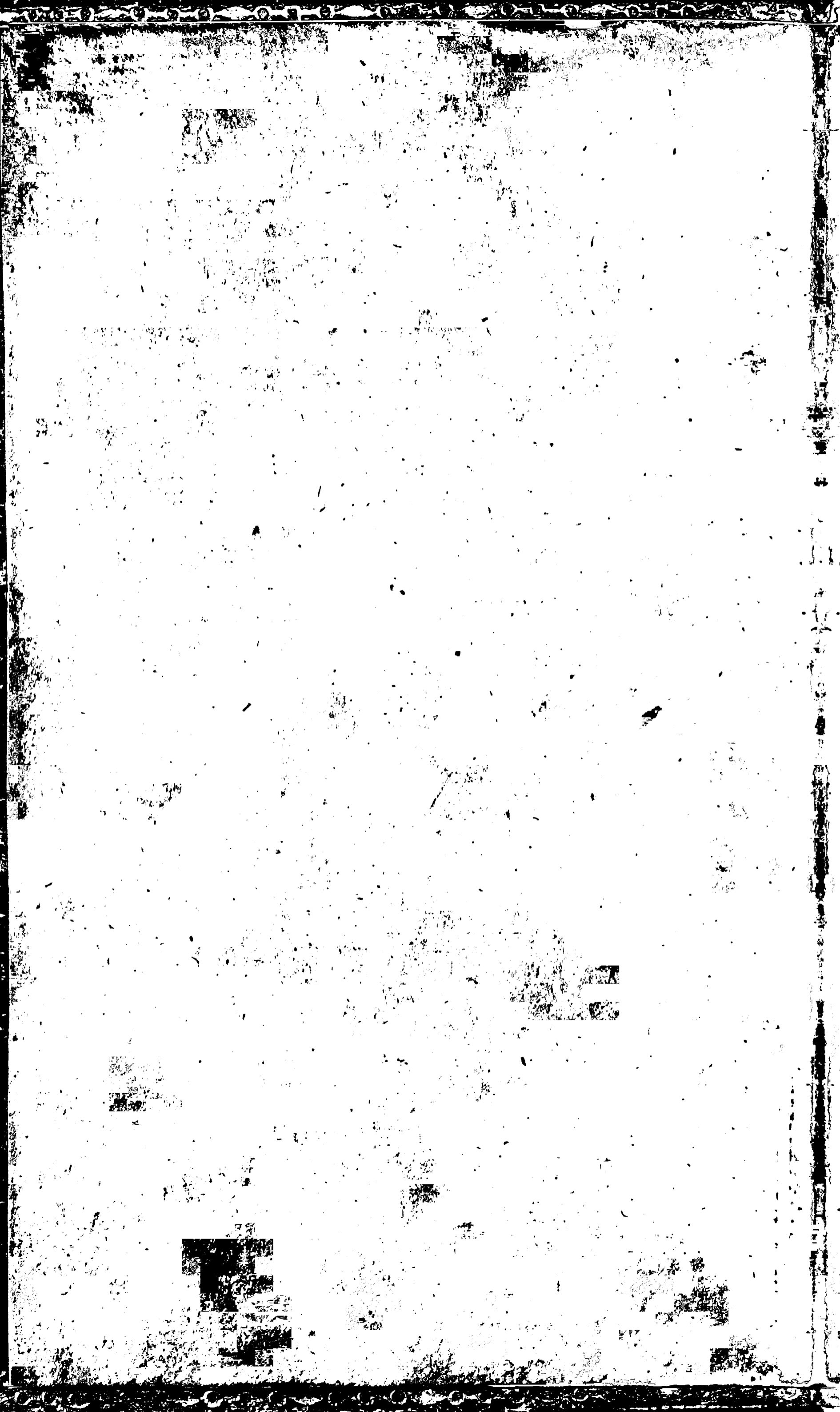
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023491509

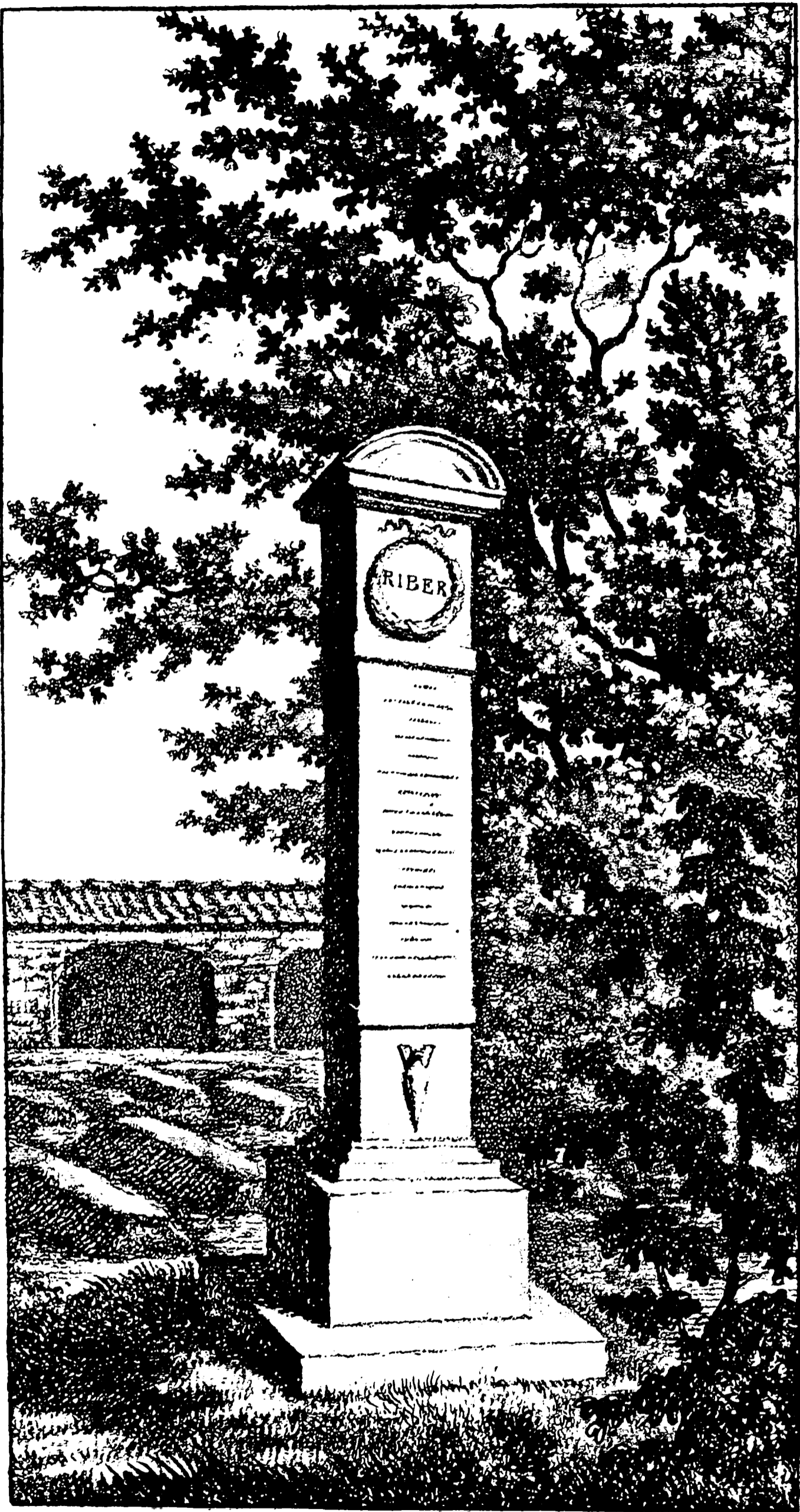

HANS VILHELM RIBÉR.

föd d. 7 Jun. 1760 död d. 26 Nov. 1796.

Clemens Sc.

Hans Wilhelm Ribers

s a m l e d e D i g t e .

Förste Deel.

(med Digterens Portrait)

Kjöbenhavn, 1803.

Paa Hofboghandler Simon Poulsens Forlag,
trykt hos Bogtrykker og Skrivtstöber K. H.

SEIDELIN.

LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF TORONTO

1881

1881

1881

1881

1881

1881

1881

1881

H. W. Ribers

ædle Veninde

og

V e l y n d e r i n d e

Frue Baronesse LÖVENSKIOLD,

hvis ærefulde Godhed

for ham

end ikke kiølnedes

ved hans Död

i hans Navn

ætbødigen og erkiendtligen

helliget

af hans Venner

og

Udgivere

L. C. Sander. K. L. Rahbek.

THE

OF THE

OF THE

OF THE

OF THE

OF THE

OF THE

OF THE

OF THE

OF THE

OF THE

OF THE

OF THE

OF THE

Hans Wilhelm Ribers
Biographie og Carakteristik,

ved

Sander og Rahbeck.

Alle den danske Poesies Yndere ville uden Tvivl her med Fornöielse modtage en udvalgt Samling af H. W. Ribers bedste poetiske Arbejder; alle Skiönnere og Yndere af Menneskeværd og Menneskegodhed vilde sikkert med end større Glæde modtage dette iegode og exemplariske Menneskes nöiagtige og fuldstændige Biographie, hvis denne var muelig at skrive. Men uagtet vi begge have den sande Ære at have været af den Afdödes

allernöieste Venner, og den ene af os fra hans allerførste Fremskridt paa Litteraturens Bane, og indtil hans allersidste, var næsten uafbrudt hans trofaste Medvandrer; uagtet end ydermere faa Menneskers hele Siæl kunde ligge aabnere for Venskabs, ja for hele Verdens Öine, og mindre trænge enten til egen Frygtsomheds eller venskabelig Skaansomheds Slör end vor *Ribers*, erkiende vi dog begge, hvor höist ufuldkomment og ufyldestgjørende, det Udkast, vi til hans Biographie her kunne give, er, og nödvendig maae være. Ikke den blide, menneskekiærlige Viise, hvis velbrugte Liv hengled i stille Virksomhed for Brödres Vel, er det lykkeligste AEmne for Biographen, saalidet, som den venlige Ström, der fredelig bugter sig mellem blomsterklædte Marker, som den gör frugtbare, er det for Landskabsmaleren: Maaskee torde man uden Usandhed sige, at det er Ribers Lovtale, at hans nöieste Venner have saalidet at sige i hans Biographie; havde hans Liv

været rigere paa mærkelige Tildragelser, frapperende Scener, udmærkede Træk, en god og ypperlig Mand kunde han da vel have været, men neppe

den fromme RIBER, alle Godes Ven;

neppe den Mand, som i sit 37 Aar gik i sin Grav, uden endnu at have erfaret, end sige selv følt, hvad Had eller Fiendskab var.

Hans Wilhelm Riber föddes i Kiöbenhavn d. 7 Jan. 1760. Faderen Hans Christian Riber, Casserer ved Kiöbenhavns Brandcasse, og Moderen, en Datter af Kommerceraad Beck var efter sædvanlig borgerlig Maalestok i de Omstændigheder, at Skiæbnen syntes derved at bebude deres Börn en god Opdragelses Fordele. Men i sin spædeste Ungdom mistede han dem begge, Moderen den 13 November 1762, da han var ikke fuldt tre Aar, og Faderen inden han fyldte

fem. Inden han imidlertid blev istand til ret at fatte eller föle dette Tab, blev det ham saa aldeles, som det lader sig tænke, erstattet i hans ærværdige Farbroder, der ikke allene da, i hans spæde og hielpelöse Dage, men og hans övrige Levetid igiennem, var ham en sand, kiærlig og trofast Fader. Skiönt denne ved Broderens Död endnu var ugift, drog han dog ikke i Betænkning at tage sin unge Pleiesön strax til sig, og sörgede i nogle Aar ganske allene for vor Wilhelms Opdragelse; og da han nogle Aar derefter tog sig en Hustrue, var han saa lykkelig i hende at give vor unge Riber en Moder, der med en endog mellem virkelige Mödre usigelig sielden og uforanderlig Inderlighed indtil hans sidste Time havde ham kiær. Forsynet vilde, at dette ærværdige Par, efter at have oplevet megen og velfortient Glæde paa deres Yndling, pludselig skulde see ham gaae foran til det Liv, hvor hans og deres Dyder skulle værdigere belönnes.

Blid og rolig, som Ribers hele Siæl, var hans Barndom og Ungdom. Hans anden Fader og Moder elskede begge bestandig en særdeles indgetogen Levemaade; deres første Grundsætning ved Opdragelsen var desuden at holde saavel ham, som hans tvende Sødskende, langt fra al Börneomgang, for at bevare dem fra al sædelig Smitte. Ikke uden Föie anföre vi denne Omstændighed, som ustridig ikke har bidraget lidet til at paatrykke vor Ribers hele Væsen og Tænkemaade et Præg, som de indtil Graven beholdt. At et Barn i den Alder, ikke nu og da skulde have fölt en Længsel efter den Frihed, de Adspredelser, de Forlystelser, som det, den eensomme Levemaade uagtet, nödvendig nu og da maatte skimte, eller höre, at være dets Jevnaariges Deel, vilde være uforklarligt at antage; men at den, der i de Aar lærer, uden Knur og uden Nag, af Aerbödighed for ældre og elskede Personers Villie at opgive og undertrykke de meest fristende Önsker,

derved erhverver et Selvherredom, og en Hengivelse i Forsynets os ofte ubehagelige ofte ubegribelige Styrelse, der vil være ham den tryggeste og veldædigste Ledsager gennem de kommende Dage, vil vel ikke nogen lettelig miskiende.

Meget tidlig røbede vor Riber, hvad den daglige Tale temmelig ubestemt kalder et godt Hoved, og hvad Psychologen med mere Föie kalder en nem og troe Hukommelse. Frygtede hans Pleieforældre al Börneomgang for ham, maatte de end mere frygte at hengive ham ude fra deres Opsyn til nogen offentlig Skole, de toge altsaa ikke i Betænkning at foredrage den ulige kostbarere Privatundervisning. Ribers første Lærere vare Candidaterne BRANDT og SUHR, begge siden befordrede til Præsteembeder; under deres Anförelse gjorde han en saa meget heldigere Fremgang i Skölevidenskaberne, som hans unge efter Syssel higende Siæl, ukiændt med alle

Adspredelser, maatte opoffre al sin Virksomhed og sin Virkekraft paa disse. Efterat han den 10 April 1774 var confirmeret, underkastede han sig den 4 Juli samme Aar Examen Artium, og fik ikke blot efter den da giældende ældre Skoleindretning 36 Bener erhvervede sig tillige ved sine i en Alder af ikke fuldt 15 Aar usædvanlige Kundskaber saamegen Opmærksomhed hos sine Samtidige, at allerede i hans første academiske Aar ikke faa af de Forbindelser, hvori han indtil sit Livs sidste Öieblik, fandt sin Lykke og Hæder, knyttedes, og knyttedes for Evigheden.

I denne sit Livs vigtige Epoke begyndte Riber en Dagbog; og hvo der kiendte hans skiönne Hierte, vil ikke finde det ucharacteristisk, at paa den første Side af denne indtil den allermindste Udgift findes optegnet, at denne første Examen kostede hans gode Pleieforældre 38 Rdlr. 1 Mk. 12 Sk.;

VIII

sandelig det er saare sielden til saaledes at gienkalde sig modtagne Velgierninger Dagböger anvendes; i det mindste er der neppe lettelig nogen Ting, Hverdagsiælene mere skynde sig at glemme.

Vi ile forbi det næste Skridt af hans academiske Bane, da han ligeledes med Hæder underkastede sig Aaret derefter den saakaldte Examen philosophicum. Nu syntes Tiden, at han skulde vælge sig en Bestemmelse, og Omstændighederne formaaede ham til at udkaare sig Theologien, hvis Bane med Tiden syntes at love ham en for hans stille nöisomme Character og blide fromme gavnlystne Hierte passende Virkekreds. I Aarene 1776 og 77 begyndte han da at besöge de theologiske Collegia; og om end ikke hans sædvanlige Stadighed og Nöiagtighed i alt, hvad han foretog, noksom kunde være os Borgen for den Flid og Paapassenhed, hvormed han besögte disse, da havde vi den ubedrageligste

Sikkerhed derfor i den Omstændighed, at den for sin ubestikkelige Rettfærdighed uforglemmelige Dr. Peder Holm den 21 April 1777 frivillig gav ham Communitets Beneficiet, og tillige tilbød ham Plads paa Regentsen. At hans kiærlige Pleieforældre, der hverken vilde miste deres Yndling fra deres Side, eller i de slibrigste Aar overlade hans ubesmittede Sæder i Jevnaariges farlige Hænder, ikke tillod ham at modtage det sidste Beneficium, ville Læserne lettelig kunne sige sig; men at være blevet det tilbudet af Dr. Peder Holm, er det uforkasteligste Certificat, den 17 aarige Ribers academiske Forhold og Flid nogensinde kunde hædres med; men skulde end den retvise Holm efter saamange andre vore fortiente Landsmænds Viis, allerede være forglemt, nu saa tilføie man dette, at allerede i de Aar lagdes hos en anden af hans Lærere, den höiærværdige N. E. Balle, Grundstenen til det Venskab, som 20 Aar efter blev det ypperste Æreminde over vor afdöde Vens Grav.

Saa trolig han midlertid da endnu vandrede den udseete Bane, kom han dog efterhaanden alt mere og mere ud paa en Bivei, som omsider lokkede ham gandske ud fra hans afstukne Cours, indtil den endelig uventet ad en Giensti bragte ham tilbage til hans sande Bestemmelse. Allerede i tidlige Aar havde vor Riber med Held dyrket de levende Sprog; den tyske og franske Litteraturs vigtigste Skatte vare ham ikke fremmede; men de vare utilstrækkelige til at tilfredsstille hans umættelige Videlyst. Fra Begyndelsen af Aaret 1777 lagde han sig derfor efter det engelske, som den Tid mellem vore unge Videnskabsdyrkere var temmelig ualmindeligt; og til hvilken Grad af fortroeligt Bekiendtskab med dette Sprog og dets Litteratur han vidste at bringe det, vidne ikke blot hans seneste Arbejder, de desværre ufuldendte Oversættelser af Ossian, samt Fordanskningen af Shakespears Mesterværk, Kong Lear, under Grev Ahlefeldts Bestyrelse antaget til Skueplad-

sens Brug, og siden udkommet paa Poulsens Forlag i Trykken; men og den meget virksomme Andeel, han tog i Oversættelsen af de richardsonske Romaner, *Grandison* og *Clarissa*, og m. d. l. Endnu vedblev han at have sin gamle Bestemmelse for Öie, ja søgte endog Tid efter anden ved offentlige Prædikener at forberede sig dertil. Adskillige af disse, alle fra denne Periode indtil Aaret 1780 fandtes efter ham, som alle efter Skiönneres' Dom vise lys Orden, og en ualmindelig Gave til et tydeligt populært Foredrag, hvorvel de i övrigt ikke torde hæve over det sædvanlige; midlertid kiölnedes alt mere og mere hans Tragten efter Examen; ja selv den geistlige Stand syntes at tabe af sine Tillokkelser for ham. Var det en vis Frygtsomhed, en nødvendig Fölge af hans eenlige Opdragelse, en vis Beskedenhed, der ugieerne vovede at træde personlig til Skue for et nærværende Publikum, en vis Mistillid til sine Kræfter, der saa gierne tiltroer andre mere Lys, Kraft

og Værd, end sig selv? Eller blev maaskee vor Riber, der allerede 1777 var lokket ud paa den litterariske Bane, som Deeltager i sin ædle Vens, den flittige og fortiente afdöde H. I. Birchs historiske Magazin, og kort derpaa af ham med fortient Berömmelse forestilledes Publikum som heldig Medoversætter af de veisiske Börnesange, og paa samme Tid i Forening med et end større Navn, Edv. Storm, traadde frem for den poetiske Læseverden — forledt ved den tilsyneladende Uafhængighed, den Raadighed over Tid og Ævner, det Otium cum dignitate, den litterariske Bane ved sin Begyndelse synes at love, til at give denne Fortrinnet? Nok — at efterhaanden vor Riber, maaske smittet af Venners anstikkende Exempler, vel ogsaa tildeels uforsettlig og saa at sige uvitterlig, fordybede sig paa den litterariske Bane, og hvorvel han i Begyndelsen, ligesom for at holde gode Minner med sit forrige Fag fornemmelig sysselsatte sig med at oversætte Opbyggelses og Andagts-

skrifter, som Jerusalems, Sturms, Hesses, o. fl. d. l. overlod han sig tillige til sin Tilbøyelighed for Digtekunsten, og have vi, foruden hans egne Arbeider, hvorom vi i det følgende komme til at tale, ham at takke for de saakaldte schulziske Poesisamlinger 4 Bind, som vel ikke saa lettelig ved noget lignende i vor Litteratur ville blive overgaaede; ogsaa droges han i denne Periode ind i Recensionsvæsenet, da endeel af hans nærmeste og nöieste Venner paatog sig Redactionen af de berlingske lærde Tidender, hvis Bestyrelse ikke saare længe derefter i en critisk Tidspunkt tilfaldt ham selv, og som han, endskiönt forladt af næsten alle sine ældste Medarbeidere, utrættelig og ufortröden fortsatte, indtil han ved sin forandrede Bestemmelse afgav den til den nuværende Redacteur, sin Ven Prof. Nyrup. Det er langt fra disse Blades Bestemmelse, ligesom det vilde være höist usömmeligt i den fredsælle Ribers Biographie, at oprippe gamle, for en stor Deel af Misforstaaelse opkomne,

ved Öretuderi oppustede og ved Lidenskabeligheder opflammede Stridigheder; kun dette bör til Ribers Minde siges, at saa blid, saa fredsom, saa braadfrie, som i övrigt hans Character var, saa fast, saa nidkiær, og saa fritalende fandtes han, hvor hans Venner fornærmedes; ligesom det og bör erkiendes, at, om end hans Recensioner ikke ere blandt dem, der udmærke sig ved nye og hældige Synspunkter, eller overraskende Fremstilling, da have de gavnet meget ved det lyse og ukonstlede Foredrag, hvori han i Særdeleshed opvakte Opmærksomhed paa de mange upaaagtede Urigtigheder og Skiödeslösheder, som den Tiid endog gode Skribenter i deres Sprog tilode dem, og ere end disse ikke tilfulde forsvundne af Dagens Skrifter, torde det dog fornemmelig være Ribers Fortieneste, at de nuomstunder mærkes, og erklæres for Feil, hvor de forekomme.

Men endnu mere end ved sin offentlige Kritik gavnede han i denne Henseende ved

sine private Raad, da han med en magelös Tienstvillighed og uden mindste Persons Anseelse med Broderhaand hialp enhver, der anmodede ham derom; med den ham egne Nöiagtighed giennemgik og giennemsaae — nær havde jeg sagt utallige — saavel originale som oversatte Arbeider af berömte og uberömte Mænd, Venner og Ubekiendte, meddelte sine Anmærkninger eller sine Rettelser, saavel i Henseende til Indhold som Foredrag, udfyldte manglende Stæder, og — alt dette ikke blot uden allermindste Egennytte, ja endog undertiden uden Tak, men med den ædelste Opofrelse af den Tid, der saalænge var hans eneste Skat, og som — endog da den ikke længere var dette — til en Families Underholdning var ham end mere uundværlig; ja endog tilsidst — paastaae de, der kunne være underrettede derom — med Opofrelse af den for hans Helbred uundværlige Vederqvægelse og Hvile. Nægter man maa-skee — har man andensteds sagt — vor

XVI

hengangne et Sted blandt Siernerne af første Størrelse paa vor poetiske og litterairiske Himmel, da er og bliver det stedse en uimodsigelig Sandhed, at saare faa Stierner paa den ei have stadigere og paalideligere tient den Vandrende til Ledestierne, at den lyste uomtaaget af alle de Avinds og Egenkiærligheds og uædel Lidenskabeligheds og Usædeligheds Dunster, der saa ofte har berövet mangen stolt Stierne den betydeligste Deel af dens Glands; og end en uimodsigelig Sandhed, kan man tilföie: at fra den Tid den dalede, ingen anden er oprunden at oprette os dens Savn.

En tilfældig Bivirkekreds, som i Aaret 1785 aabnedes vor Riber, og hvor han med sin vante beskeedne og ærlige Velvillie kraftigen medvirkede, fik uden hans Forventning med Tiden en afgjørende Indflydelse paa hans Dages Bestemmelse, og bragde ham omsider ud paa den Bane, for hvilken

han saa aldeles syntes skabt. Da i Aaret 1785 vor gavnelystne og ædle Tode, maa-
 skee misfornöiet over at *Selskabet for Borgerdyd* ikke i alle Henseender tegnede til at vilde opfylde hans Önsker, besluttede at stifte et nyt under Navn af *Selskabet for Efterslægten*, der skulde være Opdragelsen og Almueunderviisningen i Særdeleshed helligt; havde han den ædle Idee, til Medarbeidere deri at indbyde endeel yngre Videnskabsmænd, med hvilke han just paa den Tiid var indviklet i en temmelig levende litterarisk Feide, og mellem hvilke vor Riber var; efter nogen Raadslagning blev det besluttet ikke at svige saa hædrende en Tiltroe, og altsaa modtage Indbydelsen; i Selskabets andet Möde foreenedes de med dets förste Stiftere; og fra denne Dag af og indtil sin Dödedag, virkede vor Riber med sin redelige og ufortrödne Iver næsten uafbrudt til dette Selskabs Fremme; men i det han saa aldeles uegennyttigen, og uden fier-

neste Hensigt til muelig Vinding blot havde Almeenvel for Öie, aabnedes tillige en med hans Önsker og Gavn særdeles overeensstemmende Virkekreds for ham. Regeringen overbeviist, at uden Almeenoplysning intet Almeenheld er at naae besluttede at stifte et Seminarium til Landsby-skolelæreres Dannelse; og de Aands og Hiertes Fortrin, de Lægaver, den Blidhed i Væsen, den Taalmodighed i Behandling, den Tydelighed i Foredrag, og den Rigthighed i Fremsætning, der havde udmærket vor Riber som frivillig Lærer i Efterslægten anbefalede ham til at ansættes ved denne vigtige Stiftelse, efter at han først paa Regeringens Befaling og Bekostning havde gjort en kort, men for en Mand med vor Ribers sindige Aand og lyse Öie, altid lærerig Reise til Naboerigets betydeligste Anstalter af dette Slags; en Reise, hvorum Publicum maaskee andensteds vil faae interessante og lærerige Efterretninger af

den Dagbog, han derover efter sin Sædvane førte.

Hvorledes han efter sin Hiemkomst forestod et Kald, der var ei mindre efter hans Hierte end efter hans Ævner, derom vidne hans höiværdige Foresatte og Ven, N. E. Balle, der ved hans Kiste reisede hans Minde for hans fordums Disciple, som den Mands, hvem det varen Glæde, over alanden Glæde paa Jorden, at fremme deres Duelighed og befordre deres Bedste; det vidne hans værdige Eftermand og Ven F. H. Guldberg, der Aarsdagen efter hans Död i een Sörgehöitid til hans Minde, hædræde ham som den, der var virksom blandt de faa, som tændte Lyset i vort Fædreland for den forhen raa og udyrkede Classe, ledede mangen Lærling til Sandhed, Kundskab og Dyd, lærte ikke mindre med sit vennekierlige, pralfri, retskafne og nöisomme Levnet, end ved sin ufortrödne Flid og heldige Svada; men især vidne den ömme taknemmelige sönlige Erindring, hvori hans

Navn og hans Værd leve hos enhver af hans fordums Disciple, man næver ham for; denne Sorg over hans Tab, der hans Jordefærdsdag qualte Sörgesangene paa deres Læber, og som Tiden kun har formildet, men ikke fordrevet. Med Föie kan man sige, at, hvis Lærerens første Dyd er at elskes og æres af sine Disciple, har neppe nogensinde nogen Lærer gjort vor Riber Rangen stridig heri.

Efter at have tiltraadt sit Embede indgik han sit Livs vigtigste Forbindelse med Jemfrue v. Haven, en Pige, han i sin tidligere Ungdom — forsikkre hans Fortrolige — taus havde skienket sit Hierte, og var saa lykkelig endnu at finde ubunden, da den uventede Vending i hans Stilling satte ham istand til at byde hende sin Haand. Dette Ægteskab, vidner Ribers sandru Sörgetaler — og istemme med ham alle de, der kiendte vor Afdödes Huusliv — var det lykkeligste, som kan finde Sted, glad i tarvelig Sparsomhed, kun ikke velsignet med

Börn. Heller ikke behöover man andet Vidnesbyrd for, hvordan Ribers Huusliv og fölgelig hans Ægteskab var, end den Sindsblidhed, det lykkelige Luune, der fulgte ham midt under de mange, og mangehaande Sysler, hans Kald, hans Stilling, og endnu mere end alt hans vennefulde Tienstagtighed, overvældede ham med; for at være saa virksom, og derhos saa vel tilmode under sin Virksomhed, maa man have sin Lön i sit huuslige Held.

Midt under dette sysselsatte og lykkelige Huusliv var han dog ingenlunde tabt for andre Sysler, eller for sine Venner; ikke blot fandt han f. Ex. midt under alt dette Tid til at besöge Psalmecommissionen med sin medfödde uafbrudte Stadighed, til at paatage sig den frivillige danske Sprogunderviisning i Efterslægtselskabets Skole, efter at Storm var revet derfra, men og til nu og da at besöge sine gamle Cirkler, og medbringe sit i Ordets fuldkomneste Betydning gode — godmodige

og muntre — Lune der; og hvormegen Deel han indtil sit sidste Öieblik vedblev at tage i sine Venners Glæde og Lykke, vidne samtlige hans senere Smaadigte, som næsten uden Undtagelse vare denne Deeltagelses Fostre.

Midt under dette saa uplættet gavnlige og glæderige Levnet bortræves denne iegode ædle Mand, dette elskelige Menneske pludselig af Döden, og næsten kunde man fristes til at sige, at den vennelülde Tienstagtighed, der havde ledsaget ham heele hans Levetid igiennem, fulgte ham til hans Död, thi hans sidste Udgang var, for at bringe een af de tven- de, som her have fört Pennen til hans Minde, et poetisk Bidrag til en Poesiesamling, hvortil denne havde udbedet sig hans Understöt- telse. Umiddelbar derpaa blev han overfalden af en Sygdom, som inden faa Dage lagde ham i Graven den 26 Nov. 1796. Gierne og med Föie kan siges, at ikke mange Menneskers pludselige Död har giort större Sensation; thi

selv for dem, der ikke vidste at skatte ham. som Skribent, var han elskelig, som Menneske; derfor fulgte og en hæderlig Skare Indbudne og Uindbudne under heede Taarer hans Liig, der henbragtes til Assistentskirkegaarden, hvor siden nogle af hans Venner med et Sörgeminde have betegnet hans Grav. Varrigere Sörgeminde af sine Venner, end dette Marmor har han i Balles Tale ved hans Jordefærd, og Guldbergs ved Sörgehöitiden, Aarsdagen derefter; ikke at forbigaa den hæderfulde Maade, hvorpaa den sidstnævnte ved Seminariets Tiaarsfest fornyede hans Erindring; og ville vi nu slutte med et Sted af vor Guldbergs nysnævnte Mindetale, der er, som det kunde være skrevet for os: *enhver, der elsker og tilbeder Venskab, maa elske dig, henfarne Ven Riber! som Ven rakte du hver god Mand din Haand, og ofrede ham villig din Tid, og dine Kræfter, til hvilken Religion, hvilken politisk Tro, hvilket Folkeslag og hvilken Sekt han saa*

hørte. Som Ven mödte du hvert Menneske; som Lasternes Fiende, men den faldnes Ven hialp du redebon din synkende Medbroder. Selv den, hvis Handlinger og Meninger vare saa afvigende fra dine, at du med ham ei kunde pleie dagligt Venskab, selv til ham bar du det redeligste Vennesind. — Saaledes levede, og saaledes döde du. Evtigt, kiert, og velsignet er, og være blandt Venner dit Minde!

Ligesom vi sluttede vor Vens Biographie med et Sted af vor Guldbergs skiönne Mindetale, kan neppe hans Digtercarakteristik bedre begyndes end ved det, der sammesteds i denne Anledning blev sagt: "Enhver der elsker Moralens milde Bud, fremsatte i et skiönt og overtalende Sprog, maae ogsaa elske dig, henfarne Digter, Riber! var det end ikke skienket din Aand, at være ligemeget

Herre, saavel over Broderens Phantasie, som over hans Hierte; at böie dette sidste var dog din visse Gave. Med Smag valgte du Fremmedes Arbeider, naar de kunde lede til Dyd, Blidhed og Huuslighed; og med Smag omplantede du de laante Qvister paa Fædrelandets Grund, saa de voxte yndigt op, og lokkede mange til at hvile i deres veldædige Skygge. Selv i seneste Dage skal den ufordærvede Mand og den plettefri Yngling modtage rørt de gavnlige Varsler, der tryllende leve i dine Skrifter, og velsigne dig i din Grav — Evgigt! kiært, og velsignet er og være blandt Danmarks Digtere dit Minde!”

Denne her saa træffende skildrede Aand og Stemning ville vi allevegne möde hos vor Ven, være sig, at han med *höie glade Jubeltoner* priser den Gud, der gav os den store Lære

XXVI

Som Nordens Haab vor Fredrik lærte,
At Guders Gud med Faderhierte
Seer den betrængte Betlers Graad,
At Muld kun Dödelige blinder,
Og han kun Ærens Krone vinder,
Som her var stor ved ædel Daad;

eller han synger ham:

Der, god som Verdens Fader
Hvis Haand for mindste Kryb oplader,
Et Væld af Næring Lyst og Fred,
Tro følgende Nationens Stemme,
Ved Brödres Vel som sit at fremme
Fandt Vei til Held, til Evighed.

Bonde-, og Danne-Vennen Bernstorff den
förste, eller, naar han besynger Landlevnets
og Vennesamlivets Lyksaligheder blandt de
lykkelige,

Som kan hige til en Vennekreds,
Og er der med Verden vel tilfreds,

Fölge Venner, hvor Naturen vinker,
 Tréfold nyder da den deelte Fryd,
 Og naar Aftenstiernen venlig blinker,
 Glad der overskue Dagens Fryd;

eller han skildrer sin sande Ven, og i ad-
 skillige Henseender sit Forbillede, sin *Edv.*

Storm

I Trang og Smerter skreed han frem
 Paa Livets Vei!

Men Taalmod og Nöisomhed
 Forlod ham ei,

Hans Siæl fik Kraft ved opfyldt Pligt
 Ved virket Hæld;

Hans Venskab stod urokkeligt,
 -Som Dovers Field.

eller han endelig önsker en nygift Ven;

Held den Mand, Gud gav en dydig Qvinde
 Han fik meer end Töndernes Gud.

Fyrig Ungdom ham til Glæde kalder,

Hendes Smil mangfoldiggör hans Lyst,

I hans Manddoms Aar, i Oldingens Alder,
 Skienker hun ham Lindring, Hielp og Tröst;
 Har han Sundheds store Skat i Eie
 Let henflyver ham hver Arbeidsstund,
 fængsler Sygdom ham paa haarde Leie
 Hvo kan pleie, muntre ham, som hun,
 I sin Velstand lærer han af hende,
 Blidelig at lette Brödres Nöd,
 Og om Himlen vil ham Armod sende
 nöisöm deler hun hans törre Bröd,
 Naar han agtes, hædres af de Gode,
 Dobbelt stor han föler Ærens Værd,
 Endog miskiendt er han vel tilmode,
 Thi en dydig Huustrue har ham kier,
 Er han Fader, han da Himlen priser,
 Thi hans Afkom danner hun til Dyd,
 Men og uden Börn han Himlen priser
 Hendes Kierlighed er al hans Fryd —

Og kort sagt: hans Seminaristsange, hans
 Klubsange og hvilket Digt vi tage frem, da
 gienkiende vi i dem alle Ribers særegne Præg,
 denne blide, nöisomme, kun for Huuslivets,
 Venneomgangs, og gavnlige Virksomheds

Glæder skabte Siæl. Maaskee giver dette, som man med Sandhed kan kalde Ribers Stempel, dem noget vist eensformigt, der især føles naar man læser endeel af dem efter hinanden; men — ikke at tale om, at dette neppe er den Maade, hvorpaa en Samling Digte bör læses, kan man vel og med Föie paastaae, hvad andensteds er sagt, at om der end torde blive ulige Mening om nogles *poetiske* Værdie, om det os magna sonaturum Horats fordrer af Digterne, vil dog sikkerlig intet Menneske, der har Fölelse for Godhed, og Blidhed og Dyd og Religion, nogensinde lægge dem af Hænde, uden at ønske sig en Ven, som Forfatteren af dem umiskiendelig sees at have været.

Midlertid vil ovenstaaende Anmærkning formodenlig tiene Udgiverne til Undskyldning, fordi de ikke have troet at være forpligtede at meddele ethvert venskabeligt Leilighedsdigt, der af deres Ven er faldet dem i Hænder.

I en i Norge udkommet Samling for *Norges Krigere* findes derimod under Ribers Navn to Sange, som, skiöndt Samlerne endnu ikke have videre Hiemmel for, at de ere af ham, og de heller ikke have fundet dem mellem hans Papper, eller tilforn kiendt dem, de dog troe i det mindste her at burde lade aftrykke;

Min Lyst er at plöie det skummende Hav,
 Og tumle paa Söen den hvide,
 Fra Barndommen jeg mig til Sövæsnet gav
 at færdes jeg lærte itide
 Nu er jeg bekiendt
 Med det Element,
 Som gier baade Vellyst og Qvide.

Naar Solen den skinner, og Himlen er mild,
 Og Veiret og Farten sig föier
 Da höres paa Dækket kun Glæde og Spil,
 Hver sig paa sin Maade fornöier.
 At Tiden kan gaa
 Man finder da paa
 Mangt Spögg, og uskyldige Löier.

Men blier der en Storm af den gunstige Vind,
 Og Tordnen begynder at brage
 Og Bølgerne vælte sig brölende ind,
 Og Masten og Stængerne knage.
 Og Roret gaaer væk,
 Og Skibet blier læk,
 Da har vi besværlige Dage.

Dog taber en Sömand ei derfor sit Mod,
 Han kiemper med Kraft mod sin Fiende,
 Om Döden end for ham lyslevende stod,
 Han stræber dog Seier at vinde.
 Med Hænder i Skiöd
 At skielve i Nöd,
 Det, veed han, anstaaer kun en Qvinde.

Blandt mange Slags Mennesker seer han sig om,
 Blandt sorte og brune og hvide.
 Besöger de Lande, hvor andre ei kom,
 Sligt Levnet jeg gierne gad lide.
 I Aar er jeg her,
 Det næste Aar der,
 Alt eftersom Kiölen vil glide.

Jeg med min Fortieneste godt holder Huus
 Og öder kun lidt af min Hyre
 Jeg kommer ei der, hvor der vanker en Ruus
 Blandt andre forvildede Fyre.

At spare med Flid
 Til Vinterens Tiid
 Os lærer den landlige Myre.

Om Gud vil, saa kan jeg engang blive graae
 Og tient med det rolige Sæde,
 Naar alting er tilsat, hvad haver jeg saa,
 Da maae jeg forsilde begræde,
 At jeg var en Nar
 Og ödelagt har
 Den gamle Mands Föde og Klæde.

Man gierne kan være en dygtig Matros
 Foruden Huseren og Banden,
 Jeg er, og tör sige det selv til min Roes,
 Saa modig og rask som en anden;
 I alle Slags Dyst;
 Dog har jeg ei Lyst,
 Minutviis at kalde paa Fanden.

Og skal vi til Orlogs, saa tugte vi ei
 De fiendtlige Skibe med Eeder,
 Omsonst er da pralende Stöien: nei! nei!
 Pas paa dine Pligter! Det hedder.

Den stilleste Mand
 Maaskæ holder Stand,
 Naar Skryderen ængstelig syder.

Dog ingen dansk Söemand kan svede af Skræk,
 Han roelig seer Faren imöde;
 Saasnart som det gielder, han altid er kiæk,
 Og la'r sig til Kampen ei nöde.

Og hændtes det end
 Han faldt udi den,
 Dog stedse han seirende döde.

Skal vi og i Leding og Herrefærd ud,
 O Brödrel! saa lad os ei glemme,
 Saaledes at lege med Kugler og Krud,
 At Fienderne grant kan fornemme

Paa vort Handelav
 Hvad Folk vi er af,
 Og at man i Danmark har hiemme.

Meer end denne, skiöndt vel heller ikke saa
aldeles har den anden under Ribers Navn
der aftrykte Sang hans Stempel.

Enhver, som er rask, og har Mod i sit Bryst,
Han tiener sin Konge med Glæde.

Han griber Geværet med Sang og med Lyst,

Og sees som en Helt at fremtræde.
Men Stymperen vil

Saa nödig dertil

Og ofte er færdig at græde.

Vi kiende en slig ei for vor Kammerat,

Lad ham blive hiemme, den Hare,

Den duer dog ei til at være Soldat,

Som Tröien og Skindet vil spare.

Om noget kom paa,

Mon han skulde staae?

Nei! han tog vist Hælene vare.

Tilforn naar vor Foged eller Husbond var vred

Og vidste ei værre at giöre,

Saa jøge de os til Sessionen afsted,

Og lod os Mundering iföre.

Kom nu med den Straf,

Den leer vi kun af,

Vor Lyst er just Trommen at höre.

Den Skam, og den Tugt, som I trued os med,

Den ansee vi just for vor Ære;

Jo för vi kan stande som Mænd i Gevær,

Deskiærere skal det os være.

I Marken at gaae.

Og Fienden at slaae,

Man aldrig for tidlig kan lære.

En tapper Soldat overalt nyder Agt,

Hans Værd de Forstandige prise;

Naar ubudne Giester indtrænge med Magt,

Hans Nytte sig grant monne vise.

En Engel er han,

For Stad og for Land,

Og udbreder Tryghed og Lise.

Selv Pigerne skiønne paa Krigsmandens Værd,
Og ham i Særdeleshed lide,
I Gilder og anden fornöielig Færd
De ere som helst ved hans Side.

De ere som Lam,
Naar det gielder ham,
Saa lette, saa muntre, saa blide.

Og Pigernes Dom bör uryggelig staae,
Mod dem skal man ei raisonere,
De elske Soldaten, og fölgelig maa
Soldaten jo elskelig være.

Et Baand til min Hat
Gav Kirsten mig bradt,
Da jeg fik Musketten at bære.

Med den skal jeg drage mod Fienderne ud,
Og væрге mit Land og min Pige,
Med den skal jeg uddele dræbende Skud,
Og falde maaskee, men ei vige

Min Kraft og mit Mod,
Min Arm og mit Blod
Tilhörer mit Fædrenerige.

Ligesaa rigtig, som vor Guldberg har characteriseret vor Afdödes egne Digte, ligesaa treffende har han angivet de Egenskaber, der udmærke de Stykker, Ribers rene Pen kunde vælge at fordanske. Til Dyd, Blidhed, og Huuslighed maatte det lede, hvad der skulde vorde Riber saa kiært, at han vilde anvende den ham saa egne Flid paa dets Oversættelse. Derfor var i hans tidligere Dage Claudius, især hans hiertelige Sang for de Fattige, og de tven- de naive Stykker, Phidile, og efter Brudevielsen, samt den saa ganske i Ribers egen Aand stemte *daglige Sang*, hans Hierte saa kiære; derfor indtoges han af den kraftfulde Styrke i *Leopold Stollbergs* herlige Jamber, og oversatte dem med et Fynd, og en Held, som end- og de ypperste Kiendere beundrede; derfor fandt denne ædle Digtens *Menneskesang* til Danmarks Kronprinds, da det første skiønne Forsög skeede til at bryde de evig forbandede Negerlænker, saae reen, saa sandrue en Gien- klang i Ribers Hierte; derfor blev Pfeffels

Faderbrev til hans Datter fordansket ved Ribers Haand, maaskee den ypperste Prydelse, der nogensinde forskiönnede hiin det smukke Kiön helligede Samling; derfor fandt Overbeks henrivende Tröstesang i ham en saa mesterlig Tolk. Men af alle, alle Tydsklands Digtere var der dog ingen, der for vor Riber var og blev det, som Huuslivets Mestermaler, den ægte Idylliker Voss. Allerede hans *Idylle de Frigione* maatte for vor Ven være en henrivende Finding, især i de Dage, da han og hver god dansk Mand jublede over de herlige Udsigter, der frembröd til, at Baggesens faa Aar tilforn næsten dumdristige Önske skulde opfyldes

Og Bonden dog engang skee Ret;

men aldeles i *sin* Verden, maatte vor glade, huuslige, nöjsomme. for alle sande Menneskeglæder saa deeltagende Riber finde sig, da Vosses Luise faldt ham i Hænder; her traf han idel Mennesker, i hvilke han gienkiendte

Kiöd af sit Kiöd, og Been af sine Been, Men-
nesker, som han önskede, drömte, eller tænkte,
sig den Omgangskreds, der skulde være gan-
ske for ham; ogsaa er denne hele Oversættelse,
endnu kiendeligere end nogen anden *con amore*.

Desmere uoverlagt vil det maaske findes
af Undertegnede, at han paa sin mangeaarige
academiske Ven Forlæggerens Anmodning,
paatog sig, i denne Oversættelse at gjøre de
Forandringer og Tilsætninger, som den sene-
ste Udgave af dette fortryllende Digt gjorde
fornödne, naar danske Læsere skulde have det
fuldstændigt, og saaledes som den tydske Dig-
ter har givet det sidste Haand, og optaget det
i sine Digte; og dobbelt uoverlagt vil det let-
telig synes, naar man veed, hvorlidet han har
Aarsag til at vente, at Hexametrets Camene
skal være ham gunstig. Gierne vil han og
tilstaae, at han, da han tog sig det, paa höit
kun forestilte sig, at det hele vilde blive maa-
skee et halvhundrede Vers, der da ved Stier-

ner eller andre Bogtrykkertegn, kunde udpeeges fra Ribers; og da han endelig saae sin Vildfarelse heri, var ikke blot Löftet givet, men Arbeidet begyndt, og kunde ikke uden megen Vidtlöftighed afbrydes eller omgiöres; han maatte altsaa fortsætte dette ham sandelig ikke lette Arbeide. Ikke frygter han for, at Ribers vennehulde Skygge, om den endog paa hin Side Graven bekymrede sig om saadanne jordiske Smaating, skulde optage høm dette Fælleddskab ilde; dertil have de arbeidet formeget i Forening, dertil have de gien- sidig for megen vitterlig og uvitterlig Deel i en ikke ubetydelig Part af hinandens Arbeider; og elskede Ribers sin Voss, og Vosses Luise formeget, til ikke heller at vilde, at hans Landsmænd skulde læse den faldstændig, om det end ikke havde været en Vens Haand, der udfyldte det manglende; heller ikke skal Undertegnede i mindste Maade fortryde paa, naar Konstdommerne yttre, at hans Fordanskning staaer langt tilbage for Ribers;

her var ikke Spørgsmaal om nogen Væddestrid, men blot om at tilsætte det manglende; Publikum i Almindelighed, smigrer han sig, vil tilgive Manglerne i hans Arbeid med Hensyn til hans Hensigt, som ene var at tilfredsstille, hvad han ansaa for dets lovlige Krav.

Endnu snarere troer han at torde giøre sig Haab om, at man vil billige, at han for Fuldstændigheds Skyld, har forved Idyllen *de Frigivne* sat dens Pendant eller Contrast, *de Vornede*, og forved *Luise*, dens Prologus *den 70 Aars Geburtsdag*, begge fordanskede af hans og Ribers inderlig elskede og ærede Ven, Digteren Pram; som en reen Forseelse föler han sig derimod forpligtet at afbede, at han af de Afskrifter, der af Ribers Papirer bleve ham tilstillede, har ladet sig forlede til at indrykke Sangen: *Vi bringe dig med Sang og Dands* særskilt blandt de lyriske Digte, uden at komme ihu, at den i anden Deel nok engang i tilhörende Idyl maatte aftrykkes.

Det Digt, der følger ovenpaa Vosses Luise er egentlig aftrykt, fordi det var det, hvormed vor afdøde Ven, som begyndende Digter, fremstilledes for Publikum af *Erland Siversen* (Edv. Storm), der udgav det i Forening med sine Fabler og Fortællinger efter Gellerts Maade p. p. Saa godt som paa engang betraadde disse tvende sande litterariske Jævninge Bannet, Haand i Haand vandrede de den sammen, ikke længe efter hinanden forlode de den! O at deres broderlige Samvandring maatte være et Mönster for deres Kunstbrødre!

Maaske venter Læseren endnu, og ikke ganske uden Föie et Par kritiske Ord over Ribers poetiske Værdie. Hans store og umiskjendelige Fortieneste var uidentvivl hans Iver for Sprogets Reenhed, uagtet maaskee nu og da Dictionen har lidt noget derunder; et udansk Ord, en urigtig Ordföining skulde ikke lettelig undslippe ham, om han endog derved

skulde nu og da gribe til et upoetisk Udtryk; ogsaa har han saavel ved sit Exempel, som ved sine Recensioner, og især ved sine Raad bidraget meget til, at Grammatiken i adskillige Stykker holdes mere i Ære, end for en Snees Aar siden var i Skik. I Psalmecommissionen gjorde han især ved denne Paapassenhed megen Nytte, ligesom og ingen kunde være mere aarvaagen end han mod alt, hvad der paa nogen Maade kunde smage af mystisk eller papistisk Suurdei, alt, hvad der kun gav Øret Lyd, eller i det høieste Phantasien halvdunkle Skygebilleder, istæden for at give Hiertet Følelser, og Forstanden Begreber. I hans alvorlige Digtet böder en nynderlig elskværdig Hiertelighed paa Savnet af lidenskabelig Ild, og i de faa muntre Forsög, vi have fra ham, savne vi over hans godmodige Jovialitet, neppe Satirens Salt, det gaaer os med dem, som Haste, i det han, vor Ven til Ære skrev i Iris, rigtig anmærker om hans Conversation: vi lee med, uagtet, eller maaskee fordi

han af Hiertet leer' först. Hans Versification var arbeidet med Flid, uden at være correct, hvorvel han i sin sidste Epoke fik heldigere Greb herpaa; med faa Ord, om end kun ven-skabelig Partiskhed kunde æske Rang for ham blandt vore store Digtere, kan ikke uden eensidig Ubillighed nægte ham Sted mellem vore gode.

K. L. Rahbek.

Ribers ædle Veninde og Velynderinde, hvem hans efterladte Skrifter ere helligede, skyldte vi at vi kunde pryde vor Samling med hans Kaaberbillede saameget kiærkomnere vil denne Gave udentvivel være, naar man veed, at der efter ham kun fandtes et meget ufuldkomment Portrait, hvorefter en af vore yngre Kunstnere Hr. Flint var heldig nok til at forfærdige den Tegning, som vi her stukket af Mesterhaand kunne forelægge.

Indhold

Förste Bind.

	Side
H. W. Ribers Biographie ved Pr. Sander og Rahbek	I
Hans Digtercarakteristik ved Rahbek	XXIV
<i>Lyriske Sange.</i>	
Vennefölelser paa en Venindes Födselsdag	5
Glædens Minde	7
Kierligheds Tempel, en Selskabssang	9
Den gode Landmands Lykke	13
Vaarsang	16
Maisang	18
Det store Halleluja efter Claudius	21
Jesu Opstandelse, en Cantate	27
Jesu Opstandelse, en Psalme	34
Hymne	37

XLVI

	Side
Cantate paa Kongens Födselsdag	39
Selskabssang paa Kongens Födselsdag I	43
. II	45
Ved Kronprindsens Confirmation	47
Til Kronprindsen , efter Stolberg	50
Ved Kronprindsens Hiemkomst 1788	55
Borgersang i samme Anledning	57
Sörgesange over Prindsesse Sophie Friderikke	62
Bernstorffs Minde	65
De Frigivne, efter Voss	68
Seminaristsang	72
Den frie Mand, efter Pfeffel	74
Edvard Storms Minde	77
Til Pr. Adler ved hans Söns Död	80
Ved Pr. Adlers Bortreise, for en Ven	82
P. Gierlövs Minde	83
Tröst i mange Slags Lidelser, efter Overbeck	84

	Side
Selskabssang , efter Claudius	87
Afskeedsang	90
Fra en Elsker, paa et Livbaand	92
Til en Veninde, ligeledes	93
Til en Søster, ligeledes	95
Fra en Fader til sin Datter, ligeledes	96
Fra en Mand til sin Kone, ligeledes	98
Phidile, efter Claudius	100
Phidile, efter Brudevielsen, efter samme	103
En daglig Sang, efter samme	105
Klubsang	108
Fostbrödresang	112
Hymenæer I	113
II	116
III	118
IV	120
Sang for det musicerende Selsk. paa Blaagaard	122

XLVIII

	Side
Selskabssang	125
Vennesange I	127
II	129
Til I. Mandix	130
Til F. L. Zuschlag	132
Til J. C. Seehusen	134
Til F. H. Hohlenberg	138
Den 31 October 1790	141
Vennesang paa F. H. Guldbergs Födelsdag	144
Sang	145
Ved Geheimeraadinde Lövenskiolds Grav	147
Afskeedssang	149
Sang paa en elsket Moders Födelsdag	151
Den 10 Nov. 1796, Digterens sidste Sang	153
En naadig Frökens Foraarssang, efter Voss.	155
Julesang for Dreiers Klub	159
Sang, efter Hagedorn	161

Didactiske Digte.

	Side
Epistel til Phæbe, efter Pheffel	165
Raad til en ung Pige, efter samme	181
Bramin, efter samme	189
Om Persiflage, efter L. Stolberg	192
Afbigten, efter samme	197
Kilden, efter samme	201
Spillesygen, efter samme	203
Hr. Hielpsom, en Fortælling	215

*Andet Bind.**Idyller.*

De Vornede *), efter Voss	3
---------------------------	---

*) Denne og den tredie Idyl er, den første som Side-
stykke til de Frigivne, og den tredie, som Ind-
ledning til Luise, aftrykte her skiöndt af en anden
Oversætter, med dennes Tilladelse.

L

	Side
De Frigivne, efter Voss	18
Den 70 Geburtsdag, ligeledes	31
Luise, et landligt Digt i 3 Idyller	43
Förste Idyl, Festen i Skoven	45
Anden Idyl, Besöget	97
Tredie Idyl, Bryllupsaftenen	127
Boraasiaden, et comisk Heltedigt i 4 Sange oversat af det svenske	205

L Y R I S K E D I G T E .

Ribers Digte, første Dcel. A

... 1000 ...

... 1000 ...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

VENNE - FÖLELSER.

PÅ EN VENINDES FÖDSELSDAG.

Venskab! ja dig sendte Godheds Fader
Os til Styrkning, os til Fryd, til Tröst!
Froe dig hylde Himlens Myriader,
Her du dyrkes i den Godes Bryst.

Mægtig, men velsignende du hyder,
 Som din Fader ved sit første Bliv.
 I sit Væsen sig hver Skabning fryder.
 Venskab! kun ved dig vort Liv er — Liv.

Hen til Vaarens Under du os leder;
 Og ved dig hver Tanke vorder Priis.
 Følger du med os til nøgne Heder,
 Strax du skaber der — et Paradiis.

Du vor mindste Lyst til Fryd ophöier,
 Og den voxer under Nydelsen.
 Og naar Sorg din Yndling dybt nedböier,
 Strax din Haand opreiser ham igien.

Naar du selv hans Hierte stundom saarer,
 I sin Uro föler han dit Værd.
 Tifold, tifold lönnér du hans Taarer,
 Deres Minde selv ham qvægsomt er.

Viisdoms, Dydens sande, varme Dyrker
Stræber til sit Maal med freidigt Hu.
Men, o Venskab! du ham kierlig styrker,
Og hans Vei forskiønner, letter du.

Himmelske! jeg og din Magt erkiender
Med en barnlig glad, en henrykt Siel;
Ogsaa jeg modtog af dine Hænder
Dödeliges allerstörste Held.

Ofte har du mig til Sang oplivet;
Hver din Gave var mig kier og stor;
Men hvad du mig, denne Dag, har givet, —
O! det tolkes ei med Sangens Ord.

Tavs jeg for dit Alter da nedknæler;
Og mit fulde Hierte takker dig.
Ved det nydte Held min Tanke dvæler;
Fremtids store Haab fortryller mig.

Venskab! — hist jeg seer din hulde Datter
Nærme sig. Hun knæler hos din Søn.
Held mig! Hun min hele Glæde fatter;
Held mig! Hun istemmer og min Bön:

- » Lad, som hidindtil, os frøe betræde
» Dyds og Viisdoms Bane, Haand i Haand!
» Her forskiön, o Venskab! hver vor Glæde!
» Hist til större Daad opflam vor Aand!
-

GLÆDEN S M I N D E.

Iil, o Ven! fra Stadens skumle Mure;

Ved Naturens Barm du søge Tröst
Imod Plagerne, som hisset lure;

Her er idel Fred og salig Lyst.

Skove, Marker, Haver, Søer, Höie,

Soel og Maane, Stierner uden Tal

Vise her dit glædedrukne Öie:

At vor Jord er ingen Jammerdal.

Og er du iblandt de Lykkelige,

Som kan reise til en Vennekreds,
Du derhen med barnlig Længsel hige!

Strax er du med Verden vel tilfreds.

Fölg med Venner, hvor Naturen vinker,

Og den deelte Glæde trefold nyd;

Og naar Aftenstiernen venlig blinker,

Glad du overskue Dagens Fryd!

Og naar nu en Kreds af ædle Qvinder.

Som Naturens Skiönhed kaldte did,
Deler eders Fryd, som troe Veninder;

O! da er dig Skiebnen tifold blid!

Kun ved værdigt Skiemt og skyldfri Latter

Vent af dem et Bifalds-Smiil til Lön;

Vil du yndes af Naturens Datter,

Selv du vorde da Naturens Sön!

Held mig! jeg har nydt Naturens Glæde;

Thi paa Fredriks-Yndest *) er dens-
Boe;

Her er Dyds og Vids og Venskabs Sæde;

Her er giestfri Lyst og nöisom Roe.

Du, som döver mig med vranten Klage,

Reis didhen, hvor Glæden favner dig.

Kommer du da mörk og barsk tilbage;

Vee dig, Ven! du er ulægelig.

*) Etatsraad AASKOVS Gaard mellem Fredensborg
og Asminderöd.

9

KIERLIGHEDS TEMPEL.

SELSKABS - SANG.

Guds Vink det öde Mulm fördrev,
Den gamle Nat svandt hen;
∴ Og Verdens Kreds et Tempel blev
For ham, som skabte den. ∴

Nu vandrer i Eendrægtighed
De lyse Stjerner frem.
∴ Og idel; idel Kierlighed
Paa Banen satte dem. ∴

Og Kierlighedens milde Lov
Vor skiønne Jord adlöd.
∴ Igiennem Mark og Eng og Skov
Sig Balsamlugt udgiöd. ∴

Uskyldig tryk og uden Meen.

Hos Tigren Lammet sprang,

∴ Og Blomst ved Blomst og Green ved Green

I yndig Kiæde hang. ∴

Da föltes Glæder uden Tal

Af ærlig Broder - Siel;

∴ Paa hvert et Bierg, i hver en Dal

Var Venskab, Fred og Held. ∴

Men ak! den svandt, ak! hastelig

Hensvandt den gyldne Tid!

∴ I Fredens Tempel reiste sig

Blandt Brödre Had og Strid. ∴

Dog om end Venskabs hulde Aand

Vor Jord vil evig flye,

∴ Vi bygge her med Broderhaand

Et Paradiis paa nye. ∴

O! trefold saligt er det Sted
Paa denne skiönne Jord,
:, : Hvor Venskab kysser Ærlighed,
Hos Elskov Troskab boer. :, :

Den Store med den Ringe gaaer
Ham favner broderlig;
:, : Og naar den Svages Kraft forgaaer,
En Stærk forbarmer sig. :, :

Naar Landmands Fryd i Höstens Tid
Med Jubel bryder ud;
:, : Ei Enken maa med Hændevrid
See tröstlös op til Gud. :, :

Hvor Dydens Ven med sølvgraa Haar
Kan i sin stille Vraae
:, : Nu ofre mange tunge Aar
Til Hvile rolig gaae. :, :

O! hörer Brödre fiern og nær,
Til Kierlighedens Priis
∴ Lad os et Tempel bygge her
I vores Paradiis. ∴

Her vinde vi en Hæders Krands,
Vor Gierning skal bestaae,
∴ Og hist vi skal blandt Stjernerlands
Til Fredens Tempel gaae. ∴

DEN GODE LANDMANDS LYKKE.

Du Naturens ægte Søn!

Du, hvis Arbeid' er din Lön,
Du, som tryg i Hytten boer,
Nyd din Lykke! den er stor!

Hvor dit Öie skuer hen,
Daglig seer du Skaberen,
Som han synlig for dig stod,
Seer ham mægtig, viis og god.

Sönlig elsker du din Gud,
Lyder glad hans milde Bud,
Og dit rene sorgfri Bryst
Föler Dydens rene Lyst.

Lærkens höie, muntre Qvad
Vækker dig; — og sund og glad,
Du med Sang og Bön opstaaer,
Rask du til dit Arbeid gaaer.

Jordens milde Frugtbarhed
Lønner dig dit Ansigts Sved,
Og dens moderlige Skiöd
Skiænker dig og dine Bröd.

Og naar Mörket bryder frem,
Fro du haster til dit Hiem,
Hustru, Börn med Frydeskrig,
Möde, favne, signe dig.

Naar du har dit Maaltid endt
Og din Tak til Himlen sendt,
Gud i Vold du giver dig,
Sover hen saa södelig.

Gamle! naar din Kraft forgaaer,
Skal du, selv med sølvgraat Haar,
Nyde reen uskyldig Lyst
Ved din Afkoms Hielp og Tröst.

O! blandt Stadens Sværm og Pragt
Aldrig man din Fryd har smagt.
Hiertets sande, blide Fred
Boer hos from Uskyldighed.

V A A R - S A N G.

Den blide Vaar er kommen!
Alt fyldes Lunden med Sange.
Den blide Vaar er kommen!
Hör Nattergalens Sang!
Hör Nattergalens Sang!
Hör Nattergalens Sang!

Den milde Luft fremlokker
De Fröer af Vintrens Dvale.
Den unge Zéphyr spiller
Med Bögens spæde Löv,
Med blide Martsviol,
Med unge Pigers Haar.

Og Sommerfugle flagre,
 I Blomstre Bierne surre,
 Og glade Svale bygger
 Sin Rede paa vort Huus,
 Og Storken i vort Træ,
 Og Nattergal i Lund.

Og Moderen sin Spæde
 Bær ud i pustende Luftning.
 Den skiønne Soel han skuer,
 Og föler Vaarens Kys,
 Vil op mod Himlens Blaae,
 Og aander frie Luft.

Den blide Vaar er kommen!
 Med den kom smilende Glæde!
 Den blide Vaar er kommen!
 Og Elskov kom med den,
 Og Elskov kom med den,
 Og Elskov kom med den.

M A I - S Ä N G.

O den skönnne, skönnne Mai!
Træets spæde Blomster
Pryde Dal og Höie.
Fuglen glad i Reden boer.
O den skönnne, skönnne Mai!
Herlig er den skönnne Mai!

O hvor brammer du, Natur!
Brunlig knoppes Egen
Ved den grønne Aabred.
Graalig bölger tætte Rug.
O hvor brammer du, Natur!
Herlig brammer du, Natur!

O den friske Morgenluft!
Blomster, Löv og Urter
Glindse klart af Duggen,
Drikke Soel, og aande Luft.
O den friske Morgenluft!
Herlig friske Morgenluft!

O hvor jubler Glædens Klang!
Lam og Kalv i Engen,
Nattergal og Bier,
Flöite - Spil og Dandse - Sang.
O hvor jubler Glædens Klang!
Herlig jubler Glædens Klang.

O hvor södt at drömme her,
Hvor i Elle - Skygger
Sagte Bölger risle,
Og hvor Fisken spiller froe!
O hvor södt at drömme her,
Herlig södt at drömme her!

O hvor smiler Pogens Blik!
Malkende hun synger,
Drømmeren hun vækker,
Kysses — saa undseelig glad.
O hvor smiler Pogens Blik!
Herlig smiler Pogens Blik!

DET STORE HALLELUJA.

Accompagnement.

För Verdens Alt blev skabt,
I de stille Evigheder,
Var en uendelig Forstand,
Var en uendelig Villie,
Et helligt Væsen, som var Livet selv,
Og bliver hvad det var og er;
Han, Godheds Væld og Kierligheds Fylde,
Med Fred og Salighed omgivet,
Var först og sidst, og underfuld og stor,
Og alting, alting, alting skiules i hans
Skiold;

Ham , alle Væsners Væsen , Sandhed , Gud !
 Ham kalde vi : Jehova Zebaoth ;
 Han taaler ei det Onde , og ei Död.
 Halleluja ! Han böd : det vorde !
 Da bleve Himlen og Jorden.

Chore.

Halleluja ! Halleluja !

Den höie Himmels Hære ,
 De skiönne Stjerner vidt og bredt
 Forkynde Herrens Ære ,
 Hans store Herlighed ;
 Han leder dem i blöde Snor ,
 Og kalder dem alle med Navne ,
 Og föder dem som Lam paa græsklædt Eng ,
 Den store Hyrde ! Amen.

Chore.

Halleluja ! Halleluja !

See til Solen ! — hvilket Underværk !
 Som en Helt , gör den raske Skridt paa
 Banen ;
 Og den fryder sig , thi uden Ende

Kan den skabe Lys og Held ;
 Signer alle Væsner med sit Lys ;
 Signer dem , og trættes ei ;
 Dens Væld er uudtømmeligt ;
 Dens Olie tæres ei , men brænder til hans
 Priis ,
 Som klare Lampe ved hans Helligdom ,
 Og driver skumle Mörke bort med al sin Vee
 og Rædsel ;
 I den vi skue Herren saare grant ;
 Den store Himmel er hans Klædebon ,
 Og den er Stierne paa hans Faderhierte .

Chore.

Halleluja ! Halleluja !

Og Maanen i den stille Nat
 Er og et venligt Tegn paa Herrens Magt ,
 Om vi maaskee ei Stiernernes Stemme
 Fornam i deres store Frastand ,
 Da vilde den vort Tab oprette ,
 Og i sin blide , stille Pragt
 Begav den sig saa nær til os ;
 Dens Venneröst , i tavse Nat
 Tilhviker os hans .Ære .

Chore.

Halleluja! Halleluja!

Og midt i alle disse Herligheder,
Som ei indskrænkedes af Grændse, Maal og
Tal;

Hvor, Dag og Nat, fra alle Sider,
Hans Fader-Godhed strømmer ned,
Der har han ophængt vores Jord,
For Mennesket en Bolig at berede.

Vexel - Sang.

Den hænger skiön og underfuld,
Omsnoet med Blomsterkiæde,
Som smykket Brud saa blid og huld,
Og den er fyldt, og knuget fuld
Af Spise og af Glæde.

Paa Himmelthronen sidder han,
Den store, milde Fader;
Han har sin Fod paa Hav og Land,
Seer efter, hvad os mangle kan,
Og strax sin Haand oplader.

Choral.

Skulde jeg min Gud ei prise,
 Med en skiönsom, barnlig Siel,
 Alle Ting mig klarlig vise,
 At han vil mit sande Vel.
 Af hans Godheds Kilde flyde
 Miskundheder til enhver,
 Som alvorlig stræber her
 Ham at elske, troe og lyde.
 Alt forgaaer; Guds Kierlighed
 Varer evig, evig ved.

Grave.

Han er saare venlig.

Chor.

Priser Herren, alle Folk! synger, takker,
 lover!

(Enkelte Stemmer i Choret.) (Alle Stemmer.)

Himmel og Jord Lover Herren!

Du, Soel, og Maane Lover Herren!

I Stierne paa Himlen Lover Herren!

I Dale og blomstrende Höie Lover Herren!

Du Horneel og du Romsdalshorn Lover Herren!

Jord! og de, som boe derpaa Lovet Herren!
Hav! og hvad deri er Lovet Herren!

(Alle Stemmer og Chore.)

Alt, hvad som Aande har Lovet Herren!
Halleluja!

Choral (falder ind.)

O store Gud! vi love dig,
Dig prise vi evindeligt.

Amen.

JESU OPSTANDELSE.

EN CANTATE *).

Förste Afdeling.

Græder, Adams Sønner! græder!
Himlens Lyst og Jordens Hæder
Fik kun Qval og Död til Lön;

Og dog slog hans ædle Hierte
Kun for Dyden, som han lærte
Reen og mild og stor og skiön.

Zions blinde Hyrders Vrede
Dræbte ham, som vilde lede
Folket til sin Jehovah;

*.) *Med Musik af Hr. Etatsraad Ryge.*

Folk, hvis Frelse var hans Brøde,
 Urørt saae du ham at bløde:
 Saae ham döe paa Golgatha.

Græder, Adams Sønner! græder!
 Himlens Lyst og Jordens Hæder
 Fik kun Qval og Död til Lön.

Pilatus! du som aldrig hørte
 Jehovahs Lövter om den kommende Messias;
 Ei hørte Jesu höie blide Lære,
 Ei saae ham gaae omkring og giöre vel;
 Du seer nu förste Gang hans skyldfri Mine,
 Du finder i hans Ord frimodig Sandhed,
 Og strax du föler: Han er uden Skyld.
 Og ædle Romer, du som saae ham döe,
 Omringet af Naturens Rædsler,
 Med salig Tillid til sin store Fader,
 Dit Hierte sagde dig: Han er retfærdig,
 Han er Guds Sön.
 O! I beskiemmede den vantroe Slægt,
 Som dybt indhyllet var i Fordoms Taage,
 Som daarlig elskte Mörket meer end Lyset.

O Vee! o tifold Vee dens Hierte,
Som hævded Fordom tilig lærte
At dæmpe Sandheds stærke Röst:
Han hader den, som Vei ham viser
Fra skumle Örke til Paradiser,
Han stöder Dolken i hans Bryst.

Græder, Adams Sønner! græder!
Himlens Lyst og Jordens Hæder,
Himlens Herre og Guds Søn
Fik kun Qual og Död til Lön.

Dog priser Verdners store Fader,
Hvis Godhed skabte Myriader
Til sand, til evig Held.

Dit Raad, o Gud! os helligt være,
Og Evigheder os skal lære,
Du gjorde alting vel.

Anden Afdeling.

Jesu Venner! eders Taarer
 Hædre eders tabte Ven;
 Og den Qval, som Hiertet saarer,
 Graad og Tid kun lindrer den.

Til Graven ile hen de ædle Qvinder,
 Som kiendte, elskte Jesu fromme Hierte,
 Hvis blide Siele rörtes af hans Viisdom;
 Ved Kunst de standse vil Naturens Vælde,
 Og rædde Venneus kiere Stöv
 Fra Dödeligheds evig faste Lov.
 Med Skræk de see hans Gravsteen væltet bort,
 De raabe: Ak! vor Ven han er os rövet!
 Forkynde det for Peder og Johannes,
 Som fölge med, og see det tomme Gravsted,
 Og vandre stumme bort, med bitter Sorg.
 Og nu er Magdalenes sidste Tilflugt,
 At væde Jesu Grav med Venskabs Taarer.

Ven! din Siel du evig binder
 Til den Ven, hvis Dyd dig minder

Om at flye fra Lasters Vei;
 Giennem Modgangs Storm og Bølger,
 Ham dit Hierte stadig følger,
 Död og Grav dig standser ei.

Held os! Held os! Jesu Lære
 Förer os paa Dydens Vei;
 Evig han vor Ven skal være,
 O! hans Venskab svigter ei.

Tredie Afdeling.

Ædle! snart vil Dydens Fader
 Tröste, fryde eders Aand;
 Jesu Grav hans Vink oplader,
 Löser ham af Dödens Baand.

O Fryd! jeg hörer Englens höie Stemme,
 Han er ei mere her;
 Han er opstanden.

Hist den Opstandne hilser Magdalene,
 Og henrykt kiender hun hans vennehulde
 Röst;

Han viser sig for sine troe Veninder,
 I frydfuld taus Beundring
 De knæle ned for deres elskte Lærer,
 Til Emmaus han vandrer med de tvende,
 Som ængstlig gruble over Folkets Skiebne,
 Hans Ord adsprededer Frygtens tykke Mulm;
 De see Guds Værk, og ham, som har fuld-
 bragt det;

Og ile froe til Brödrenes Forsamling,
 Her, midt iblandt dem staaer den hulde Frelser,
 Han lærer og velsigner Vennekredsen.
 Nu tvivler du ei meer, o svage Thomas!
 Glad raaber du: Min Herre og min Gud.

Elskte Kreds! vi saae dig græde
 For et haablöst Israel;
 Nu din Sorg blev navnlös Glæde
 Over seene Slægters Held.
 O din Fryd er Christnes Glæde,
 Jesu Liv er Verdens Held.

Den Opstandnes höie Lære,
(Vorde eders Tröst og Ære,)
(Er vor Lyst, vor Tröst, vor Ære,)
Stor og vis er Dydens Lön,
Og i glade Evigheder
Adams frelste Slægt tilbeder,
Gud! din seierrige Sön.

JESU OPSTANDELSE.

Fuldendt er nu din store Daad,
Vi see vort Held imöde,
Opfyldt er nu din Faders Raad,
For os du leed og döde.
De frelste Skarers Jubelklang
Sig blande med vor Frydesang
Til Jesu Christi Ære!
Mod ham sig Helveds Magt forbandt,
Men Helveds Magt han overvandt;
Vor Helt höilovet være.

Hans Legems Kraft hentæret er,
 Og mat han skielver, blegner;
 Nedtrykt af tunge Lidelser
 I Dödens Nat han segner.
 Alt lyder Fiendens Seiersraab!
 Men snart vil eders falske Haab
 I Jesu Fiender! vige.
 Han ei skal see Forraadnelsen;
 Fra Död og Grav han skal igien
 Til Herlighed opstige.

Ja, Herre! stadelig vi troe,
 At du stod op af Döde;
 Vi nu med Haab og Sieleröe
 Kan gaae vor Död imöde.
 Thi du, som har Guds Værk fuldbragt,
 For os nu lever, og din Magt
 Skal os af Döden vække;
 Vort Stöv, fra Graven kaldet ud,
 Forklares skal, og denne Hud
 Skal disse Lemmer ække.

Forklaret iler jeg til dig,
Min Frelser, i det Höie;
Jeg dig, som döde her for mig,
Da seer med henrykt Öie;
Fra Evighed til Evighed
Guds Sön! jeg ved din Kierlighed
Tilbedende mig fryder;
Og da en bedre Jubelsang
For dig, som Döden undertvang,
Hver Himmel giennemlyder.

H Y M N E.

Alt hvad som Aande har love vor Gud;
Andagts den hellige Glæde opfylde
Vore Sieles Inderste.

Smager og skuer hvor venlig han er;
Kierlighed, Miskundhed, Sandhed og Naade
Virker evig os til Gavn.

Alt hvad som elske kan, elske vor Gud;
Seraphim, Cherubim, Engle og Aander
Kierlighed er eders Held! —

Brændende er og vor Attraa, som I
Salig og hellig og evig at elske!
Ham hvis Godhed skabte os. —

Bundne til Støvet vi elske dog ham,
Verdeners Fader med Længselens Taarer
Hisset han aftörrer dem.

CANTATE,

*opført i et Selskab paa Kongens Fødselsdag
den 29 Januarii 1788.*

For Talen.

Chor.

Held ham, som Sielens Mulm adspreder,
Som Lys og Liv og Kraft udbreder
Ved viist og mægtigt Kongehud!
Den Mand er stor; — han ligner Gud.

Recitativ.

Og det gör CHRISTIAN. Han oplader
Hiint gamle, store, skiønne Sandheds Tem-
pel,
Og tavs han knæler ned for hendes Alter;

Og Folkets Vise see ham der , og glade
 De knæle ned med ham for Sandheds Alter ,
 Og flittig söge de Gudindens Bolig ,
 Og grant de mærke hendes store Tale ,
 Og de forkynde den for ham og Folket ,
 Og Folket hörer, — glædes, — priser Kongen.

Aria.

Du, Sandhed! Rigers Held beskytter,
 Med faste Baand du sammenknytter
 Monarken og hans elskte Folk!
 Han hörer glad din höie Stemme,
 Som lærte ham dets Vel at fremme;
 Hans Bud er kierlig Viisdoms Tolk.

Efter Talen.

Recitativ.

Ja meer og meer skal Sandheds blide Straaler
 Udbrede Lys og Kraft fra Borg til Hytte;
 Thi mildt og reent skal Himlens Bud for-
 kyndes;

Kun Daad, ei borget Navn, skal vorde hæ-
dret,

Og stadigt Mod skal styrke kyndig Kriger,
Og nöisom Landmand egen Jord skal dyrke,
Ei Viisdoms Tempel söges blot af Hunger,
Og nærig, indskrænkt Handelsaand forjages,
Og Kunstneren skal lønnes, hædres, gavne,
Og Haandværksflid forædles skal ved Gransk-
ning,

Og alle Tvillingrigets glade Sønner
Skal prise Sandhed, og dens Ven, vor
Konge.

Duet.

1 Kan Lögnen Sandheds Sprog ei lære,
Og Ondskab krænke Dydens Sön?

2 Men Tiden hævner Sandheds Ære,
Og luttret Dyd er dobbelt skiön.

1 og 2 Ja, Tiden hævner Sandheds Ære,
Og luttret Dyd er dobbelt skiön.

Chor.

Hörer, Nordens ædle Sønner!
Hver, som Sandheds Vælde skiønner,
Tænke, virke Brödres Gavn!
Selv en ufödt Slægt I vise
Vei til Held, og den skal prise
CHRISTIANS og eders Navn.

SELSKABSSANGE

paa Kongens Födelsdag.

I.

Den Mand, som Verdnens vise Fader
Gav Magt at glæde Myriader,

Hvis Röst er Födelandets Röst,
Hvis Slægt har gavnet vore Fædre;
Den Mand at lyde, elske, hædre,
Er det ei Pligt og Roes og Lyst?

Den Pligt vor Stamme glad erkiendte,
Og Troskabs jevne Lue brændte

I Tvillingfolkets kiekke Barm:
Sin Faders Smil det henrykt skuer,
Naar Död ham rammer, Faren truer,
Han hævnes, frelses ved dets Arm.

Om Eed, om Stridsmandseed det giældte;
Sin Konges Morder VIGGO fældte;

Dansk var hans Daad, den Ærens Søn!
Lad Sværd kun klirre, Spyd kun hvine!
Han faldt med Heltens store Mine.

»Min ROLF er hævnnet!» var hans Lön.

Kun du, o REIDAR! kan beskytte
Din elskte MAGNUS, Fiendens Bytte;

Du fulgte Troskabs sidste Kald:
Du iilte, greb ham — Pile regnte;
Med Bryst mod Bryst du död hensegnte,
Og Fiender selv begræd dit Fald.

Sit Fængsel konstig Torden brækker,
Selv Dödens Röst ei Folket skrækker;

Det seer kun FREDRIK, seer hans Nöd.
»O Kongen! Kongen!» Luften fylder;
Det seer ham frelst — og glad det hylder
Ham, i hvis Haand er Liv og Död.

Vi, Brödre! under Fredens Skygge,
I CHRISTIANS Lye vil vi betrygge

Ved Borgerdaad hans Staters Gavn.
Naar Avind da vor Fred vil bryde;
Vor sidste Draabe Blod skal flyde,
Og Fiender bæve ved vort Navn!

Og denne Dag vor Aand opliver;
Med ærlig, mandig nordisk Iver

Vi sværge höit i dette Nu:
Vor Flid, vort Mod skal evig være
En Borg om CHRISTIANS Magt og Ære:
Vor Eed, o Gud! den hörte du!

II.

Med Friheds Aand vi samles her,

Til mandig Fryd;
Thi vi kan föle Følge - Værd
Og Konge - Dyd.

Vi öine Födelandets Held
I Secler hen,

Og signe nu, med henrykt Siel
 Vort Nordens Ven.

Vor elskede CHRISTIAN leve!

Naar taler Brödres vise Tolk,
 Og höres ei?

Her ledes trygt det glade Folk
 Paa Sandheds Vei.

Og faldt ei Trældoms tünge Baand
 Af Bondens Sön?

Hans raske Flid, hans sorgfri Aand
 Er CHRISTIANS Lön.

Vor elskede CHRISTIAN leve!

Nu Brödre! hellig sværge vi,
 Paa Glædens Dag,

Som Mænd at staae vor Konge bi,
 I fælleds Sag;

Med Mod og Kræft at virke Gavn
 I Statens Kald,

Og Folkevennens store Navn
 Vi dele skal.

Vor elskede CHRISTIAN leve!

S A N G

*i Anledning af Hs. K. H. Kronprindsens
Confirmation den 4 April 1784.*

Med glade, høie Jubeltoner
Vi prise dig, som skiænkte Kroner,
Ei til vor Skræk, men til vort Held;
Som gav os din — den store Lære,
Til Hegn om Kongestoel at være,
Men og til Værn om Folkets Vel.

Vor FREDRIK, Nordens Haab, den lærte;
At Guders Gud med Faderhierte
Seer den betrængte Betlers Graad;
At Muld kun Dödelige blinder;
Og han kun AÆrens Krone vinder,
Som her var stor — ved ædel Daad.

At lyde denne Himlens Stemme,
 Dens seierrige Magt at fremme,
 Forbandt du ham ved hellig Eed;
 Og Borgerfrihed, rene Sæder,
 Og fierne Tidens Held og Hæder
 Du grundede paa FREDRIKS Eed.

O! klarlig for hans Aand den svæve!
 Hans höie, rene Hierte bæve
 Ved Tanken om at bryde den!
 O styrk ham! styrk ham! Gud vi bede:
 Dit Lys, din Haand hvert Skridt ham lede
 Ad hans, den glatte Bane hen!

Naar Ögleparret: Vellyst, Smiger
 Sig mordisk til hans Siel hensniger;
 Din Torden knuse dem, o Gud!
 Men lad ham föle Kongeglæde,
 Naar hede Taarer ei tilstæde
 Hans Folk sin Fryd at stamme ud.

Lad os, du gav det Kald : at lyde,
De blide, stærke Baand ei bryde,
Hvormed os kierlig Viisdom bandt!
Höit groe vor Flid i Fredens Skygge!
I Kampens Brag vi stride trygge,
Som vore Fædre streed — og vandt!

Og hver af Nordens ægte Sønner,
Som glad din Læres Vælde skiønner,
Skal henrykt öine Seclers Held:
Og stor og festlig skal ham være
Den Dag, da Iver for dens Ære
Du præged' dybt i FREDRIKS Siel.

TIL KRONPRINDSEN AF DANMARK.

Ei för min Harpe löd for den Mægtige,
Nei, aldrig, Yngling! Kun var den helliget
Til Venner, Gud, og til den söde
Huslige Fryd, og til Elskovs Taarer.

Og dig, Natur! i Lund og ved Havbredde,
Og dig, o Frihed! höieste Fölelse
For rene Siele! — Jeg dit Bæger
Omvandt med dristige Sanges Blomster.

Og til mit sidste Nervetræk skal jeg det
Bekrandse; jeg skal nyde dets Qvægelse
Naar Læben skielver bleg, naar Döden
Rækker mig det i den store Time!

Af friske Blomster fletter jeg Krands til
 Dig,
 O Yngling! Du, som tidlig forsmaaede
 At herske over Trælle! Du, som
 Forskede, hørte, beslutted, handled!

Det Landmands Aag: det trykked' Aar-
 hundrede!
 Du brödst det! (hör det, hellig Skygge af
 Min Fader, Du, hvis Mönster lyste
 Hist bag ved Eideren, saa ved Sundet!)

Du brödst det, Yngling! vendte Dig rüd-
 mende
 Fra Landets Tak; Du saae paa Oceanet,
 Hvorlunde Nid og Penge - Gridskhed
 Lönligen smedede Handels Lænker.

Du sönderrev dem let, som en Spindelvæv!
 Ei længer Norges modige Fyrre - Mast
 Skal hylde Broder - Havnen, för den
 Aabner de svolmende Seil for Östvind.

Ei lige Gaver skienkte vor Fader os.
 Det haarde Jern indspærres i Gruben hist;
 Her svæver Axet, og vort Maaltids
 Liflighed trives paa fierne Bierge.

Til frie Tuskning kalder vor Fader os,
 Og dog det haarde, forblindede Menneske
 Udgrubler Tvang. Den brave Nordmand
 Kiøbte sig Bröd paa et indskrænket Marked.

For ham er hver en Ager nu grödefuld,
 Naar tidlig vækket Vinter udstrækker sig
 Paa Bierget, og fra stive Skulder
 Nedryster glindsende Flok i Dalen.

Jeg saae dig handle. Yngling! jeg fryde-
 des,
 Dog ei tilfulde. Bar ikke Danien
 Et nedtrykt, sönderknuset Folkslags
 Tunge Forbandelse paa sin Isse?

Ei mindtes det de hellige Lærdomme,
Ei fölte det den Aare, som Gud har spændt
I Hiertet, at dens Banken skulde
Lære os Medynk, og Ret og Uret.

Af Brödre kiöbte Mennesket Mennesker,
Og blev en Dievel! — Gysende kaste vi
Et sorgfuldt Blik til arme Negers
Usselhed, Skiendsel og grumme Marter.

Hist svangre Viv med Hændevrid vaander
sig
Ved krumme Strandbred. Taarelös stirrer
hun
Mod fierne Seil; for hendes Öre
Lyder end huult denne Haanheds Latter

Af Plage - Fogden — raslende Kiæde-
Klang,
Og Mandens Suk — og angstfulde Jammer-
skrig
Af yngste Datter, som Barbaren
Udrev af Moderens ömme Favntag.

Du satte Maal for Skiendselen! snævert
Maal!

Lad Britten skamfuld, undres og følge Dig!
Om han herefter vil fortiene
Frihed, som grundes paa Ret og Viisdom!

Gud sætte fiernest Maal for din Levetid!
Men intet Maal for Glæden, som venter Dig,
Bliv længe dine Millioners
Broder! thi een er kun Alles Fader!

SELSKABS - SANG

*ved Kronprindsens Hiemkomst fra Norge
den 7 December 1788.*

Med Fryd, som egnen Tænkeren,
Vi saae din Færd,
Da Du i Ledingstog drog hen
Blandt Normænds Hær,
Og ved hvert Skridt de ginge frem
Med Mod og Held,
Vort Hierte fulgte Dig og dem
Fra Field til Field.
Gud signe vor elskede FREDRIK!

Du saae vort kiekke Broderfolk
 Staae fast i Slag;
 Dets Kiekhed var dets bedste Tolk
 I Landets Sag.
 Paa CARL du gav lærvillig Aagt;
 O Held for os!
 Med Dig vi stolte Fienders Magt
 Skal byde Trods.
 Gud signe vor elskede FREDRIK!

Som hidtil fölg dit höie Kald!
 Virk Folkegavn!
 Kun det gör stor blandt Försters Tal,
 Ei arvet Navn.
 Glem ei, at Avind hvisler kun
 Om store Mænd,
 Din höie Priis af Folkets Mund
 Skal dræbe den.
 Gud signe vor elskede FREDRIK!

B O R G E R - S A N G.

*I Anledning af Kronprindsens Hiemkomst
den 7 December 1788.*

Lad Kampens Helt, i Vaabens Larm,

Paa Brödres Liig,

Sin dyre Krands med blodig Arm

Tilfægte sig!

O! snart en Krands, bestænkt med Blod,

Skal visne hen,

Naar fredsomt Navn af viis og god

Staaer lyst igien —

Til Ære for Freden og FREDRIK!

O! naar Triumphens stolte Fryd
 Om en Tyræn
 Bedöver Usles Klagelyd
 I trykte Land,
 Naar om Trofæen samler sig
 En Rest af Folk,
 Mon deres vilde Seiersskrig
 Er Glædens Tolk?

Nei, Jublen i Triumphens Larm
 Med Graad er blandt,
 Trofæen vidner tause Harm
 Det Blod som randt;
 Og Folket synger kun af Tvang
 I halve Chor,
 Og deres vilde Jubelsang
 Er ei som vor:
 Til Ære for Freden og FREDRIK.

Velkommen til Dit Land igien,
 Vort Nordens Haab!
 Det glad modtager Fredens Ven
 Med Fryderaab.

O! Din Triumf er Brödres Lyst
 I Fredens Hegn,
 Og Tillid i hver Borgers Bryst
 Dit Seierstegn,
 Til Ære for Freden og FREDRIK.

Bliv hos os længe! skab i Fred,
 Med Vid og Dyd,
 Dit elskte Folks Lyksalighed,
 Din egen Fryd!
 Bliv altid Fredens faste Ven!
 Her virke Du!
 Og naar du drager ud igien,
 Kom hiem, som nu,
 Til Ære for Freden og FREDRIK.

Misund ei Krigeren sin Krands;
 Tag Fredens hen!
 Ei rødmer den af Blod, som hans,
 Ei visner den!
 I rolig Virksomhed bliv stor
 Og elskelig!
 Og virksom Rolighed i Nord
 Skal signe Dig!

Og Krigens Rædsler skulle flye
 Dit Danmarks Strand,
 Og alle Muser skulle tye
 Til FREDRIKS Land,
 Og Flids og Helds og Glædens Sang,
 I Fredens Favn,
 Skal tone høit med Jublers Klang
 Dit elkte Navn.
 Til Ære for Freden og FREDRIK.

Velkommen til Dit Land igien!
 Velkommen her!
 Hver Borger hilser Fredens Ven:
 Velkommen vær!
 Op! klinker! FREDERIK og Fred!
 Velkommen her!
 Og alle Hierter klinke med:
 Velkommen vær!
 Til Ære for Freden og FREDRIK.

S Ö R G E S A N G E *)

over Prindsesse Sophie Friderike.

For Talen.

O Natur! du var vor Glæde,
Vi din Grav med Sorg betræde.
Luft og Søe og Mark og Skov
Er Forkrænklighedens Rov.
Intet Liv os Fryd tilsmiler,
Paa sit Bytte Döden hviler.

*) *Afsiungne i Lyngbye - Kirke paa Begravelses-
Dagen den 28 December 1794.*

Og dens Magt vi her erkiende,
 Tidlig, ak! bortrev den hende,
 Standens, Kiönnets, Ald'rens Pryd,
 Alle, alle Godes Fryd.
 Sangens glade Toner tie;
 Graven giemmer vor SOPHIE.

Börn! I eders Tab ei fatte.
 Græder dog! I er' forladte!
 Hun med ömme Moder - Siel
 Lærte eder Vei til Held.
 Sörger I forladte Poder!
 Graven giemmer Eders Moder.

Græd o Mand! udgræd Din Kummer!
 Ak! hun sank i Dödens Slummer;
 Hun, som var Dit Hierte kier,
 Som Dig lærte Livets Værd.
 Hun, som gav Dig huslig Glæde,
 Fyrstens sieldne, sieldne Glæde!

Arme! lad Din Sorg udbryde!
 Veemods tunge Taarer flyde!
 Hiertets Röst Hun villig löd,
 Blid Hun hævede Din Nöd.
 Stille Fryd med standset Smerte
 Var den Lön, som Hun begierte.

Græder, Dydens Venner, græder!
 Eders Sorg er Hendes Hæder,
 I en Söster tabte her,
 Tænker, föler Hendes Værd.
 Synger: »Fred med vor Veninde,
 »Helligt være hendes Minde!«

Efter Talen.

Herre! du er Stövets Ven,
 Naar Du glæder, naar Du saarer.
 Faderlig er Tugtelsen,
 Lad os see det giennem Taarer.
 Urandsagelig, o Gud!
 Er dit viisdomsfulde Bud!

Og din Sön ved Livets Ord
Tvivlens, Frygtens Mulm adspreder.
Dydens Lön er vis og stor
Giennem alle Evigheder.
Denne himmelsendte Tröst
Fylde og i Dag vort Bryst!

* * *

Fader! da skal vi ophöie dit Navn,
Freidig os hæve fra Kummerens Bolig
Til din lyse Helligdom!

Held os! vi skimte i himmelske Glands
Dydens Veninde, forklaret at nyde
Rene Aanders Fryd hos dig!

Snart vi med hende i klarere Lys
See dig, og evig beundre og prise
Dig, hvis Bud er Stövets Held!

BERNSTORFFS MINDE.

(en Sang.)

Ei Kongers Smil, som Avind saarer,
Ei Rigdom, tung af Armods Taarer,
Ei stolte Slavers glatte Ord,
Ei Marmorgrav, som Stövet giemmer,
Ei kiöbte Barders Jubelstemmer
Giör Manden lykkelig og stor.

Men være god, som Verdens Fader,
Hvis Haand for mindste Kryb oplader
Et Væld af Næring, Lyst og Fred;
Men følge troe Naturens Stemme,
Og Brödres Vel som sit at fremme
Er Vei til Held, til Evighed.

Ribers Digte, første Deel. E

Saa tænkte du, hvis Godheds Minde
Skal staae til Seclerne forsvinde,

Du BERNSTORFF! Bondens sande Ven!
Den Ret, ham fælles Fader skienkte,
Og ussel Herskesyge krænkte,
Du gav ham broderlig igien.

»Kun over Hierter vil jeg byde,»
Saa löd Dit Ord, »og Lænker bryde,
»Som fængsle Flid og Mod og Dyd.
»O hviler, Börn, i Friheds Skygge!
»Og smager, nyder stedse trygge
»Den gode Landmands rige Fryd!»

Da saae Du, Mand! med Faderglæde,
Den Usles Graad din Haand at væde,
Som skabte Menneske af Træl,
Og ærlig Dyd, og mandig Iver,
Og Fryd, som sidste Slægt opliver;
Du saae Dit Værk, — og nød Dit Held.

Og evig staaer Din Hæder præntet
 Med store Træk i Monumentet,
 Som Skiönsomhed opreiste Dig.
 Til Efterverdnen skal det raabe:
 » Hvo BERNSTORFFS Evighed tör haabe,
 » Han elske Bonden broderlig! »

Og vi, som Brödres Værd kan skiönne,
 Din Daad med Hæderssang vi lønne;
 Fast staaer Dit Minde i vort Bryst;
 Og Börnebörn af os skal lære:
 Selv kronet Böddel ei at ære,
 Men den, hvis Fryd er Brödres Lyst.

D E F R I G I V . N F .

Vi bringe dig med Sang og Dands
Den skionne, blanke Axekrands,
Som Brudgom og som Brud.
Ved Flöitens og Fiolens Klang,
Og Klokkers Lyd, i Frydesang
Hvert Hierte bryder ud.

Os Frihed giver Lyst og Mod.
Hver Möe er frisk, som Melk og Blod,
Som Röret rank og glat.
Hvor stadser ei den unge Mand
Med hendes Blomsterkost, som han
Har fæstet paa sin Hat.

Du, som os denne Frihed gav,
 See Træet, hvor det bugner af
 Dets Frugter rundt omkring.
 Hist bröler Qvægflök uden Tal,
 Her bræge Faar i grønne Dal;
 See Hestens kaade Spring.

Hvor deiligt stod ei Kornet her!
 Spörg vore Lader! er enhver
 Ei op til Taget fuld?
 Og hver Dag Pleilen lystig slaaer,
 Og Læs paa Læs til Byen gaaer,
 Og Laden blier dog fuld.

Hvert Korn vi dog ei sammenrev,
 Paa Marken nok tilbage blev,
 Som Enken samle kan;
 Kun den, som gaaer i Trældoms-Aag
 Hver Smule skraber op, og dog
 Kun Tidsler höster han.

Med Blaaböy - Krandsse pynter sig
 Vor Börneflokk, og lystelig
 Den dandser, sund og glad;
 Og under alle andre vel,
 Og gier den arme, sultne Træl
 Af sin Midaftens Mad.

Vi stræbe trolig Aar fra Aar,
 Forbedre Mark og Eng og Gaard;
 Vi skaane ei vor Sved. —
 For Fogdens Svöbe er' vi frie.
 Men Herrens Vink — det fölge vi
 Med sönlig Lydighed.

Hver Söndag ved vort Keglespil,
 Saa drikke vi hverandre til,
 Og skienke bredfuldt Maal. —
 Vor Fäder! længe leve han,
 Som satte os i Friheds Stand!
 Vor gode Faders Skaal! —

Om Sommer-Aften ved vor Dør
 Vi spille paa vort smalle Rör,
 Og glade synge vi:
 Vor Fader længe leve han,
 Som tog os ud af Trældoms Stand!
 Hei lystig! vi er' frie.

Vi bringe dig med Sang og Dands
 O Fader! denne Axekrands,
 Som Brudgom og som Brud.
 Vi førte Plov og Harv med Lyst,
 Og vi fik en velsignet Höst;
 Vel den, som troer paa Gud!

Der hænger nu den blanke Krands,
 Nu, Karle! frisk til Glædes Dands,
 O syng hver Bondesön:
 Vor Fader og hans kiere Slægt,
 Tag, Himmel! i din Varetægt!
 Giv dem de Godes Lön!

SEM INARIST SANG.

Hver ærlig Dansk med henrykt Siel
Skal höit med os istemme,
Sit hele Rigets sande Vel
Vor CHRISTIAN vil fremme,
O! sign ham danske Bondemand,
Han bröd din tunge Lænke,
Og til at nyde Friheds Stand
Din Sön han Kraft vil skienke.

O! Held os, at det blev vort Kald
Den Unge did at lede!
Ved Kundskabs klare Lys -vi skal
En virksom Dyd udbrede.
Held ham, som kaldte os herhid
Vor ædle Pligt at lære,
Og som belönne vil vor Flid,
Til Landets Gavn og Ære.

Og Held dig, FREDRIK! Bondens Ven,

Du vil hans Kaar forsöde.

Til Tak vi offre Dig igien

Vort Arbeids förste Gröde.

Let vorde skal Din Krones Vægt,

Du faderlig skal byde,

Og Dig en fri, en oplyst Slægt

Skal sönlig tro adlyde.

Paa fælleds Vei en Broderhaand

Vil vi hinanden række,

O! lad ei Frygt, ei Dorskheds Aand

Vort Mod, vor Iver svække,

Da bliver os vor Bane skiön,

Os Hiertets Fred skal tröste,

Og engang sikkert vi til Lön

Vor Möies Frugt skal höste.

D E N F R I E M A N D .

Hvo er den frie Mand?
Den Mand, hvis eget Tykke,
Og ei Tyrannens Nykke
Hans Daad bestemme kan,
Han er den frie Mand.

Hvo er den frie Mand?
Hvo Loven gierne lyder.
Ei giör hvad den forbyder,
Og vil kun hvad han kan,
Han er den frie Mand.

Hvo er den frie Mand?
Den Mand hvis Troe kan prøves,
Af Spotter ham ei röves,
Af Præst ei dadles kan,
Han er den frie Mand.

Hvo er den frie Mand?
 Hvo selv ved Hednings Dyder
 Som Menneske sig fryder
 Og höit dem skatte kan,
 Han er den frie Mand.

Hvo er den frie Mand?
 Den, som, trods Byrd og Titel
 I Flöiels Dragt og Kittel
 Sin Broder finde kan,
 Han er den frie Mand.

Hvo er den frie Mand?
 Hvo Borgerdyd udöver
 Saa ingen kronet Röver
 Ham Hæder skienke kan,
 Han er den frie Mand.

Hvo er den frie Mand?
 Hvo i sin Dyd sig svöber,
 Ei haanlig Yndest kiöber
 Af stor og ringe Mand,
 Han er den frie Mand.

Hvo er den frie Mand?
Den Mand, hvis Mod ei svækkes,
Om end hans Flid ei tækkes
Hans eget Födeland,
Han er den frie Mand.

Hvo er den frie Mand?
Hvo Gods og Liv kan yde,
For Friheds Bud at lyde,
Dog intet tabe kan,
Han er den frie Mand.

Hvo er den frie Mand?
Hvo til sit Levnets Dage
Paa Gravens Bred tilbage
Med Kiekhed skue kan,
Han er den frie Mand.

EDVARD STORMS MINDE.

Ei qvæde vi en Minde - Sang
I höien Chor
Til Priis for den, som Æt og Rang
Gav Navn af Stor.
Kun den er ædel, som er viis,
Er Brödres Ven;
Kun han fortienner Hiertets Priis
I Kreds af Mænd.
Thi mindes vi EDVARD, vor Broder.

I Trang og Smerter frem han skreed
Paa Livets Vei;
Men Taalemod og Nöisomhed
Forlod ham ei.

Hans Siel fik Kraft ved opfyldt Pligt,
 Ved virket Held.

Hans Venskab stod urokkeligt
 Som Døvres Field,
 Thi hædre vi Mennesket EDVARD.

Og Brødre! værdig fulgte han
 Sit Digter-Kald,
 Thi reen og hyklefrie og sand
 Var denne Skiald.
 Han kraftig sang om Viisdom, Dyd,
 Og Ædles Roes;
 Og tit hans Qvad til Samfunds Fryd
 Har kaldet os.
 Thi prise vi Digteren EDVARD.

Han saae, at Statens sande Held
 Er Folkeværd;
 At Lys og Kraft i Borgersiel
 Dets Grundvold er.
 Thi ledte han den yngre Slægt
 Til Sandhed frem.

Dens vise Bud han selv gav Vægt ;
Han fulgte dem.

Thi signe vi Læreren EDVARD.

Ja, EDVARD, stedse skal din Aand
Iblandt os boe ;

Og vi skal vandre Haand i Haand,
Som Viismænd froe.

Og hver, som virker Borgergavn
Med ærlig Hu,

Ham kalde vi med Brodernavn ;
Han er som du.

Da hædre vi værdigst dit Minde.

TIL HR. PROFESSOR ADLER,

(i Anledning af hans Söns Död
den 10 October 1789.)

Södt i Dödens fredelige Slummer

Sank din Yndling ned.

Verdens Flitter, Ondskab, Falskhed, Kummer

Bryder ei hans Fred.

Skyldfrie han sin Bane nu betræder,

O hans Lod er skiön!

Den Algode selv til Himlens Glæder

Danner nu din Sön.

Du, som præger Dyden i hvert Hierte,

Ömt og broderlig!

Dydens Fader lindre skal din Smerte,

Han skal tröste dig.

VED
HR. GENERAL - SUPERINTENDENT
ADLERS BORTREISE.

(*For en Ven.*)

Glad du lød det Bud, vor fælleds Fader
Gav os alle, — det: at virke Gavn;
Derfor er blandt os, du nu forlader,
Evigt uforglemmeligt dit Navn!

Du ei blot den Lærdes Roes begierte. —
O! den blandtes tidt med Nid og Haan! —
Tak af den, dit Ord og Liv oplærte,
Frydede din broderlige Aand.

Ribers Digte, første Deel. F

Tak, Velgiörer! at du Fredens Lære
Mig forkyndte, som JOHANNES blid!
At du hialp mig Livets Kaar at bære,
At du lönnede min Borger-Flid!

Paa den större Bane, du betræder,
Skienke Gud dig Held! — du er det værd!
Men, blandt nye Sysler, nye Glæder,
Tænk paa os, som dig velsigne her!

GRAVSKRIFT OVER P. GIERLÖF.

I! hvis Hierter nød den blide Glæde,
Som Euterpes Yndling eder gav! —
Dydens Venner! eders Taarer væde
Eders Vens, den fromme GIERLÖFS Grav!

TRÖST I MANGE SLAGS LIDELSER.

Mange bittre Taarer
Fældes paa vor Jord;
Qual, som Hiertet saarer,
Tolkes ei med Ord.
Brödre, hvad er dette?
Er det mandigt Mod?
Selv vor Sorg vi lette;
Enden bliver god.

Skuer op med Glæde
Op til Himlens Gud;
At hans Börn skal græde,
Det er ei hans Bud.
Nei, den milde Fader
Vil vort sande Vel;
Han sin Haand oplader,
Mætter os med Held.

Men det svage Hierte
 Viger af fra Dyd;
 Skaber sig sin Smerte,
 Röver sig sin Fryd.
 Lad os Dyden hædre,
 Trodse Daarens Spot;
 Lad os blive bedre,
 Strax bli'r alting godt.

Den er bedst tilmode,
 Som indtil sin Grav
 Troer paa den Algode,
 Der os alting gav.
 Selv i Verdens Vrimmel
 Ei forvildes han,
 Som mod Herrens Himmel
 Tröstig skue kan.

For vor korte Slummer
 Gud har Grændse sat;
 Livet og dets Kummer
 Varer kun en Nat.

Denne Nat forsvinder,
Dagen bryder frem;
Strax den Gode finder
Sig i Glædens Hiem.

Hvo som oppebier
Rolig denne Dag;
Ham vor Gud befrier,
Ender bedst hans Sag.
Al sin Nöd han glemmer,
Iler glad herfra;
Hisset han istemmer
Et Halleluja.

SEL SK A B S S A N G.

(To Stemmer.)

Brödre op! drikker Viin!

Thi kun for de Gode

Er den gode Viin;

Værer frisk tilmode!

Glæder Sands og Sind! :::

Brödre op! drikker Viin!

Stemmer i: gid alle Svage

Snart maae nyde Sundheds Dage!

(Chor fra Begyndelsen til Tegnet.)

(To Stemmer.)

Brödre op! drikker Viin!

(To Stemmer.)

Herligt er Alting her!

Smerter tidt dog saare

Midt i Glædens Skiöd,

Mangen bitter Taare

Under Maanen flöd. :,:

Herligt er Alting her!

Dem, som sukke, klage, græde,

Gud! o giv dem Fred og Glæde!

(Chor fra Begyndelsen til Tegnet.)

(To Stemmer.)

Herligt er Alting her!

(To Stemmer.)

Brödre op! drikker Viin!

Hver en Broder blive

En retskaffen Mand!

Gavne, tröste, give,

Hielpe, hvor han kan! :,:

Brödre op! drikker Viin!

Arme! skielv ei for at bede!

Kald os kun! vi ere rede!

(Chor fra Begyndelsen til Tegnet.)

(To Stemmer.)

Brödre op! drikker Viin!

(To Stemmer.)

Seer! o seer! Brödre, seer!

Gud jo gi'er os gierne,

Gi'er han ei enhver,

Soel og Maane, Stierner

Og utalligt meer? :,:

Seer! o seer! Brödre seer!

Arme! skielv ei for at bede!

Bör vi dog ei være rede?

(Chor.)

Arme Mand! arme Mand!

Skielv ei for at bede!

Hvorfor frygter du?

Vi jo ere rede.

Kald os kun, og nu!

(To Stemmer.)

Brödre op! drikker Viin!

A F S K E D S S A N G.

Afskedstimen, Brödre! snart fremtræder,
Og dens Vink bortfierner Ven fra Ven,
Men om Taaren end vort Öie væder,
Dog som Fædrelandets Venner
Vi aftörre den.

Blev det ei vort höie Kald at gavne?
Er vor Daad ei sene Slægters Held?
Ingensteds vi Venskabs Fryd skal savne,
Thi den lid, at gavne Brödre
Binde Siel til Siel.

Lad da Lysets Fiender os end true,
Fra vort Maal de skal ei skrække os.
Didhen vi med stadigt Syn vil skue,
Og den store Lysets Fader
Styrker, leder os.

O! at vi kun stedse hos os nære
Dette Samfunds ædle Broder - Aand
Fiernede vi skal dog Brödre være,
Dog ei Tid, ei Död skal lösne
Trofast Venskabs Baand.

FRA EN ELSKER.

Herlig lønner du din varme Dyrker

∴ Himlens blide Datter, Kierlighed! ∴

Du hans Siel forædler, fryder, styrker,

Glæder spire rundt om hvert hans Fied.

Jeg har hyldet dig, Udödelige!

∴ Og jeg föelte glæd din Guddoms Ild; ∴

Ogsaa mig du skiænkede en Pige,

Ædel, yndig, vittig, from og mild.

Henrykt skuer jeg den Dag imöde,

∴ Som til huslig Fryd indvier os. ∴

Mindet om hver Lyst, vi fælleds nöde,

Tid og Död og Grav skal hyde Trods.

Og i Dag mit Held jeg tifold smager;

∴ Thi jeg nyder Alt, med frydfuld Aand, ∴

Dette Smil, hvormed den Ædle tager

Denne Gave af sin Elskers Haand.

S A N G

paa et Livbaand til en Veninde.

Varig Fryd blev ei vort Lod i Livet,
Sundhed, Rigdom, Hæder, alt forgaaer.
Dog — har Himlen os ei Venskab givet
Til at lindre vore tunge Kaar?

Ved dens Haand vi trygt kan Veien finde
Giennem Sorgens fæle, skumle Nat;
Hvem Alfader gav en huld Veninde,
Gav han meer end Indiernes Skat.

Ei ved bitter Dadel hun ham saarer;
Hun ei qvæler ham med iiskold Tröst;
Ved hans Nöd hun fælder Hiertets Taarer;
Deler barnlig glad hans mindste Lyst.

Strax enhver, som kiender Dem, vil finde,
At jeg Dem, skiönt svagt, har skildret her;
Dem maa Baandet sige det, Veninde!
Kiender vel beskedn Dyd sit Værd?

TIL EN SÖSTER.

Selv i Barndoms Aar, da Naturen tændte
Venskabs Ild for dig i dette Bryst,
Jeg dit sieldne Værd, gode Söster! kiendte,
Og jeg villig löd Naturens Röst.

Ædel Videlyst lærte dig at agte,
Nyttig Kundskab meer end flygtigt Vid,
Ei ved Flanens Pynt Sielefryd du smagte,
Men ved frugtbar, stille, huslig Flid.

Himlens milde Lov dannede dit Hierte
Til at elske Gud og öve Dyd;
Ei din Barm var lukt for den Usles Smerte,
Ærlig glad du deelte Venners Fryd.

Bliv i hver en Stand Kiönnets Lyst og Hæder,
Giör en værdig Elsker lykkelig;
Og han lønne dig for de sande Glæder,
Som din Aand, dit Hierte skienkte mig!

FRA EN FADER TIL SIN DATTER.

(Paa et Livbaand.)

Gartneren den spæde Plante freder,
Og han poder, vander, snitter den;
Haabet om den Fryd, han sig bereder,
Lokker ham til möisomt Arbeid hen.

Og naar Træets Skygge ham tilbyder
Venligt Lye i hede Sommertid,
Og naar han dets modne Frugter nyder,
Da velsigner han sin ömme Flid.

Saa Forældre see med henrykt Öie
 Barnets Siel at bære Dydens Frugt;
 Snart de glemme deres tunge Möie,
 Fro de signe deres kloge Tugt.

Gartnerens det söde Haab jeg fatter,
 At min Plantes Frugt skal qvæge mig;
 Dette Baand forkynde dig; min Datter!
 Hvad din Fader lover sig af dig.

FRA EN MAND TIL SIN KONE.

(Paa et Livbaand.)

Du, som Himlen sendte mig imøde,
Da jeg eensom gik ad Banen hen:
Og som blid har lovet at forsöde
Denne Bane for dit Hiertes Ven!

Tröstig vil vi, Haand i Haand, fremvandre;
Denne Jord er ingen Jammerdal;
Hvo, som bedrer sig; og gavner Andre,
Öiner Fryd, hvor Daaren seer kun Qval.

Vel os da , thi vi med ærligt Hierte
I vor Kreds vil skabe varigt Held ,
Og til Qvægelse i Livets Smerte
Öse vi af Dyds og Elskovs Væld.

Södt for os skal Livets Dag henrinde ,
Som dens Morgenrøde klar og skiön !
Dette Baand erindre dig , Mandinde !
Om vor fælleds Eed og Pligt og Lön.

P H I D I L E.

Jeg var i min Uskyldighed;
De sexten Aar jeg endte;
Og Mark og Skov og Blomsterbed
Var al den Ting, jeg kiendte.

Da kom en ung, en fremmed Mand;
Jeg ham vist ikke kaldte;
Hvor blev jeg underlig, da han
Til mig om Elskov talte!

Hans Haar om Halsen flagred' hen,
Var skiönt og langt tillige;
Og Halsen, — o hvor smuk var den!
Det kan jeg aldrig sige.

Og i hans Öie saae jeg tidt
En venlig Bön og Klage;
Hvor var hans Öie klart og blidt!
Jeg har ei seet dets Mage.

Hans Ansigt var som Melk og Blod;
Jeg aldrig saae dets Lige;
Han talte godt, men jeg forstod
Ei hvad han vilde sige.

Han fulgte stedse efter mig,
Og sukkede, — den Arme!
Min Haand han trykte inderlig,
Og kyste den med Varme.

Engang, med venlig Smil og Röst,
Jeg spurgte: hvad han vilde?
Da trykte han mig til sit Bryst;
Jeg saae hans Taarer trille.

Jeg blev ei vred paa ham, og dog
Har ingen för mig krystet,
Og begge mine Öine slog
Jeg lige ned paa Brystet.

Jeg lod mig ikke mærke med
Den allermindste Klage;
Slet ikke, — og han flöi afsted;
Gid han dog kom tilbage!

P H I D I L E .

(efter Brudevielsen.)

O Præstemand! Gud signe dig!

Af dig jeg ham har faaet;
Mit Hierte — nei saa underlig
Har det dog aldrig slaaet!

Og rørt var og min Wilhelms Siel,

Da Præsten til ham talte
Om Ægtestandens Vee og Vel,
Og hvad ham Gud befalte.

Da vilde han omfavnet mig;

Af Fryd hans Öie spilled',
De klare Taare rundelig
Ned af hans Kinder trilled'.

Nu bedste Wilhelm! hör min Eed:

Jeg vil dig ei forlade!

Fra nu af i al Evighed

Vil jeg dig ei forlade!

O! jeg skal komme den ihu,

I Glæde og i Smerte.

Min Wilhelm! ingen uden du

Kan glæde dette Hierte.

Og ingen skal! — o hör det, Gud!

Jeg kræver dig til Minde.

Faaer een af os da Dödens Bud,

Skal vi os hisset finde.

EN DAGLIG SANG.

Som Barnets Hierte glæder sig,
Og kiender ingen Sorger,
Jeg takker Gud, og glæder mig,
At jeg er Jordens Borger.

Og at jeg Skov, og Bierg, og Dal,
Og Soel, og Himlens Bue,
Og klare Stierner uden Tal,
Og Maanens Lys kan skue.

Og at jeg da til Mode er,
Som naar vi Börn kom sammen,
Og saae, hvad Hellig-Christ gav hver
Til Julegave. Amen!

Jeg priser Gud , fordi han ei
 Gav mig et Kongerige ;
 Jeg smigret blev ; maaskee og jeg
 Fordærvet blev tillige.

Og intet kan saa hiertelig
 Min Siel til Fryd oplive ,
 Som at jeg ei er stor og riig ,
 Og kan det neppe blive. —

Thi Stolthed tit forblinde kan
 Den store rige Herre ;
 Hvor mangel blev en mægtig Mand ,
 Blev ogsaa ond , desværre !

Og smukke Ting til Overflod
 Kan man vel faae for Penge ;
 Men Helbred , Sövn og lystigt Mod
 Det kiöbes ei for Penge.

Og disse tre Ting ere jo
Vor Lön, vor Fryd i Livet;
Jeg derfor nyde vil i Roe
Det lidt, som mig er givet.

Opfyld, o Gud! min Trang i Dag!
Giv Klæder, Mad og Drikke!
Du föder Spurven paa mit Tag!
Du glemmer mig vist ikke!

K L U B S A N G .

Enhver, hvis Siel er stemt til jevne Glæder,
Urørt af Ærens Flitter, Guldets Klang,
Enhver, hvis Fryd er Klubbens sande Hæder,
Han høre, mærke, føle denne Sang!

Er det ei nyttig Kundskab, som opliver,
Forædler, styrker, nærer vores Siel?
Her fremmed Viisdom jo vor egen bliver,
Her aabnes for enhver dens rige Væld.

Euterpes Konst fortryller her vort Öre,
Dens blide Vælde føle, elske vi;
Med trefold Vellyst vi dens Toner høre;
De skildre vore Hierters Harmonie.

Vi glade hvile her af Dagens Möie,
Hver i sin Kreds har virket Folkegavn,
Med skyldfrit Spil vi stundum os fornöie,
Og Vindelyst er her et uhört Navn!

I lidet Vennelag vi snart os fryde
Ved mandig Tale og ved muntert Vid,
Mens broderlig vi Evans Gaver nyde,
Og undres over hastig svundne Tid.

Snart følge vi de jevne Fædres Skikke,
Vi synge rask ved fulde Glasses Klang,
Og ædle, store Landsmænds Held vi drikke,
Og prise deres Daad med Hæders - Sang.

Dog, om end Glædens rene, höie Stemme
I dette Venskabs Tempel stedse löd;
Vor Broders stille Sukke vi fornemme,
Og villig, kraftig, lindre vi hans Nöd.

Held eder, Mænd! vort ædle Selskabs Fædre!
I oplod Kilden til saa riig en Fryd,
Ei blot ved Sang vi eders Daad vil hædre,
Men ved at öve nordisk Borgerdyd.

O! længe, længe disse Glæder nydes!
Vort Samfund blive os, som hidtil, kier!
Og selv med sölvgraae Isse skal vi frydes
Ved Mindet af den Lyst, vi nöde her.

FOSTBRÖDRE - SANG.

Som Mænd og Brödre vi samles her,
Og ædel, værdig og nordisk Glæde,
Bör föles tidobbelt af enhver,
Hvis Held det blev i vor Kreds at træde.
Vi fölge AÆrens, den höie Stemme,
Og hvo iblandt os tör vel forglemme
Dens store Bud?

Ja hver, som lösner vort Troskabs Baand,
Hans Drik ham blive til Gift og Galde!
Vi atter love med Haand i Haand:
Uhævnet ingen af os skal falde!
O! mærk vort Ord, du vort Selskabs Fiende!
Vil mordisk Daad i din Siel oprinde,
Da skiælv for os!

Og herligt, stort er vort Brodernavn!
Hvo föler ikke en stadig Iver
At fremme indbyrdes Lyst og Gavn,
Naar Broderaanden hans Barm opliver?
Hver Broders Fryd verde fælles Glæde!
Og langt fra dette vort Venskabs Sæde
Skal Kummer flye!

Vort Selskabs Hæder skal varig staae;
Paa Dyd og Kiekhed vi den jo bygge,
Og Avinds Piil ei vort Bryst skal naae;
Bag Venskabs Skiold er vi stedse trygge;
Og hver, hvis Fryd er vort Selskabs Ære,
Det Hædersnavn han til Lön skal bære:
Han er vor Ven!

H Y M E N A E E R.

I.

Venskab! Venskab! Himlens skiønne Datter,
Du, hvis Smil er Dödeliges Fryd;
Salig Lyst, som Sanders Træl ei fatter,
Nyder den, som hylder dig og Dyd!

Ven! naar Modgangs vilde Storme hvine,
Sikker tyer du da til Vennens Bryst,
Og et Ord af ham, — hans Röst, — hans
Mine

Gyder i dit Hierte Haab og Tröst.

Ribers Digte, første Deel. H

Og, naar Glædens blide Straale smiler,
 Og det fulde Hierte hæver sig,
 Atter til din Ven du henrykt iler;
 Udeelt Fryd er ingen Fryd for dig.

Venskab! jeg i Dag din Guddom hylder!
 Tavs jeg knæler for dit Alter ned;
 Du min hele glade Siel opfylder
 Med en stille, navnlös, salig Fred!

Thi den Mand, hvis Værd mit Hierte kiender,
 Han, min ædle, ömme, varme Ven,
 Faaer i Dag, af din og Elskovs Hænder,
 Dydens Lön; — og han fortjener den!

Huuslig Fryd hans blide Siel begierte; —
 O! den kiöbes ei for Indiers Muld! —
 Og han vandt en ædel Piges Hierte,
 Siident, skiönt og reent, som prøvet Guld.

Og i Dag, med Englesmiil; hun skienker
 Ham den kiere, længe önskte Haand,
 Og det höitidsfulde Ja, som lænker
 Begges Skiæbner med et evigt Baand.

Alt jeg seer dem vandre, glade, milde,
 Livets torneströede Bane hen!
 O! naar Hiertet selv er Glædens Kilde,
 Kan da Sorgens Ild udtörre den?

Og jeg seer en ædel Slægt oprinde,
 Værdig til at bære deres Navn;
 Den skal hædre deres kiere Minde,
 Ved at fremme seene Slægters Gavn!

Held mig! denne sieldne, sande Glæde,
 Ædle Venskab! har du skiænket mig;
 Byg dig i mit Bryst et varigt Sæde!
 Ofte, som i Dag, jeg prise dig!

II.

Venskab! henrykt hörer jeg din Stemme;
 Atter vækker du min Siel til Sang!
 Aldrig jeg dit höie Bud skal glemme,
 Mig din Röst er söd som Harpens Klang.

» See den Mand, (saa löd dit Ord) hvis Hierte
 » Mine vise Bud saa villig löd,
 » Han, som stedse deelte Vennens Smerte,
 » Han, som stedse Vennens Glæde nöd;

» See han er min Yndling. Jeg ham skiænkte
 » Al den Fryd, der er min Dyrkers Lön;
 » Dog et större Lod jeg ham tiltænkte;
 » Værdig har jeg lønnet Dydens Sön;

» Thi min Datter, Jordens Herskerinde;
 » Hun, den rene, blide Kierlighed,
 » Skienkte ham en öm, en huld Veninde,
 » Til at følge ham i Dydens Fied.

» Og i Dag vi begge skal berede
» Salig Vellyst for vor Yndlings Siel;
» Haand i Haand vi ham til Altret lede,
» Og indvie ham til varigt Held. »

Ja, jeg seer, o Ven! jeg seer din Lykke,
Og mit Hierte veed, du er den værd,
Og kun svagt kan Sangens Ord udtrykke
Hvad en Vennesiel dig ønsker her.

O! nyd varigt Held med elskte Mage!
Yndig Afkom arve fælles Dyd!
Og, som Olding, see du glad tilbage
Til den Dag, der skabte al din Fryd!

III.

Held den Mand, som Guld og borget Hæder
 Rolig overgav til Daaers Lyst,
 Men i Nöisomhed og jevne Sæder
 Fandt et Væld af Fryd og Haab og Tröst!

Han, som saae, at ussel jordisk Lykke
 Let svandt hen som Göglelysets Dunst,
 Og som sit og Sines Held vil bygge
 Kun paa Flid, og ei paa Hofmands Gunst.

Han, som Venskabs Helligdom ei sælger,
 Rört af Smiger, Ahner eller Guld,
 Men kun den til Ven og Broder vælger,
 Som er ærlig, god og vennehuld.

Held ham! om end Modgangs-Stormen suser,
 Tryg han nyder dog den Godes Fryd,
 Og ei Lykkens Bæger ham beruser,
 Den kun styrker ham til mandig Dyd.

Vennelaugets Lyst ham dobbelt smager,
 Den er Lön for troe og gavnlig Flid,
 Og hver Broder ham med Smil modtager;
 Følger Glæden ham ei stedse did?

Naar en god og from og værdig Pige
 Skiænker ham sit Hierte og sin Haand,
 Aldrig han sin Eed og Pligt vil svige,
 Ukiendt Fryd opliver nu hans Aand.

Og en sildig Efterslægt skal signe,
 Skal med Taarer hædre begge Navn;
 Thi en ædel Afkom dem skal ligne,
 Og oprette Verden deres Savn.

Himlen mig, o Ven! at kiende lærte
 Din, den ædle, mandig faste Siel,
 Og i Dag mit venskabsfulde Hierte
 Spaaer, og veed, og frydes ved dit Held.

IV.

Held den Mand, Gud gav en dydig Qvinde!
 Han fik meer end Indiernes Guld;
 Han fik Sielefryd hos en Veninde,
 Ham i Livet og i Döden huld.

Fyrig Ungdom ham til Glæde kalder,
 Hendes Smil mangfoldiggjør hans Lyst;
 I hans Manddoms - Aar, i sølvgraa Alder
 Skienker hun ham Lindring, Hielp og
 Tröst.

Har han Sundheds store Skat i Eie,
 Let henflyver ham hver Arbeids - Stund;
 Fængsler Sygdom ham paa haarde Leie;
 Hvo kan pleie, muntre ham, som hun?

I sin Velstand lærer han af hende,
 Blidelig at lette Brödres Nöd;
 Og om Himlen vil ham Armod sende;
 Nöisom deler hun hans tørre Bröd.

Naar han agtes, hædres af de Gode,
 Dobbelt stor han föler Ærens Værd;
 Endog miskiendt er han vel tilmode,
 Thi en dydig Hustrue har ham kier.

Er han Fader, han da Himlen priser;
 Thi hans Afkom danner hun til Dyd;
 Men og uden Börn han Himlen priser;
 Hendes Kierlighed er al hans Fryd.

Held, ja Held en Mand med slig en Qvinde!
 Varig er hans Fryd i Vee og Vel;
 Held, ja Held den Mand, som du Veninde
 Gav din Haand, og gav saa stort et Held!

Eders Held I længe, længe nyde!
 Hiertets Bifald vorde eders Lön!
 Da skal Livets Dag saa blidt henflyde,
 Og dets Aften vorde rolig skiön! —

S A N G

*for det musicerende Selskab paa Blaagaard
den 28 Maj 1796.*

Ikke for at kildre blot vort Öre,
Brödre! træde vi i Samfund her.
Ei til Moerskab tomme Lyd at höre,
Nei; thi dybere vi föle
Tonekunstens Værd.

Uskyld, Dyd og Manddoms Mod og Styrke
Tit-borttrylledes ved dens Magie.
Vi med rene Hierter den vil dyrke,
Og vor Aand skal blidt forædles
Ved dens Harmonie.

Naar vi sande Glæders Fylde nyde
 Ved Naturens moderlige Bryst,
 Her skal vore Jubelsange lyde,
 Trefold Sangens Kraft skal føles
 Ved Euterpes Röst.

Nyde vi i huslig Kreds vor Glæde,
 Slaaer vor Barm af Venskabs høie Fryd,
 Atter vi saa hiertelig skal qvæde.
 Harpen skal vort Qvad forskiönne
 Ved dens Tryllelyd.

Standses, Brödre! haanes tit vor Iver
 I at fremme Sandhed, Ret og Gavn,
 Sangens Aand vort Mod, vor Kraft opliver,
 At vi Hiertets Bifald agte
 Meer end Hæders - Navn.

Stundom skal vi Jordens Tant forglemme,
 Froe os hæve over Stövet ud;
 Høie Hymner skal vi da istemme

Stor os vorde skal den Tanke:
Vi tør prise Gud!

Kunstens Venner! lad os saa henvandre
Paa vor fælleds Bane Haand i Haand!
Og ved virket Held for os og andre
Hædre Dagen, som har knyttet
Dette Samfunds Baand!

S E L S K A B S S A N G .

O Venskab! du, hvis hulde Aand
Os kaldte hid;
Vi her dig möde, Haand i Haand;
O vær os blid!
Vi fulgte dine vise Raad
Med ærlig Siel;
Velsign vor lid, velsign vor Daad
Til Samfunds - Held!
O Venskab! velsign dine Sønner!

Og ved dit Alter sværge vi
Paa CRISTIANS Dag,
Med Siel og Arm at staae ham bi
I Fred og Slag!
Det Held, han skabte for vort Land,
Fra Slægt til Slægt,
Det hengav os hans Folk og han
I Varetægt!
Til Borger-Daad styrk os, o Venskab!

V E N N E - S A N G E.

I.

O Held os! paa Blaagaard vi leve saa froe;
Os Tiden hensvinder saa fage;
I Huus og i Hierte er blideste Roe;
Og tifold det Gode vi smage.
Thi Arbeid og Nöisomhed skaber vor Lyst;
Og inderligt Venskab opfylder vort Bryst.

Som landlige Naboe til Naboen gaaer,
Saa samles vi; — ei for at æde;
Vi spise og drikke hvad Huset formaaer;
Ved Alvor og Spög vi os glæde.
Og kommer en Giæst, som har vennehuld
Aand,
Til Velkomst vi række ham broderlig Haand.

Den Viisdommens Lære tilgavns vi forstaae :
 Al Fryd, som ei deles, ei nydes ;
 Vi stundom os glæde med spögende Smaae,
 Og stundom alvorlig vi frydes.
 Hver Lykke, der giör os vor Bane saa kier,
 Den har for vort Samfund et udmærket Værd.

Den Dag, da vor GERHARD, den Sandhedens
 Ven,

Til Lön fik den sieldne MARIE ;
 Hvad Dag er os kier, er os festlig som den ?
 Hvor kunde vor Glæde da tie ?
 Vi ønske de Ædle, med Mund og med Siel,
 Al Sandheds og Dydens og Kierligheds
 Held.

II.

Bliv Lys! sagde Herren, og Mulmet ad-
spredtes,

Og Solen velgiörende signed' vor Jord;
Til Levendes Bolig et Chaos beredtes;

Alfaderen pristes af jublende Chor.

Ja prises bör Herren, hvis vældige Bliv
Forvandlede Mörket til Lys og til Liv.

Og Held ham, den værdige Sön af Alfader,

Som Lyset antænder i Broderens Siel,

Som Sandhedens Tempel ham kierlig oplader,

Ham qvæger af Viisdoms, det evige Væld.

Lad gavne Samtid end glemme hans Navn!

Han giennem AEoner dog virker til Gavn.

Ja Held dig, du Sandhedens ivrige Dyrker!

Dens Fiender forvilde og skrække dig ei;

Dens svagere Venner du leder og styrker,

At vandre dens tunge, men lönnende Vei.

Din Dag er os hellig, du Sandhedens Ven!

Gid ofte vi glade den hilse igien!

TIL MIN VEN

J A C O B M A N D I X,

den 6 Juni 1789.

Er Kierligheds den höie, blide Glæde
Bestemt til Lön for Venskabs varme Dyrker,
Da bier dig, o Ven! et sieldent Held!
Ei kiender jeg den Ædle, som Alfader
Har skienket dig til Tröst i Livets Vandring;
Men dette veed jeg, at ei Guld, ei Rang,
Kun Dyd og Vid en Siel, som din, kan
fængsle,

At huuslig Lyst er dine Önskers Maal,
 Og at kun den er reen og sand og varig.
 Men, naar du, Ven! af Elskovs Haand mod-

tager

Din Dyds, din Flids, din Nöisomheds Be-
 lönnning,

O glem da ei (Min Bön du villig hörer;

Thi stort og aabent er dit ömme Hierte)

Glem ei den Fryd, os Venskab tit har skien-
 ket,

Og elsk din Ven, som sönlig takker Himlen,
 Fordi han deelte denne Fryd med dig!

TIL MIN VEN
F. L. ZUSCHLAG,
den 14 April 1789.

Ei er det Digteren, som synger her
Om Hymens Haand, der sammenknytter
Den Krands, som Amor og Chariterne dig
fletted'.

Det er din Ven, din gamle Ven, hvis Hierte
Med Broderveemod för har deelt din Sorg,
Som nu med henrykt Siel din Glæde deler.
Ja Ven! at Fromhed, Ynde, Vid
Og Nöisomhed, og mandig Sielekraft,
Og ærlig Gavnelyst og Vennehuldskab
Er meer end begge Indiernes Skatte,
Giör indbildt Jammerdal til Paradis

Og virker varigt Held for sene Slægter;
Det seer den Tænkende, og glæder sig
Som Statens Borger og som Menneske;
Men at en Ven og en Veninde er
Blandt deres Tal, som Himlen blidt forundte
At nyde og at skabe dette Held;
O det er Fryd, som Vennesiel kun fatter!
Du föler, ZUSCHLAG! at mit Ord er Sandhed,
Naar jeg, med hellig Broderfryd, dig vidner,
At til min sidste Stund jeg signer Dagen,
Da Gud dig gav din Engel, din LOVISE!

TIL MIN VEN

I. C. SEEHUSEN,

den 25 April 1789.

Vor CLAUDIUS' du elsker,
Og CLAUDIUS du ligner,
O Ven! kan da mit Hierte
Dig ønske noget Bedre
End CLAUDIUS's Lykke
Som Ægtemand og Fader!
Og Held mig, jeg med Vished
Kan forudspaae din Lykke;
Thi hver den Mand, som hylder
Natur og Dyd og Venskab,
Som glad og sorgfri nyder

Det Lidet, Himlen gav ham,
 O! han har Fryd i Hiertet —
 Det er dens rette Sæde!
 Og skiönt min ringe Stræben,
 For Publikum at tiene,
 Kun sielden mig vil unde
 Det Held at see din Glæde,
 Jeg den dog ærlig deler.

Min Siel skal ofte ile
 Fra Hovedstadens Daarskab,
 Hvor alt er stort og prægtigt
 Og stivt og flaut og kiedsomt,
 Ud til det jævne Glostrup,
 Til PÆDER IBSENS Bolig *).
 Jeg hörer, og jeg seer dig
 At stikke Bancosædler **)
 Og giöre mørke Taler,
 Og synge STEILES Viser
 Og CLAUDIUS's Viser,
 Og spille lidt paa Harpe,

*) *Hvor de unge Folk skulde boe.*

**) *Som Kobberstikker ved den Slesvig-Holsteenske
Bank.*

Imens din Hustru sysler
I Kökkenet og Stuen ;
Snart seer jeg begge ile
Til giestfri Venskabs Tempel ,
Til Præstegaardens Glæder ;
Men tit jeg seer dig ene
I Sommernattens Stilhed ,
Naar Maanen lyser for dig ,
Og klare Stierne tindre .
Da veed jeg , at du tænker
Paa din og deres Skaber ,
Som med en Faders Viisdom
Og med en Faders Godhed
Bestyrer vore Skiebner
Til Held for os og Verden ,
At du ham sønlig takker
For Lykke og for Vanheld ;
Og at din Siel oplives ,
Af Mod og Haab og Tillid .

O Ven ! naar Himlen lønner
Din Dyd med Faderglæde ,
Jeg atter seer dig henrykt
Med dine Smaae at spöge ,

Som CLAUDIUS med sine;
Jeg hörer, du dem lærer
At elske Gud og Dyden,
Og dig og deres Moder,
Og alle deres Brödre
I alle Verdens Dele;
Og fro jeg seer dem blive
Dit Haab, din Tröst, din Glæde.

Naar nu min Aand er opfyldt
Med lyse, store Tanker
Om alt det Held, du nyder,
Da skal jeg frydfuld ile
Til vore fælles Venner,
Og vi skal længe tale
Om dig og om din Lykke;
Og vore rörte Hierter
Skal prise Verdners Styrer,
Som ogsaa her i Livet
Den Gode herlig lönner.

TIL MIN VEN

F. H. HOHLENBERG

den 30 Januar 1795.

Held den Mand, som Himlen gav et Hierte
Varmt for Viisdom, Dyd og Fædreland!
Ömt for Venskabs, Elskovs Fryd og Smerte!
Hvo er stor og lykkelig som han?

Ham Alfader gav sit Præg. — Hvo kunde
Skiaenke ham saa skiön en Hæders-Krands?
Kan han, fölende sit Værd, misunde
Spraglet Orm, som Mörket laaner Glands?

Tanken om hans store Kald ham hæver
 Over Guldets gridske Trælle - Flok.
 Kun sin Tarv af gavnet Stat han kræver,
 Og med Sielefred er Lidt ham nok.

Ynksom seer han Heltens Seiers - Minde,
 Bygget stolt paa slagne Brödres Liig;
 Dydens Ven sig selv vil overvinde,
 Og ved Seirens Lön han fryder sig.

Avinds, Fordoms, Letsinds Stemme fører
 Ham end ei et Skridt fra Pligt og Ret.
 Fædrelandets Röst han ene hörer,
 Og sin sidste Kraft han offerer det.

I sin valgte Vennekreds han styrker
 Sig ved ædel Fryd til mandig Daad;
 Mismods Taage ei hans Siel formörker;
 Flux den spredes her ved Tröst og Raad.

Og naar Himlen skiænker ham en Mage,
Ham i Livet og i Döden huld,
Han i huslig Kreds en Fryd skal smage,
Ei tilfals for Indiernes Muld.

Ædle! see din Lod, og föl din Lykke!
GERNERS Yndling! — alle Godes Ven!
Og ELISAS Mand! — o föl din Lykke!
Længe, længe, længe nyd du den!

TIL DEN 31 OCTOBER 1790.

Naar Vid og Dyd og Venskab binde
Den glade Mand til sin Mandinde,
Da föles Ægtestandens Held :,:
Da deles Fryd med ærligt Hierte,
Og Mindet om den bittre Smerte :,:
Foröger Glædens rige Væld.

I tvende Ædle! seer tilbage
Med Fryd til fælles Vandrings - Dage!
De svandt i rolig Glæde hen.
Og vi, som Dydens Værd kan skatte,
Vi eders hele Glæde fatte, :,:
Og vore Hierter dele den.

Vor Bön til Himlen vi opsende:

Gid begge længe glade kiende,

At huslig Fryd er Dydens Lön! ::

Gid Venners Held dem ofte fryde,

De Livets Dag, som hidtil, nyde,

Dens Aften vorde blid og skiön!

V E N N E - S A N G

paa Fredrik Höeg Guldbergs

Födelsdag den 26 Marts 1795.

Held den, der søger ei sin Ære

I arvet Skiold og Pergament,

Men Broder vil blandt Brödre være,

Han fik af Himlen sit Patent.

Ved ærlig stiftet Borger-Gavn

Han hædre skal sit Adels-Navn.

O dyrebar er Dagens Minde,
Da slig en AEdling baaren er,
Og dobbelt kier for Mand og Qvinde,
Som kiende, fatte al hans Værd.
Thi drikke vi, med bredfuldt Maal,
Vor Vens, den ædle GULDBERGS, Skaal.

S A N G .

Skaber! Styrer! Herre! Fader!

Alle Verdnens Myriader

Vidne om din Kierlighed.

ADAMS Slægt din Priis udbreder,

Du ved Kundskabs Lys den leder

Frem til Dyd og Salighed.

Du, som böd os dig at ligne,

Lysets Fader! du velsigne

Al vor Gierning, al vor Iid!

Hævdet Fordoms. Taage svinde!

Sandheds klare Lys oprinde!

Frihed vække Dyd og Flid!

Ribers Digte, første Deel. K

Sign hver Mand, som Hiertets Stemme
Bød sin Broders Tarv at fremme!

Sign vor Konge, sign hans Søn!
Dannerigets Held og Hæder,
Bygt paa Flid og rene Sæder,
Vorde deres Idræts Lön!

· V E D
G E H E I M E R A A D I N D E
L Ö V E N S K I O L D S G R A V .

I, som attraae Danneqvindens Hæder,
I, som föle blide Dyders Værd!
Dette Sted med stille Sorg betræder;
Ak! thi eders Söster hviler her.

Prövet Viisdom var i hendes Tale;
Thi den fyldte hendes lyse Siel.
Ikke for med Lærdoms Bram at prale,
Öste hun af Sandheds Kildevæld.

Nei, den Sandhed, som til Dyden leder,
Som os giver Lys og Tröst og Raad,
Og, som danner os til Evigheder;
O! den var i hendes Ord og Daad.

Derfor elskede hun Lysets Fader.

Tro paa ham var hendes faste Borg.
Derfor löd hun denne vise Fader,
Som opdrager os ved Fryd og Sorg.

Paa den Vei, han hende böd at vandre,
Hun med mandigt faste Skridt gik frem;
Stræng mod sig, og engleblid mod Andre,
Hun til fælles Maal fremledte dem.

Derfor var hun alle Godes Glæde,
Derfor nöd hun Dydens stille Fred;
Derfor alle AEdles Taarer væde
Denne sande Stores Hvilested.

Ak! hun var! — men evig hendes Minde
Boer hos dem, som hendes Aand forstod.
Det besiele hver en Danneqvinde,
Til, som hun, at vorde viis og god!

A F S K E D S S A N G .

I Viisdoms stille Sæde
Vi smagte her den Glæde,
Natur og Venskab os tilbød.
Med Fryd vi see tilbage
Til velanvendte Dage,
Til hver uskyldig Lyst vi nød.

Nu Afskedstimen vinker!
I Öiet Taaren blinker;
Dog Brödrè! vi jo gaae til Held;
Thi Lysets, Dydens Fader
For sine Börn oplader
I Örken sely et Glædes Væld.

Er det vor Iid, vor Ære,
Hans gode Børn at være,
Da gaae vi froe ad Banen hen.
Alfader skal vi ligne,
Os Brödre her skal signe,
Og hist vi samles fro igien.

S A N G

PAA EN ELSKET MODERS FÖDSELSDAG.

(Siunget af Börnene ved Foden af en Stötte, hvorpaa Moderens Navn i Transparent var anbragt, og omslynget af en Blomsterkrands.)

Ja Moder! stedse skal dit Navn
 Os alle kiert og helligt være.
 At virke denne Kreds til Gavn,
 Det er din lid, din Lyst, din Ære.
 See, Moder! See vor fælleds Fryd!
 Nyd Hiertets Lön for virksom Dyd.

Og vi, som ledtes ved din Haand,
 Skal gaae den Vei, som du os lærte!
 Og vi skal virke med din Aand,
 Og vi skal elske med dit Hierte,
 Og vi skal holde fast ved dig;
 Da vandre vi saa tryggelig.

O Fryd! da skal vi og, som du,
 Vor gode Faders Liv forsöde.
 Dets Middag nydes skal som nu,
 Klar vorde skal dets Aftenröde,
 Og I skal see vor Daad med Lyst,
 Som glade Landmand seer sin Höst.

Slutnings - Chör.

(af Husets Folk.)

I Fredens, i Dydens, i Venskabets Sæde,
 O længe I nyde den huuslige Glæde!

Randt Taaren end ned

Af Dydiges Kiinder;

Har Hiertet kun Fred,

Snart Sorgen forsvinder.

Her qvæde vi alle med frydefuld Siel:

Det sande, det störste, det huuslige Held

Udflyder af Viisdoms og Kierligheds Væld.

TIL DEN 10 NOVEMBER 1796.

Fro jeg hilser og din Dag, Veninde!

Thi jeg föler trofast Venskabs Værd.
De saa blidt henrundne Dages Minde
Giör mig denne Dag saa saare kjær.

At du værdig bær de Hædersnavne,
Du som Hustrue og som Moder fik.
Föl det glad, naar dine Börn dig favne,
Læs det i din Mands det hulde Blik.

Men at du mig glæder, raader, tröster,
Giör det alt, saa skiönt — saa qvindelig.
At min Viv du elsker som din Söster;
Derfor vi saa glade takke dig.

⊙ som hidtil vi med Venne - Hierte
Vandre skal vor fælles Bane frem.
Fælles være her vor Fryd, vor Smerte!
Fro vi samles hist i Fredens Hiem!

EN NAADIG FRÖKENS
F O R A A R S S A N G.

Naar'skal den Bröndcuur Ende faae,
Hvormed min Tante her sig plager?
I denne Eensomhed man maae
Vansmægte under bittre Klager.
Hun om Natur og Simpelhed
Mig lutter smukke Ting fortæller.
Hvad kommer Mark og Eng mig ved,
Og andre slige Bagateller?

De hæse Fröer hver Aften her
En nydelig Concert opføre,
Og Nattergalens Skraalen er
Heel liflig for mit kræsne Öre:

Og Myg (hvor savner jeg mit Slør!)
 Forbyde mig paa Sövn at tænke.
 Nu galer Hanen, Hunden göer,
 Og rasler stedse med sin Lænke.

Knap har jeg nydt det förste Blund,
 För alle Gaardens Folk er oppe;
 Da höres Stöi af Kat og Hund
 Og Stud og Faar og Hingst og Hoppe;
 Og Tante larmer fælere:
 Hun ind i Sengen til mig skriger:
 Staae op! fölg med, saa skal du see,
 Hvor herlig Solen nu opstiger.

Her vanker aldrig Caffé, Thee,
 Og endnu mindre Chocolate;
 Upaaklædt, ganske fastende
 Man maae igiennem Duggen vade.
 To hele Timer vreed og træt
 Jeg maa blandt Torn og Tidsler rende,
 At Solens hede Straaler ret
 Til en Morinde mig kan brænde.

Vi Klokken tolv til Bordet gaae ;
 Man Græs og Urter for os sætter ;
 Suur Melk og Fisk og Æg vi faae,
 Foruden andre skiønne Rætter :
 Vor Kok, den dumme Klodrian,
 Har aldrig kiendt til lække Spiser ;
 Naar han sig ret vil gribe an,
 Deserten bli'er — et Fad Rådiser.

Til Moerskab er her ingen Ting,
 Man Triktrak, Dam og Kort ei spiller.
 I Haven slentrer jeg omkring,
 For at fordrive Tid og Griller ;
 Hvis jeg ei havde Amadis,
 Som lidet mig desennuierte,
 Saa var min Död mig ganske vis,
 Af Kiedsomhed jeg snart kreperte.

Min Tante tit mig slæbet faaer
 Til Bønder hen — til det Canaille ;
 Til Karle med upudret Haar,
 Og Töser, som har ingen Taille ;

Især naar dette lumpne Pak
 Om Helligdage spiller Kegler,
 Saa stinker der af Røgtobak,
 Saa larme disse dumme Flegler.

I Kirken taber jeg nu reent
 Alt mit Humeur — jeg sover — gaber;
 Thi Præsten præker saa gemeent,
 Og Pöbelen er Præstens Aber.
 Ilvad nytter Stads og Gulduhr her,
 Og Sminkeflor, og Demantsringe?
 JAN · HAGEL troer, man samles der,
 Kun for at bede og at synge.

Forbandede Eensformighed!
 Naar skal du dog engang faae Ende?
 O Maj! gid du af Ynksomhed
 Mig snart til Staden vilde sende!
 Hist i det fjerne Blaae — o see,
 Hvor stolt den skiönne Rög sig hæver!
 Og hver Dag nye Tilberedere —
 Ah! hvor mit ömme Hierte bæver!

J U L E S A N G
for Dreiers Klub.

Fra Arilds Tid har det været Skik,
At smukke Börn til Julefesten
Nu en, nu anden Foræring fik,
Som Pidsk og Tromme, Fiol og Hesten
Med pibet Rumpe og andet mere,
Og denne Skik var, som mange flere,
Særdeles brav.

Og hvo af os var ei artig Søn?
Vi leved' broderlig alle Dage;
Vi derfor ogsaa nu faae til Lön
En Bolle Punsch og en Julekage.

Vor elskte FRYDENSBURG længe leve!
 Vor fælles Tak kan han billig kræve
 For nu og för.

Men og, som Börn, vi ei glemme maae
 At ønske Godt over Landets Fader;
 Hans Trone sikker og hædret staae
 Til nogen af os ham feig forlader;
 At Himlens Haand vil hans Slægt velsigne,
 At deres Lön deres Dyd maae ligne,
 Det ønske vi.

Nu atter Glasset til bredfuldt Maal!
 Med Hiertens Glæde vi vil istemme:
 Vor Klubs, dens Stifters og Lemmers Skaal!
 Med fælles Iver dens Held vi fremme!
 Og gid vi længe med jevne Sæder
 Og Broderhierter vor Barndoms Glæder
 Maae nyde her!

S A N G.

Til Viindruens Priis
 Sang hver paa sin Viis,
 Druider og Barder og Magi.
 At hvert Ord var sandt,
 Jeg ofte befåndt,
Recubans sub tegmine fagi.

Ven! drik du mig til,
 Og derpaa vi vil
Circumdare brachia collo.
 Forskriv mig fra Rhin
 Den herlige Viin!
Et eris mihi magnus Apollo.

Den fylder med Lyst
 Sin Lovsangers Bryst
Corpusque animusque juvantur,

Og troe du mig, den
 Er Kierligheds Ven,
Et in una sede morantur.

En Sandhed det er,
 Det tilstaaer Enhver:
Tot sunt in amore dolores:
 Dog skrækkes vi ei:
 Vi følge vor Vei,
Nostris agitamus amores.

Nu, Skaal for din Glut,
 Hun er nok lidt but,
Durus pater, ipsa severa.
 Hun piner dig lidt,
 Du sukker saa tit:
Nimum mihi casta Neæra!

Ved Spög og ved Viin
 Du muntre dit Sind,
Corpus, animumque labantem,
 Sluk Sorgen kun ned,
 Naar Phyllis er vred,
Miserum, si spernit amantem.

DIDAKTISKE DIGTE.

TO THE HONORABLE

MEMBERS OF THE HOUSE OF REPRESENTATIVES

IN CONGRESS ASSEMBLED

FOR THE YEAR 1864

AND FOR THE FIRST SESSION

OF THE THIRTY-SEVENTH CONGRESS

OF THE UNITED STATES OF AMERICA

PRINTED BY THE SENATE AND HOUSE OF REPRESENTATIVES

IN THE SENATE CHAMBER, WASHINGTON, D. C.

1864

BY THE SENATE AND HOUSE OF REPRESENTATIVES

OF THE UNITED STATES OF AMERICA

PRINTED BY THE SENATE AND HOUSE OF REPRESENTATIVES

IN THE SENATE CHAMBER, WASHINGTON, D. C.

1864

BY THE SENATE AND HOUSE OF REPRESENTATIVES

OF THE UNITED STATES OF AMERICA

PRINTED BY THE SENATE AND HOUSE OF REPRESENTATIVES

IN THE SENATE CHAMBER, WASHINGTON, D. C.

1864

BY THE SENATE AND HOUSE OF REPRESENTATIVES

OF THE UNITED STATES OF AMERICA

EPISTEL TIL PHOEBE

paa hendes fiortende Födselsdag.

I Dag alt fiorten Aar! min kiere Datter!
Hvor hastig svandt de hen! Jeg snarlig iler
Fra Middags - Höiden ned til Skyggers Dal.
O bedste Phoebe! gjerne vilde jeg
Fra Buldren flygte hen til stille Grav,
Hen til min Sunim, til min Alders Stötte,
Om ikke jeg — bortkys den söde Taare! —
Var Mand og Fader. Dog den Gud, hvis
Haand

Mig eder gav, har ogsaa paa sin Vægtskaal
 Vor Lod afveiet med sin Viisdoms Scepter;
 Han mine Dages Traad mig tilmaalt har.
 Tilgiv mig, Barn! tilgiv min feige Klage!
 En Takkefest din Dag mig være skal.
 Kom hid, lad mig bekrandse dig med Roser!
 Ved dette Kys, ved disse stille Taarer
 Til min Veninde jeg indvier dig.
 Jeg veed, du föler det, min gode Phoebe!
 Hvor stor den Titel er, jeg her dig skiænker.
 Herefter er jeg ikke meer din Fader,
 Din Ven jeg er, som dig ledsage vil
 Igiennem Labyrinthen, og lemfældig
 Til Lidelser dit Hierte forberede.
 Thi lide skal du; Fryd og Smerte her,
 Som Vægtens Skaaler aldrig skilles ad.
 Ved denne Hiertet fåer sin rette Stilling,
 Naar det for höit i Lykken hæver sig.
 Et Liv af idel Glædes - Dage fuldt,
 Kun passer sig for Engle. Vogt dig for
 At drömme dig et sligt! — Men naar dit Öie
 I Skyer hylles ind, saa græd kun frit!
 Udös kun hver din Sorg i dette Hierte;

Thi Smerten er jo intet Nyt for mig.
 Og naar — med Bæven tænker jeg derpaa —
 Naar i din Barm den nye Drivt opvaagner,
 Som skaber Pigens Lykke eller Jammer,
 For hendes hele Livstid, o min Phoebe!
 Vælg mig da til Din Siels Fortrolige!
 Ei stræng jeg være vil; jeg kun forsigtig
 Dit Hierte vil for Stormens Vold bevare,
 Og skaane det for hver en navnlös Qval,
 Som Strid imellem Lyst og Pligt os volder.
 Ei frygter jeg, at söde Lapsers Virak
 Skal röve dig din Roe; og aldrig vil du
 Forgabe dig i rige Dosmers Glimmer.
 Men, ak! jeg ræddes for de Troldoms-Vaa-
 ben,
 Som vore fine Mode - Skielmer bruge.
 Ei tale de om Elskovs Ild og Smerter,
 Kun om Genie og Dyd og Energie,
 Og Sympathiens Kraft og Venskabs Adel.
 Vampyrer liig, af Pigens sikke Hierte
 De suge Dyden ud, — som Rosen döer
 Ved Ormens Sting! — Held vor lyse Tider!
 Da Kraftmands - Adfærd og Selvstændighed,

Sophisterie og Fölerie bereder
 Langt større Farer for Uskyldighed,
 End fordum Barbariets skumle Mörke!
 Strax falder her et Eventyr mig ind.
 Det vil jeg dig fortælle, kiere Phoebe!
 O fat den Lærdom vel, som deri skiules!
 Dets Overskrift er: *Fölsomhedens Klippe.*

En Dæmon havde hos den gamle Drage
 Med Ære tient som Svend. Nu steg han da
 Op paa vor Jord at giöre Mesterstykke.
 Her skulde han — som der fra ældste Tider
 I Laugsartiklerne var foreskrevet —
 Henlokke til Fordærvelsen en Pige,
 Som stedsse havde været Dyden troe.
 SOPHIE blev til Offerlammet valgt.
 Hun var et Barn af ædel Byrd, og prydet
 Med EVAS Ynde; hendes stille Gudsfrygt
 Alt ofte havde henrykt SERAPHIM.
 Han kröb da ind i en Husar-Möndur;
 Thi Uniformen sprænger alle Döre,
 Og tjener ofte til en Talisman,
 Som tryller den forfængelige Dukke.

Han lader sig nu melde hos vor Fikke,
 Og siger hende under tusind Eeder,
 Hun har det allernydeligste Ansigt,
 Som han har seet paa alle sine Tog.
 Riig, siger han, min Pige! er jeg ikke;
 Dog haaber jeg, at Pokker med det förste
 Taer vor Major; saa er du Majorinde.
 Hvad mener du? nu! giv dog Lyd din Taske!
 Den stakkels Fikke stod forbavset her,
 Og hendes Hierte slog som Perpendiklen
 I Taffel-Uhret. Haanlig loe vor Helt,
 Og strög sit Knebelsbart paa hendes Haand.
 Nu löstes hendes Tunge - Baand; — hun
 skreg.

Da kom en gammel Dame löbende
 I Stuen ind; det var SOPHIES Tante;
 Og Hiertestormeren med Skiændsel blev
 Af Gaarden jaget ud, og Fikke bad
 Den raske Portner, naar han langt fra saae
 Ham nærme sig, at hidse Hunden paa ham.
 Nu först begyndte Helten ret at bande.
 Han rev sin Dolman strax i tusind Stykker,
 Og vilde nu, som en bemidlet Nar

Vor Frökens Hierte sætte reent i Lue.
 Thi gav han sig et Greve-Navn med Von,
 Og lod sig kiöre i en Stadskareet;
 Hans Tiener-Slæng var ganske kongeligt,
 Og i en Klædning, som var stiv af Guld,
 Og deilig skabt, som Cythereas Yndling,
 Omdunstet af en liflig Balsom-Sphære,
 Han rullede paa Herregaarden ind.
 Hr. Greven svævende af Vognen blev
 I vor SOPHIES Stadsgemak indbaaret.
 Han hende strax leverer sit Portrait,
 Som med hans Vaabenskiold beprydet var,
 Dets Ramme var besat med Brillianter.
 Med Knæfald beder han om Fröknens Yndest,
 Og spiller med den mesterligste Kunst
 Den fine, den hensmægtende Amant.
 Sex hundred tusind Daler har jeg fastsat
 Til Deres Morgengave, smukke Barn!
 Om De vil vælge mig til Deres Brudgom,
 Saa taler han. En Kasse med Juveler
 Gi'er hvert af disse Ord en dobbelt Fynd.
 Den gode, gamle Tante gaber henrykt
 Igiennem Brillen paa den rige Skat.

Men vor SOPHIE med alvorlig Stilhed
 Betragter kun den yppige Galan,
 Hvis Öie funkler af en hæftig Ild,
 Som spruder Vellyst ud, og kræver Vellyst.
 Ved dette Syn tillukkes hendes Hierte.
 Min Herre! siger hun, for stor en Lykke
 Er Gift, som ofte dræber blöde Siele.
 Jeg kiender mig, og vælger Middelstanden,
 Hvori jeg nöd saa mange rene Glæder,
 Saa megen Tröst i smaae Bekymringer,
 Kort, hvor jeg nöd Naturen og mig selv.
 Hun tier, og den gamle Tante knurrer.
 Den stolte Brudgom bliver ganske stum,
 Befaler, at hans Vogn skal kiöre frem,
 Og flyver bort derfra med Pilens Fart.
 »Triumph! nu veed jeg da det rette Greb!»
 Saa raabte han, og loe saa frygtelig,
 At Bierg og Dal forskrækkedes derved.
 »Om nogle Dage har jeg dig i Snaren;
 Hvis ikke, maa den hele Verden skielde
 Mig for den dumme blandt alle Dievle.»
 SOPHIE veed ei, at en Hovedstorm
 Er nær forhaanden; rolig vandrer hun

Ved Morgenrödens förste Straaler ud
 Fra Sommersalen i den lille Skov.
 Glad seer hun Kilden vælde ned fra Höien,
 Og stemmer i blandt Nattergalens Sang.
 Da træder pludselig af Krattet frem
 En ung beleven Mand, med Bog i Haand.
 Hans Ansigtstræk forkynder, at hans Siel
 Er deelt imellem Munterhed og Veemod.
 Ærbödig hilser han den favre Pige,
 Imens han törrer bort en stille Taare.
 Hun hilser ham igien med venligt Nik,
 Og spørger ham med hendes blide Mine:
 O ædle Fremmede! hvad læser du? —
 Jeg læser CLEMENTINES Martyrdom
 I Grandison; saa svarer han, og sukker.
 Den gode Pige seer med Ömhed paa ham;
 Stærkt hendes klemte Hierte hæver sig,
 Kun halv det holder Sukkets Svar tilbage.
 Held! Held dig! raaber han, du skiönne
 Siel!
 Dog ak! lev evig vel! min Lod er Kummer,
 Det var Forbrydelse at pine dig.
 Hun standser ham. O Ven! fortæl mig kun

Din hele Kummer! — Efter lange Vægning
 Han sætter sig hos hende i det Grønne.
 I min Lod faldt der og en CLEMENTINE,
 Saa raabte han, men ak! mit Held var kort!
 Hun døde! — Her en Taareström bröd ud
 Af vor SOPHIES Öine; ja hun fölte
 For Damon, hvad hun aldrig havde fölt,
 En Ild, som angreb hendes hele Hierte.
 Til Afskeed kyssede han hendes Häänd,
 Og daglig mödtes de i köle Lund,
 Og hvert et Möde gav dem nye Glæder.
 De tal'de skiönt om Sympathiens Kraft,
 Og om den hele Skabnings Harmonie.
 Naar Elskeren gik bort, hun stedse var
 Bedrövet, og hun vidste ei, hvorfor.
 Dog, hendes Damon blev ei længe stum.
 Hans Mund bekiendte, at han elskte hende,
 Og hun ham gav det förste Kys igien,
 Til Elskovs Pant. Men Sorgen snart for-
 mörker
 Den gode Damons glædefulde Blik.
 Jeg er kun Borger, — saa begyndte han
 Tilsidst at klage — ak! jeg maa fornægte

Min Kierlighed til dig, du hulde Pige!
 Din fødte Værge aldrig vil tillade,
 At vi — o Gud! vi her da skulde mødes,
 Kun for at skilles evig fra hinanden!
 Hvo kan vel føle al den bittre Kummer,
 Der sönderrev SOPHIES ömme Hierte?
 O siig, hvorledes hæve vi den Hindring?
 Begyndte hun engang med bange Stemme. —
 »Os intet uden Flugten redde kan
 Fra dine Frænders Vold. — Dog nei, min
 Elskte!
 Forbandet være dette Raad! — kun jeg
 Vil flye. — Lev vel! — forglem. mig! — lad
 mig reise!
 Lev lykkelig!» — O! kan jeg være det
 Foruden dig? — Nei Damon! jeg dig følger.
 Gud vil det. — O med dig, med dig allene,
 Min Siels Fortroligste, med dig jeg kan
 I fierne Hule leve lykkelig,
 Om jeg end leve skal af bittre Rödder.
 Hun tier, og vor Damons Kinder blüsse,
 Hans Aande standser; Hiertet banker höit.
 Som den Andægtige ved Altret knæler,

Han ligger her for hendes Fod. — »Min Brud!
 Du, som blev skabt for mig! — o kan jeg
 troe det?»

Saa stammer han; »kom! lad os flygte strax,
 För Mennesker beröve os vor Lykke!

Du töver? ak! mit Haab var alt for dri-
 stigt!» —

Nu stred SOPHIE Pligtens sidste Striid.

Et Suk af hendes Elskte dæmper snart

Hver hæftig Fölelse af hellig Uroe. —

Min Mand! her er jeg, raaber hun, o red
 mig,

Og giv min Siel sin Rolighed tilbage! —

Hun græder bitterlig. — Nu rödmer Himlen!

Paa lyse Vinger iler ned fra den

SOPHIES Skytsaand. — Hvad beslutter du,

Bedragne Pige? — raaber han til hende.

See her, til hvem du dig har overgivet.

Hans Finger rörer nu ved Damon. Strax

Forsvinder Elskeren, og Fikke seer

Med Rædsel en af Mörkets sorte Börn,

Paa Hoved og paa Fod, som Faunen dannet,

At svæve hen for hendes vilde Öie.

Han Tænder skiær, og hende gi'er et Blik,
 Hvori var aabnet Helveds grumme Ild-Svælg,
 Som hist paa Dommens Dag det aabnes skal.
 Liig Duen, naar en Glente griber den,
 I Flugt, og brækker strax dens hvide Hals;
 Saa styrtede SOPHIE ganske livlös
 Ned paa sit Ansigt, da hun saae det Udyr.
 Og da hun sig omsider fandt i Græsset,
 Var baade Genius og Faun forsvunden. —

En sagte Gysen gribe dig, min Phoebe!
 Hvad jeg dig har fortalt, er ingen Dröm.
 Sligt ofte skeer, — kun mangler der en
 Skytsaand.

Min Elskede! o tak den gode Gud
 For den, han valgte dig, da du betraadde
 De Dödeliges Land, — din ömme Moder,
 Som her i Stilhed, dog for Engle synlig,
 Kun lever for sin Gud og for sin Mand,
 Som stræber först at følge hver en Lærdom,
 Hun giver dig. — Forsöm, mit kiere Barn!
 Forsöm ei Arbeid, denne skiönne Pligt;
 Thi ogsaa dette gav os Gud til Værn

For vor Uskyldighed. Men blot for Syns
Skyld

At röre Hænderne; at bruge dem
Blot til at pynte sig, det er ei Arbeid,
Nei overlagt og nyttigt maae det være,
Ei flanevurne Ungdoms Legeværk.

Vil du dig söge rene Glæder her?

De findes i Guds Skabning og i Dyden.

Og vil du söge Selskab? — Dit Claveer,

En nyttig Bog, din Moder, jeg og du,

Behöver du vel meer til Tidsfordriv?

Men, naar du læser, Barn! da skye Roma-
ner!

Saa godt, som Fikkens Damon, kan en Bog

Dig styrte i Fordærvelse, naar den

Snart laaner os en uopnaaet Dyd,

Og i Uskyldighedens Höitidsdragt

Sig langsom sniger ind i trygge Siel,

Snart vittig spöger bort vor Viisdoms Kraft,

Giör Lidenskaben til Fornuftens Dronning,

Og lærer syge Phantasie at undflye

Ved Gift og Dolk den blinde Skiebnes Grum-
hed. —

Ribers Digte, første Deel. M

Troe kun , at Sympathiens Kraft forener
 De lige stemte Siele. Uden den
 Jeg fandt ei Lykke nok paa denne Jord.
 Men gid du aldrig, aldrig skuffes maae
 Ved denne Fölelse! — Den ikke har
 Paa Læberne sit Sæde, men i Hiertet;
 Og den er evig som en Seraphs Ungdom,
 Reen, som hans Fryd. Min Phoebe! Dyden

og

Sin Magnetismus har. Som Zephyrs Aande
 To Blomster vifter blidelig tilsammen,
 Saa virker Dyden og paa tvende Hierter,
 Som den Algodes Haand gav fælles Præg:
 De sösterlig sig mod hinanden vende.
 Dog, Phoebe! denne underfulde Kraft
 Er ei Instinct, er ei en Lidenskab,
 Som ikkun föder Væmmelse og Skiendsel.
 Vor Aand opvarmer den, og ei vort Blod,
 Og som den sagte Lue renser Guld - Erts;
 Saa luttrér DEN Enhver, som den opflammer,
 Ved Nydelsens bestemte Flod og Ebbe,
 Hans Glæde krydrer den, hans Mod den
 hærder,

Om han en Throne har, og spotter med
Religionen, da foragt hans Elskov,
Og vælg hans gode Tiener til din Mand.
Reis glad med ham! Lev ukiendt i hans
Hytte,
Ved Salighedens Kilde, slet og ret!
Og naar engang Guds Forsyn kalder eder
Til eders Hiem, til Dydens Födeland,
Da giemme Sönnēsönnen Eders Liig
I min og i min kiere Doris' Grav! —

RAAD TIL EN UNG PIGE:

O hör af mig, Belinde! Vennens Raad,
For strænge til at kildre Damers Öre,
Ei smigrende, som henrykt Elskers Pen;
Kun Sandhed; — sielden sagt af Mænd til
Qvinder.

Dog bedst jeg priser dig, naar jeg dig lærer,
Hvad Qvinde-Letsind frygter for at vide.
Min Roes det er: Oprigtighed at vove;
Men din er större; — thi du taaler den.

Haard er den Skiebne, som dit Kiön maae
friste.

Faa sande Venner Qvinden har; — som Fyr-
sten.

Hver egennyttig nærmer sig til begge.
Ministren, Elskeren kan sielden troes;
Thi daaredes den Skiönne tit af Letsind;
Misledtes værst af den, hun troede bedst.
I moeres ved en Dröm om indbildt Vælde;
Og skuffes meest, naar meest I troe at herske.

Hvad er dit Kiöns den förste, sidste Lid?
Hvad er dets Hiertefryd? — at være smuk.
Ved Toilettet fængsles hver dets Tanke;
Og Pyntning er dets Möie og dets Lyst.
Her Öie, Haand og Læber gaze i Skole.
Hvert Ansigtstræk har sine lærte Regler.
Og dog hvor faa har desuagtet lært
Ei at vanzire denne Himlens Gave?
Hvor sielden kan den stolte Skiönhed röre!
Hvor Mangen — skabt til Elskov — kan ei
elskes!

Bevar, o Skiönne! da en ziirlig Ynde

Ei blot i Klædedragt, men og i Siel!
 Sög deri kun din Pryd, og viid at tækkes
 Ved yndige Naturs utvungne Lethed!
 Hiig ei letsindig efter farligt Vid!
 Vær viselig tilfreds med jevn Forstand!
 Thi Vittighed, som Viin, beruser Hiernen.
 Den svage Qvinde kan ei taale den.
 Meer end de Halves Vittighed er indbildt,
 Og vee den halve Deel, som har den sande!

Til Kiönnets Rænker — o nedlad dig ei!
 Tro ei, at Falskhed er et Tegn til Snille.
 For dig Oprigtighed er störste Viisdom.
 En Qvindes Trædskhed er den Galnes Ond-
 skab.

Vær dydig selv! troe ei, at Andres Skam
 Dit Værd kan hæve, pryde kan dit Rygte.
 Den Knipske taler haanlig om den Faldne,
 Som den forviste Statsmand om Ministren,
 Og begge önske sig den Plads, de spotte.
 Elskværdig, mild og blid er stedse Dyden,
 Skiön udentil, og indenfor boer Fred.

Den Knipskes Ære er en hæftig Storm,
 Er Styghed i sin ræddeligste Dragt,
 Og fræk den trodser Mennesker og Guder;
 Som grumme Udyr vogte Kiæmpens Hule.

Sög kun at vorde god, men aldrig stor!
 I Löndom Qvinden altid ædlest virker;
 Useet af Mængden hendes Dyd er skiönnest;
 Sandt, huusligt Værd flyer for det stærke
 Lys.

Lad hærdet Mand kun følge Ærens Lov!
 Vort Kald det blev i Raad, ved Hof at glimre;
 At virke for en faldefærdig Stat;
 At trodse Avinds Harm, og vorde store.
 Een lid bör fylde eders kielne Bryst,
 I Livet blev det eders Kald — at elske.
 Til dette store Maal I stedse stræbe!
 Det udgiör eders Held og eders Roes.

O viis dig aldrig kold, naar varmt du föler!
 Forsigtig vælg! men elsk saa — inderlig!
 Det snevre Hierte, som kun halv bortskienk-
 tes,

Ei faaer sin Plads i Elskovs blide Himmel;
 Den störste Grad er her den sande Södhed;
 Det er en Elskers Dyd, — at overdrive.

Forsmaaer den usle Fryd, at volde Smerte!
 Troe ei Erobring giver Ret til Haanhed.
 En föie Tid kun varer trodsig Vælde.
 Fornærmet Amor söger Hevnens Stund;
 Han tager snart det Herredom, han gav,
 Og snart Tyrannen vorder da en Træl.

O Held den Pige! hun fortjener Held,
 Som gav sin hele Siel til den, hun elsker,
 Er ei forfængelig; er idel Ömhed;
 Ei söger anden Magt, — end meest at tæk-
 kes.

Til billig Giengield kan hun vise ham
 Uskrömtet Kierligheds den ædle Varme.
 Selv en ustadig Mand hun vilde fængsle;
 Erkiendtlig han ei önskede Förandring.

Men at ei Sorg skal tære Mandens Roe,
 Og Glædens spæde Knop skal visne hen,

Da lad Fornuftens Stemme sige det,
 Som Lidenskaben gierne vilde skiule:
 At Hymens Baand med Klogskab knyttet skal.
 Forgieves kroner Venus Ægteparret,
 Naar Lykken skuer vred til deres Samfund.
 Snart Glædens søde Dröm forsvinde skal;
 Og mættet Phantasie ei skuffe meer.
 De vaagne, for at föle varig Sorg;
 Med fælles Taarer skal de Leieth væde.
 Den Ömhed, som dem Lindring skulde skien-
 ke,
 Foröger kun den bittere Kummers Qvide;
 Thi lettere bær den sin egen Sorg,
 Som ikke vidste, at den Anden leed.

Dog hellere du taale dydig Smerte,
 End sælge dig for Vinding. Ægt dog aldrig
 Den Usling, du foragter eller hader,
 For Riigdoms eller Höiheds tomme Skin!
 Iblandt de Faldne er dog den ynkværdigst,
 Som ei blev Elskovs Rov, — men Vindesy-
 gens.
 Her hjælper *Kone*-Navnets Klang ei stort.
 En Pige, givtet saa, fik *Skiögens* Lod.

Ved hældigst Valg, naar Himlen gunstig
skiænker

En lige Ömhed, og fornöden Lykke;
Tænk ei: at vinde Manden er dig nok.
Lyksalighedens Priis endnu maae vindes.
Tidt sorglös Viv, til egen Skade, fandt
At *Elskeren* kan vorde tabt i *Manden*.
Chariter eene tryllede hans Hierte.
Ved *Dydens* Bistand maae de fængsle det.
Din Klogskab give du det skiönne Præg
Af Omsorg for ham, af beængstet Ömhed.
Hver huuslig Pligt lad synes kun at flyde
Af blid Bekymring for hans Vel og Vee!
Om *Husets Scepter* han dig overdrager,
Lad, som du *tiener* ham; — vær stolt deraf!
Det Hverdags Samliv gör du ham saa kiert,
Ham *Elskerinden* trylle skal i *Konen*;
Og rynket Alder skal umærket komme;
Hans Öie seer dig end i al din Skiönhed;
Ja paa din kolde, evig kiere Urne
Hans Ömheds Ild uslukket brænde skal!

Ved disse Raad, Belinde! vilde jeg
Din Yndighed forhöie; og dit Hierte

Jeg vilde lære alle Elskovs Kunster;
Men tungere det var mig, at betrygge
Mit eget mod den Kunst, du alt har inde.
Heel vel du snoer de skiulte Baand, som
binde

Den Siel, du fængslede, med venlig Magt.
Hver blid Tillokkelse du færdig bruger,
Hvert Haab, som smigrer, og hver Fryd,
som tryller.

Dit Snille föler jeg. Af dig jeg modtog
De Regler for at tækkes, som jeg gav dig.

B R A M I N E N.

En Brame listede sig ved sin Stav
I Vischnus Tempel, at indvie sig
Til Graven. Mens han knælte for sin Af-
gud;

Kom pludselig en Minorit. Af Iver
Hans hule Öie brændte. Han skar Tænder.
Han tog Idolen, slængte den til Jorden,
Og spyttede paa den. Braminen saae
Med höi alvorlig Mine ned paa ham.
Selv LOJOLA var bleven skamröd over
Hans Raseri. Ved Synet af en Hedning
Det steg hos ham. Med Strikke eller Sværd,
Dog heller med sit Ord han vilde dræbe ham.

» Ha Skade! » raabte han tilsidst,

» At jeg dig ei i Goa har! »

Braminen rakte ham en Gave,

Han tog den, og med hellig Gysen

Forlod han hastig dette Afguds Huus.

» Gud! er det mueligt at et Menneske!

Saa vildt som dette, skabtes i dit Billed?

At denne være kan dit Hiertes Yndling?

Vel kan jeg fare vild, men hade

Det kan jeg ei; det kan en Christen! »

Saa taleden den Gamle og sagtmelig

Han tog sin knuste Afgud op igien.

En Mand nu traadde i Pagoden ind,

Med mildt og værdigt Aasyn, som naar

Uskyld

Til Döden gaaer: Den Vises Levnetsløb

Stod i hans Mine, og hans Hilsen var:

» Fred være med dig, min Discipel! » —

» Hvad? »

Saa sagde Bramen; » vil en Sön af Guder

Her aabenbare sig for mig? » —

» En Ven af Mennesker, som lærer dem

At elske og at haabe, og hvis Brödre

Er Indostaneren og Karaiben! » —

» Hil dig! mit Hierte hylder dig

Skiönt ubekiendt og fremmed. Store Mand!

Din Lærdom er guddommelig. I Sandhed!

Du er ei en Christen. » — » Kiender du de

Christne?

Saa kalde Mange sig, og er det ikke. » —

» Vi kiende denne Yngel; först den æder

Vor Marv, og saa fordømmer den os. Nylig

Var een i dette Huus; han bandte mig. » —

» Ham saae jeg og, men denne er,

Saa sandt min Fader lever, ingen Christen,

En Dievel er han, som forgifter

Den allerblideste Religion. » —

» Og Herre hvo er du? » — » Dens Stifter. »

Saa svarte Mennesket, den hulde JESUS.

Hans Pande Guddoms Diadem omgav,

Og nu, da han foer op paa Skyers Throne,

Han sendte Oldingen, der uforfærdet

I söd Tilbedelse henflöd,

Et Blik, som meer end Daab indvied' ham.

OM PERSIFLAGE.

For Mennesket er ingen Ting saa hellig,
At jo den frække Spotter det besudler.
Umändig, skämlös, uden Aand og Hierte,
Han praler kun med stiaalet, usselt Vid,
Hans skumle Öie seer ei Morgenröden,
Ei Sandheds Straale. Ved Venindens Bryst
Han aldrig fældte Elskovs hede Taarer;
Thi Venskab, Elskov, Sandhed og Natur
Mod, Frihed, Födeland, Religion,
Er tomme Lyd for ham; — Nei endnu meer:
De skurre for ham, som Violens Klang
For Hunden, thi han föler hos sig selv
Han er en Skalk; og da han er en Skalk,

Fortiener han at være saa forskudt.
 Dog, skiönt han er forskudt, saa har et Hierte
 (Hvor feigt det slog) dog slaaet i hans Bryst:
 Og, för han sönderknuste Fölelsen,
 Den snoede sig, som Ormen, naar den træ-
 des.

Nu lugter han Forraadnelsen i Brystet,
 Forsager, raser, blues, hader Verden,
 Misunder andre det, han selv har mistet,
 I Smiil indhyller han sin skumle Ondskab,
 Og kalker sig som Graven. — Flye for ham,
 O unge Mand! du, af hvis lyse Öie
 Fremstraler Sielefrihed, flye den Gift,
 Som drypper fra hans Tunge og hans Pen!
 Ei tör han möde dig med mandig Tale.
 Saa lidet, som med aabent Bryst i Feldten.
 Nei, lumsk 'begynder han med halve Ord,
 Og Blik, som skelende beklage dig.
 Hans Smiil er som en Meeldug, der besmit-
 ter

Uskyldighedens skiönne Rosenrödme.
 Han stundum rykker op med listig Haand
 Den Fölelse, der blomstrer i dit Bryst,

Ribers Digte, förste Deel. N

Og udströer der igien sit Nældefröe.
 Naar nu hans Ukrud spirer i din Barm,
 Da er det ude med dig. Dyden flyer
 Med vaade Kinder. Sande Glæder flye
 Med den, og hver en mægtig Fölelse
 Der hævede din Siel. O nu er Sandhed
 En Fordom; Kierlighed: en Fabel.
 Död er Naturen, og dit Födeland
 En Dröm, og Frihed: Feber, Phantasie.
 Religion er intet. — Du allene
 Er Sandhed, Födeland, og Ven og Gud!
 Skye, unge Menneske! den Skielm som in-
 tet

Paa Jorden og i Himmelen er helligt;
 Hans draabevisse kolde Spot vil blive
 En Gift for dig, om du ei væmmes ved den.
 Hvor ligner Spotteren den frække Flue!
 Den skaaner ikke Pigens rene Barm,
 Og den besmitter Alteret i Templen.

O! nordisk Mandighed! hvor drog du
 hen?

Naar spottede vel vore jevne Fædre

Med det, som helligt var? Det var kun
Narren

De spottede, høit som hans Bieldes Klang.
Nei, Brittens Stolthed, Frankrigs Flygtighed
Har avlet og har födt det stygge Afskum,
Og ak! vi Daarer — vi opfostre det!
Paa Dansk ei nævnes kan det Udyrs Navn;
Thi Moderen har kaldt det Persiflage.

A F B I G T E N.

*Ut mihi sæpe
bilem, sæpe jocum vestri movere tumultus.
Hor.*

SAURIN, en af de ældste, gode Hyrder
 For Herrens Hiord; som ei var Leiesvend,
 Ei en af dem, hvis Daad er Bugens Fylde,
 Han, fra hvis Læber Sinas Torden lød,
 Men og den milde Dug neddryppede,
 Han klagede, at selv den fromme Præst
 Ei altid strængt forkyndte rene Sandhed,
 Om han, saa var hans Ord, om han end ei
 Af slavisk Frygt og Egennytte bindes,
 Han bindes tit af Hiertets Fölelse,
 Naar end hans Öie skuer alt den Afgrund,
 Som vidt har aabnet sig for at opsluge

Den arme Döende der Ormen liig
 Beængstet vrider sig paa Lægens Krog,
 Og Skrækken ved hans Ord blev syvfold større,
 Saa seer han her en Faders stumme Sorg,
 En Broders Öie stirrende mod Jorden,
 En Moders Hændevid, en Ægtefælle
 Afmægtig daanet hen; — hans Læber bin-
 des,
 Og aabner han dem skiælvende, da flyder
 En ufrivillig Tröst ud af hans Mund.
 Naar Synderen med Dödens Angst i Öiet
 Tilsidst den matte höire Haand ham rækker.
 Sligt ogsaa hændes kan den ædle Digter,
 Naar en ærgierrig ung Person, der stöner
 Paa Toppen af den Höi, han tog for Pindus
 Med en Qvaksalvers Lunger tordner ud
 En svulstig Ode af den hele Strube
 Og stundom flæber matte Elegier.
 Vel blier han kold, saavel naar denne raser,
 Som da, naar Stymperen sin Siel udgyder
 I Fölelser, der strömmen ned som Tagdryp;
 Han bliver föleslös som den Ismene,
 Der er den lille Digtters Hiernespind,

Endskiönt hans Ak! i snublend' Hexameter,
 Og i det hinkende Pentam'ter lyder;
 Urokket staaer han for den lille Digter,
 Som den Tyran, han i sin Iver stöder
 Fra Thronen ned, hans Odes Uveir trodser
 Dog, om end ei den lange Sang ham rörer,
 Han föler, Dödens Gysen griber Skialden
 I det Forglemmelsen ham lönlig skrækker.
 Han ynkes over Sveden paa hans Pande,
 Hans Lemmers Zittren og hans Læbers Stam-
 men.

Og over Feberheden, og den Angest
 Hvormed han tungt arbeider sig igiennem.
 Han ogsaa veed desværre, at forgieves
 Han kun advarer ham, om han endnu
 Blev overtudet, prøved han dog atter
 At öse med sit Sold af Musers Kilde,
 Sin Steen at vælte op til Pindi Spidse.
 Naar han da ikke vil advare ham,
 Og ei maae tie, roser han af Angest;
 Saa har jeg ofte (o tilgiv mig, Sandhed!
 At jeg af Angest har fornærmet dig!)
 Paa eengang roest og gabet. Dette Blad

Min Afbigt er, et Vidne om min Svaghed,
 Og vredes dog de strænge Musér paa mig,
 Maae deres Vens Exempel dem forsoné.

Til LESSING kom engang en ung Person,
 Og læste ham i Sövn. »Jeg mærker nok,
 De gabe; — kun eet Digt endnu! — og var
 De end saa hypocondrisk som vor GELLERT,
 De skulde döe af Latter!« — »Læs De
 kun!«

Saa svarte LESSING, gabede og sov.
 Den anden fandt imens en Elegie.

»Den maae jeg læse först; den rørde alle,
 Endog vor Borgemester.« Mens han læste
 Vor LESSING vaagnede, loe ganske höit:

»Ha! ha! ha! ha! ha! ha! Jeg maae til-
 staae

Det er ret pudsigt. Bravo, bravo, Ven!«
 Vor Skiald blev rød og bleeg; — »Nei det
 var ikke

Det Comiske; — jeg læste Elegien.»

»Hvad, Elegien! — Ih; jeg troer, De spø-
 ger!«

Saa raabte LESSING; men bliv De kun ved;
Nu gabed' han og sov. Rask læste hiin,
Og læste vist endnu, om Döden kierlig
Ei havde reddet LESSING; thi end ikke
Ved Nysekrud fordrives denne Galskab.

K I L D E N .

Insanientis dum sapientiæ

Consultus erro nunc retrorsum

Vela dare ; atque iterare cursus

Cogor relictos — —

Hor.

Som fordum i den folkerige Stad

DIOGENES ved Solens klare Skin

Med Lygten i sin Haand løb rundt omkring

Og søgte Mennesker , og fandt dem ei ,

Saa løb JEAN JAQUES omkring med skarpe

Blik

Og heede Sieletörst ; höit slog hans Hierte

Som Yngling og som Mand , ja end som

Olding

Han søgte Viisdom; ikke fandt han den
 I golde Lærdoms Tant; Nei Skolestöv
 Var i hans Tanker — Stöv; det Viisdoms
 Marked,
 Hvor Daarskabs Biede lyder overalt,
 Hvor Lærestolen for umyndig Flok
 Sin Panacee med Pralen byder fal,
 Og hvor Gudindens Billed bryster sig
 I Narre Kappen; dette var for ham
 Hvad tomme Bæger er for den, som vandrer
 I Örken, under hede Middags - Straaler:
 Og törstig stunder hen til Dalens Kilde.

Vel den, som Kilden fandt, og kölig
 Skygge.

Den Skygge er ei Dröm; ei heller Kilden,
 Den flöd til alle Tider overalt,
 Nu smal, nu bred, her muddret, hisset
 klar,

Af Himlen næres den, og af Naturens
 Det dybe Skiöd, som lönlilig nærer alt;
 Og hvor den flyder, nærer den og styrker
 Den Drikkende med uformindsket Kraft.

Men ak! kun faa har hidtil fundet den.
 Utidig Vidclyst forgieves graver,
 Om den end stikker Spaden nok saa dybt
 Ei vælder klare Vand fra Grunden frem.
 Dog, naar den graver op et fugtigt Mudder,
 I hvilket Himlen aldrig speiler sig;
 Strax raaber den af Fryd, og kalder hid
 Forsmægtet Vandrer; denne lokkes tit
 Af Dovenskab, og tit af Uforstand.
 Af Muddret öser han, og nu han troer,
 At Kilden er en digtet Ting som den
 Der qvæger Skygger i Elysium.

O Eensomhed! i dine Dale flyder
 Den Vises Qvægelse; hvo styrker mig
 Til dig at taale — aldrig var jeg glad
 Ved Læresalens lærde, tomme Tant,
 Ved löse Slutningers den höie Bygning.
 Medynksom og forundret saae jeg tit
 Pedanter paa Forhöininger at staae.
 Om disse trængte sig en Sværm af Ungdom,
 Der med Opmærksomheds den aabne Mund,
 Sig teede som den nögne Fugl i Reden;

Der blind og pibende, med udstrakt Hals,
 Gridsk snapper efter hule Pennesiær,
 Hvormed skalkagtig Dreng, som rev den
 bort

Fra kierlig Moders Pleie, mader den.
 Maaskee jeg og i Blinde havde snappet,
 Om ikke Hellas *) i sit Moder-Skiöd
 Mild havde vugget og opfostret mig,
 Oplyst mit Öie, fört mig under Træer,
 Som stedse aande liflig Duft og Kölhed,
 Paa Blomster og paa gyldne Frugter rige.
 Nu sögte jeg ei paa Logikens Torne
 De Roser som min PLATO skiænkte mig.
 Din Sölvlyd hörde jeg, o skiönne Kilde! —
 Dog længe holdt min Svaghed mig fra dig,
 Og som et Barn omdriver flygtig Top,
 Saa drev og Daarskab længe mig omkring;
 Og som et Barn, der fölger broget Drage,
 Som svæver höit ved lange Traad i Luften
 Af Vinden tumlet om; saa blev og jeg
 Henrevet af et broget Hiernespind.
 Og nu? — Skolastiker og Paven fik

*) Grækenland.

Ufeilbarhed til Deel — dog stunder jeg
 Som Hiorten der er jaget mat, til dig,
 O Kilde! til din Dal, o Eensomhed!
 I dine Skygger modtog du din NUMA,
 Den AEdle; som med Taarer dig forlod,
 Og paa den Throne, som han gav dens
 Værd,
 Med Længsel mindedes de stille Lunde,
 Hvor Viisdom, dannet som Egeria,
 Med Nektar fordum qvægede hans Aand.
 I Soelglands du, o Viisdom! straaled
 For Guds Prophet; ei som en vældig
 Storm,
 Ei, som naar Jordan skiælver, spruder Ild;
 Nei i en sagte Susen gik du blidt
 Forbi ham, ved den stille Klipperift
 Langt borte fra den Stöi, som os forvilder.
 Og da Guds Viisdom selv til Jordan kom,
 Den ofte sögte til de stille Örkner,
 Og dem indviede til Paradiser.
 Og Sielens Liv i dig, o Eensomhed!
 De höie Oldtids stærke Sönnner nöde;
 De AEdle samled' i din Skygge Viisdom.

Dig spotter den moderne Moralist;
Der förer Bygning op af Pligt og Ret;
Som Steen paa Steen er Slutning lagt paa
Slutning,
Ret trofast, om kun ei den löse Grund
Vil glide ud, naar Lidenskabers Ström
Höit brusende slaaer op mod sandig Bred.

S P I L L E S Y G E N.

Ja Daarlighed har mange, mange Biælder,
Dens Fiærbusk brammer stolt med alle Far-
ver;
Dog hver en Alder elsker hver sin Klang,
Hver Stand, hvert Kiön en egen Fiær har
valgt sig.

Kun denne ene Biældes hule Klang
Som Stormklokken lyder höit for alle;
Matronen, og det unge Menneske
Og Jomfruen, og Manden, og den Gamle,
Alt samler sig om denne ene Fane,
Og jager blindt hen efter tomme Haab,
Forfulgt af Armod, Frygt, og Had og Skiend-
sel!

Hvor glimrer hist den stærkt oplyste Sal!
 Hvor fuldt! hvor tyst! som naar paa Skue-
 pladsen

• Hiin Fader raaber: »Jo, min Datter! Jo!»
 Og stöder Dolken i sin Datters Bryst.
 Jeg næsten lister mig umærket frem
 Igiennem lange Rader grønne Borde.
 Her mærktes ei engang en Tyv i Lyset,
 För Damens Hovedpynt i Lue stod;
 En gunstig Tidspunct for den anden Tyv,
 Som hurtig slængte Kortene tilsammen.

Hvad Udyr stöner her paa venstre Side?
 En tandlös Qvinde, alt paa Gravens Bredde,
 Som hendes Grav hun kalket er med Sminke;
 I falske Haar Rubin og Demant glimrer,
 Liig Vaabenet, som hendes Grav skal pryde.
 Med visnet Haand hun griber efter Guldet,
 Mens Krampen trækker alle hendes Fingre.

Paa höire Haand jeg seer en Præsident
 Dybsindig veier han et Pro og Contra;
 Hans Siel nu svæver mellem Pique og Tref,
 Man ubestukket ei saa hastig vælger.

Med leiet Smil LUCINDE spiller hist
 De röde Hierter ud til hendes Yndling,
 Han veed at leve, han tilkiöber sig
 En lönlig Fryd, som han betaler dobbelt.

Hvor blegner ikke hist den gamle Krigs-
 mand!

Hr. General! saae De saa frygtsom ud,
 Da LAUDON lige over for dem stod,
 Og da hans Torden löd i krumme Dal?
 Er Ruderknegt da mere frygtelig
 End Tolpatsch og Pandur? Kan Fröknens
 Smil

Dem skrække meer end LAUDONS Örneblik?
 Feighed er Feighed, min Hr. General!
 Om Malm Dem blænder eller Guld, saa er
 De dog en Nidding, min Hr. General!

Den skiönne CLOE spiller ved et Bord
 Med tvende Beilere. Stolt af sin Magt
 Hun lovede sig dobbelte Triumpher.
 Hiin skiænker hun et venligt Nik, og rörer,
 Imens han giver Kort, den andens Haand.

Ribers Digte, første Deel. O

Tvetydig svæver hendes Godheds Vægtskaal,
 Og listig deler hun sig mellem begge,
 Som naar man deler Solen i, en Tvekamp.
 Men kun i Spillet deres Siel er nedsænkt,
 Dog nylig flammende de fare op!
 Mon Elskov vaagner? Nei, den ene har
 Spilt PALLAS ud istedet for ARGINE.

O! see dog hende med de skiønne Öine,
 I Gaar hun hopped' som en Raa i Dandsen,
 Og hastig brændte LYCIDAS for hende,
 Han, i hvis Barm et ædelt Hierte slaaer;
 Det er for ham den stolte, brune Lok
 Om hendes Svanehals vellystig flagrer.
 Et Blik, hun ængstelig slog ned paa Kortet,
 Har rövet hende LYCIDAS for evig.
 Gaae ædle unge Mand! gaae bort og vælg
 dig,
 Langt, langt fra Hof og Stad, i stille Hytter
 En god, uskyldig Glut med Due-Öine.
 O Vee det Öie, som, naar Guldets Glands
 Bestraaler det, med større Klarhed tindrer!
 Af dette Öie har vor Verdens Luft
 Uskyldighedens Morgendug borttörret.

See hist det store, runde Bord, hvor An-
gest

Og stille Raserie, og Haab og List,
I Öiet funkler, og paa Læben bæver;
Hvor stille sidde de i stum Forventning.
Jeg hörer selv Prælatens Hierte slaae,
Som dog ei Hierte har, kun Mund og Mave,
Med Siel og Öie hænge de ved ham,
Som med en Dommers Strængthed staaer
Midten,
Og trækker af. — Misdædere de ligne,
Som, skyldige i fælles store Bröde,
Med Dödens Tærning kaste om, hvem Hiu-
let
Skal sönderknuse, og hvis Liv skal reddes.

Hvor mangan Mand sig lister sildig hjem,
Ved Morgenstiernens Skin, til öde Huus,
Og bänder Skiebnen; men hans Ægtefælle
Med bitter Længsel, vaagende ham venter!

Hvor mangan Ravnemoder glemmer ei
DeSpædes Nöd, hun under Hiertet bar!

Hvor mangan Ravnemoder lader ei
 Sit Barn forsmægte, indtil Morgenröden
 Oplyser Stadens mørke Horizont.
 Beklemmt og heed af Spil og Nattevaagen
 Hun byder Glutten Gift, og klager over:
 At Ungen skriger altid efter Brystet.
 Held ham, om han kun suger Gift i Blodet,
 Om ei et Væld af nedrig, ureen Lyst
 Med Modermelken flyder i hans Liv.

Mig, siger du, mig rammer ei din Daddel;
 Jeg selv er riig, og spiller kun med Rige;
 Mit Tab jeg agter ringe, og min Vinding
 Endnu langt ringere. Velan! Forsög det:
 Spi! kun om Bönner! mon du föler da
 Den samme Lyst? et fast Beviis, min Ven,
 At Higen efter Vinding, Frygt for Tab,
 To Timer daglig vugger dig paa Torne.
 Og regner du da Tidens Flugt for intet?
 Paa grønne Bord mon Timeglasset standser;
 Med Tiden spiller du. Den taber aldrig.
 Den vinder kun Du klager, at den iler,
 Og slænger Timer bort som Regnepenge!

Liig Betleren, der tiggede af Galskab,
Og kastede det blanke Sölv i Flaaden,
Og daglig lyver Haabet for dig; viser
Dig idel Glæder — som du aldrig nyder.
Spörg kun Erindringen. O er vel Tanken
Om Timen der flöi hen ved Spillebordet
Dig kier, som Tanken om den glade Barn-
dom,
Da du paa aaben Mark, blandt muntre
Drenge,
Saae malet Drage flyve höit ved Traaden.
Du siger: Barndoms Glæden er forbi.
Hver Alder, Ven! har sine Glæder, kun
Den store Verden kiender ei de sande.
Dens Elsker ligner ham, som stedse dandser,
Fordi Tarantulen ham stak i Hælen;
Hans Dands er Feber, og hans Roe er Af-
magt.
Ak, du er syg, min Ven! og ingen Brönd-
cuur
Og intet Bad fornyer dine Kræfter.
Dog om du, svag af Sygestuens Dunst,
Endnu kan taale Luftens rene Aande,

Flye Staden, dette store Hospital,
Indaand dig i Naturens aabne Skiöd
Helbredelse; ved hendes varme Bryst.
Nyd Sundhed, Rolighed, og jevne Glæder.
Lad Venskab, lad de blide Muser dig
Besöge! — Hvad? du gaber? kiedes alt
Imens du hörer paa mit Raad? — Velan!
Saa gaae og skrant, og spil kun, indtil Dö-
den
Med sorte Tærning kaster om dit Liv!

H e r r H i e l p s o m .

En Fortælling.

Du Mand, som Himlen skiænkte Kraft og
Mod

Til dine Brödre frem paa Lykkens Vei at
føre.

O skrækkes ei, om Næstens Kiöd og Blod,
Hans Fordom, Egensind tilstoppe vil hans
Öre

For dine vise, broderlige Raad!

Slaer disse stundom feil, saa grib til kraf-
tig Daad,

Og snart din Broder skal din Flid erkiænde,
Og Sagen faae en hurtig Ende.

For at opmuntre dig hertil

Jeg dig et Mönster i Hr. Hielpsom vise
vil.

Herr Hielpsom var en siælden Herre-
mand,

Som stedse brugte Hierte og Forstand
Til Nytte for sin ringe Næste,
Og naar ei denne saae sit eget Bedste,
Han hialp ham snart igien paa rette Spoer;
Og dette meer ved Handling end ved Ord.

Engang en fattig Bonde mistet har
Ved Sygdom eller Sult sit Hestepar,
Og kan ei længer giøre Hoverie;
Herr Hielpsom søger strax ham at befrie
Fra denne tungs Pligt — han sætter ham
fra Gaard.

En anden Prækker nu det Indfald faaer,
At bygge sig et Huus. Om Træe han
Herren beder,
Men denne med symbolisk Tugt ham leder
Paa Sparsomhedens Vei. Han giör det
ganske kort:
Vor Prækkers Byggelyst paa Træehest rides
bort.

Dog disse Træk kun skildre Manden
svagt:

Det bedste er tilbage. Giv kun Agt!

Afsides paa hans Gods en fattig Sned-
ker boede,

Omkring hvis Hytte andre Hytter stode,
Hvis Eiermænd knap havde tørre Bröd;
Jens Snedker og hans Slægt leed altsaa
Nöd.

Hans Kaar Herr HIELPSOM strax til Med-
ynk rörte,

Og Medynk ham paa denne Tanke förte,
At flytte Snedkeren til Egnen om sin
Borg,

Og derved redde ham fra daglig Nærings-
sorg.

For Jens han aabner nu sit Fader-
hierte,

Tilbyder ham et Huus. Men Jens, som
aldrig lærte,

At kiende andet Godt, end Flid og Nöi-
somhed,

Frabeder sig hans AEdelmodighed.

Herr HIELPSOM medynksfuld forundres
over

Jens Snedkers slette Smag,

Dog, for at fremme den begyndte Sag,

Endnu et christeligt Forsög han vover.

For Jenses Siæl til Skiönsomhed at böie,

Han stiller ham med Digterkraft for Öie

Det Hæld, ham venter i hans nye Bolig,

Hvor han for alskens Sorg er rolig

Kan ærlig af sit Haandværk nære sig;

Men Snedker Jens er ubevægelig!

Enhver hvis Hierte var en Smule mindre

ömt

End HIELPSOMS, havde ganske vist ud-

tömt

Al sin Taalmodighed, og veddt sig til en

anden,

Som mere skiönsom var. Men du ei kiæ-

der Manden,

Om du ham troer saa svag. Han gör til-

sidst en Plan

For at formaae vor Snedker til at flytte

Ud af sin usle Hytte,

Og den slog rigtig an.

En Dag han kalder ham til Gaardens Ar-
beid hen,

Og mens den gode Ven
Utrættelig ved Høvlebænken sveder,
I største Hast man Flytningen bereder.
Paa fire Vogne, uden mindste Støi
Man pakker Jenses Kone Börn og Tøi,
Og kiører Alt til det bestemte Sted.
Og for at Jenses Egensindighed
Ham ei skal lokke til sit gamle Huus til-
bage,

Da veed Hr. HIELPSOM Tingen saa at mage,
At Tanken skal ham aldrig falde ind:
Han river Huset ned til sidste Pind.
Jens iler til sit Hiem, Han med Forundring
seer,

Det er ei meer;
Han angrer nu sin Daarskab paa dets
Gruus,
Og gaaer som lydige Hund, ind i sit eget
Huus.

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

Hans Wilhelm Ribers

s a m l e d e D i g t e .

Anden Deel.

(med Digterens Gravminde)

Kjöbenhavn, 1803.

Paa Hofboghandler Simon Poulsens Forlag,
trykt hos Bogtrykker og Skrivtstöber K. H.

SEIDELIN.

I D Y L L E R.

Ribers Digte, anden Deel. A

THE UNIVERSITY OF

CHICAGO

LIBRARY

1910

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

1000

D E V O R N E D E .

M I K K E L .

Pindsen bli'r klar. Der er ingen Rand om
Maanen, der funkler
Kun faa Stierner paa skyefri, blanke, mørke-
blaa Himmel.

Hvor det löd kiönt tilforn, naar Degnen paa
hellige Aften

Kimed' i Taarnet! Nu skralder det huult,
som Ringning til Ligfærd.

H A N S .

Ikke saa modlös, M I K K E L ! see kun hvor
alle bær Bynker,

Maj og Aakander, hjem til Pjndt i Huse og
Kirke.

Engang hviler man dog fra Hovslæbet. Lad
os en Smule

Synge! Luften er sval, og det klinger saa
prægtigt om Aften:

Hestene græsse saa rolig i dugfulde Egn, og
ved Töiret

Holdes de nok fra Rugen, der, Gud skee
Lov! staaer saa deilig.

Ellerne dufte saa södt, og södt klinger Fröer-
nes Syngen;

Nattergalen slaaer i med dem. Hvad siger
du, MIKKEL,

Om Grev BERNSTORFFS Vise, om Stenen paa
Gientofte Bakke,

Eller kiender du ei den herlige Sang om
NIELS LEMBAK?

Det er en Sang! vor ny Kapellan fik mig lært
den i Söndags;

Tre Gange sang han den heel ved Præstens
Postiv efter Noder,

Da jeg bragte ham ned de to Lærker, jeg
giorde saa tamme,

At de tit sad, og sang paa mit Hoved, paa
 Toppen af Huen.
 Kom, og brum Bassen dertil, eller pib der-
 til i dit Maiblاد!

M I K K E L.

Seer du ved Möllerens Aae det Lærred, der
 ligger paa Blegen?
 Seer du, det skinner for Maanen? og, HANS!
 og kiender du hende,
 Som sin Brudesærk der har lagt forgieves
 paa Blegen?
 Lagt den forgieves der — og du nöder mig
 dog til at synge!

H A N S.

Nu da, der vogter KATRINE sin Bleg i Huset
 ved Möllen;
 Netop hörte jeg nu hendes Sang mellem
 Qværenes Brumlen.
 Men hvad er det du snakker? Hun bleger
 forgieves sit Brudtöi?
 Gör da vort naadige Herskab ei selv jeres
 Bryllup til Hösten?

M I K K E L.

Sög du Troe og Love hos naadige Herskab!
 Nei, Skielm^r,
 Skielmer de ere, og værd at dingle i höieste
 Galge.

H A N S.

Tyst, ei saa höit! om ham sligt hans lille
 Finger fortæller!

M I K K E L.

Lad den fortælle, hvad sandt er; har ikke den
 . Karl lovt mig Bryllup,
 Og min Frihed dertil, for hundrede Daler—
 min Fader
 Med det skaldede, rystende Hov'd, og min
 Bro'r, stakkels Kröbling,
 (Som den Karl solgte bort som en Hund til
 den engelske Kaper,
 Der löb herind Anno Firs, for at miste de
 dygtige Knogler,
 Ved Hollændres og Franskmænds og Menne-
 skeæderes Kugler)
 Alle skrabede frem alt, alt hvad de havde til
 bedste,

Brudegavs Dalere, Spécier, Johanneser,
 skimlede Kroner,

Rigsorter og Pillarer, og Örer, Kopeker og
 Rubler;

Solgte dertil endnu den brune Vallak med
 Bledset,

Samt den rödbrune Stud paa Fastemarked,
 for Skamkiöb;

Ja endog salig Moers den sölvbeslagene Psalm-
 bog,

Der var Festensgave af Faer, den Gang han
 var Frier,

Ogsaa den Guldring, hun gav ham, og
 hvortil hun havde sparet

Ved at sye om Natten, den Gang hun tjente
 i Aalborg.

»MIKKEL», sagde de, »tag den Smule Ar-
 mod, vor sidste

»Nöds- og Æres Skilling, og bring det den
 sultene Junker;

»Bedre fattig og frie, end Slave med SALO-
 MONS Rigdom!

»Vand og Bröd er nok til Livet. Arbeid du
 kun ærlig,

» Syng og beed, og hav Tillid til Gud, som
i Vintren bespiser

» Himmelens Fugle, og klæder Lillien. Ei
græd, men vær lystig!

» See din Faer er nu gammel; graat blev
hans Hoved og skaldet

» Under Kummer. Det rystende nu sig hælder
mod Graven;

» Og din Broder alt halv er bortvisnet. Snart
Gud os vil føre

» Bort fra Jammerdalen til Fredens evige
Hytter.

» Tag de lumpne Penge, og bring ham dem;
- MIKKEL! du bringer

» Taarer og Blod. — Tröst ham Gud, naar
de ham brænde paa Sielen!»

Grædende bragte jeg dem til den Karl. Han
talte dem. » MIKKEL!

Bryllup og Frihed jeg gi'r dig; men » — og
nu trak han paa Axlen.

H A N S.

Plager Fanden ham da? Hvad har Hans
Nåde da nu for?

M I K K E L.

Den, der vil hænge sig, HANS, den finder
sagtens en Strikke.

See! der havde jeg töiret op paa hans Eng;
hist jeg havde

Plöiet for grundt, der kun halvtærsket Kor-
net — og Gud veed —

Kort hans Regning var større end hundrede
Daler. — Jeg kunde,

Mumled' han, gierne slaae mig til Roe; han
havde Formodning

Om, hvem det var, der stjal den Halvtönde
Rug bort af Loen.

H A N S.

Havde han Rét i det første; det var ei meget
at undre;

Thi hvad Troskab forlanger den Skurk af
den, som bestandig

Under Ladfogdens Svöbe kiemper med
Skiændsel og Hunger?

Men for den sidste Beskyldning du skal ham
stevne for Landsret.

Der skal jeg bevidne: JOHAN, Lakeien, af
Loen

Har, som den naadige Frue ham forud tillod,
stiaalet Rugen.

M I K K E L.

HANS! Den hellige Nadver jeg ta'r paa, at
jeg er uskyldig.

Har jeg ei, siden jeg fik det spildte Haab,
plantet Træer?

Ei sat Gierder? ei flikket paa Hytten? og ei
gravet Grøvter?

Men nu stevne! ved hvem? hvor er Penge-
ne? Og hvad veed Kongen?

Hvad hans Ministre deraf? Ministrene! Pyt!
iblandt Ravne

Hugger den ene vel Öinene ud paa den an-
den? — Ja, syng kun,

Syng kun, KATRINE! og dands paa Bleg-
dammen! Du har din Frihed,

Fri skal din Brudgom og være. Han er det.

Snart dandse vi lystig
Paa vor Bryllupsdag, i lange hoppende Ra-
der,

Over Bakke og Dal, — og Fogden med Pidsken
slaer Takten.

Men du græder, for Konerne snart vil nedrive
din Fletning.

Tröst dig, min Tös! ogsaa godt vil Kone-
huen dig klæde.

See den gamle Mand, hvor han græder af
Glæde! vor Kröbling

Hvor han lystig i Dands springer let omkring
paa sit Træbeen.

Tör du Taarerne af, og glæd dig, thi de har
jo alle

Giort os lykkelig; du er en fri og lykkelig
Kone,

Snart en lykkelig Moder til frie Sønner og
Döttre.

Jo, HANS! — Men den Mand skal mig,
om jeg ei la'r den rödgule Hane

Flyve hen over den naadige Rövers Tag, og
saa ta'r jeg

Jollen ved Stranden, og vips, saa er jeg
over i Sverrig.

HANS.

Men tænk, MIKKEL! hans Börn!

M I K K E L.

Den Snogyngel! Falder da Æblet
Langt fra Stammen? Den Snogyngel hvisler
jo alt, som de Gamle.
Gik ei Hovmest'ren i Dag, og græd, og vreed
sine Hænder.

H A N S.

Men det hedder: » Mig tilhører Hevnen, og
jeg vil giengielde,
» Siger Herren. » Og nu din gamle Fader og
Broder!

M I K K E L.

Herlige Ord! » Mig tilhører Hevnen og jeg
vil giengielde. »
Vel! til Gud min Sag jeg betroer, og lider
taalmodig.
Men paa Dommens Dag staae og vi for Hev-
nerens Aasyn.

H A N S.

M I K K E L! Du talte om Dands. Jeg vil for-
tælle dig noget.

Kiender du ikke den Höi der henne paa
 Veien til Thisted,
 Strax naar man dreier omkring under Krattet
 langs hen ad Aaen,
 Der, hvor Lynget begynder? Hen over ad
 Höire staaer Galgen;
 Lige for den er Höien, min salig Morbro'er,

PEER JAEGER

Lurte Skiærtorsdags Nat i Maanskin der efter
 Ræven.

Ret som det var, saa kom der, med Bulder
 som Torden, af Krattet
 En Flok Jægere ud, og feiede af giennem
 Lynget.

Hurra, skreeg Jægerne høit, og Hestene pu-
 sted' og vrinsked';
 Pidskene smeldte, og Jagthornet hylte, og
 dievelske Hunde
 Glammed' ad Hiorten! og nu stak hele Jagten
 mod Höien.

Vips, der stod Höien opløftet paa fire glo-
 ende Piller. —

Morbro'er, der læste i Böger, trods Præ-
 sten, og brød sig kun lidt om

Spögelse, holdte sig kiek, og endskiönt
hans Graaskimmel prusted',

Tænk, saa reed han dog modig, som altid
han var, lige til dem.

Giet nu engang, hvad det var, og hvad Spil
gamle Satan der havde!

Jægere, Heste, Hunde var altsammen Jun-
kre med Mantler,

Skiægge, og store Parykker, og Sabler og
fuldeste Rustning,

Som de Slarraffengesigter i Junkerens Storstue
staae der,

Qvindfolk med höie Fontanger, og Fiske-
beens Skiörter med Slæb paa

Böd dem op til en Dands. Der rasled' de
de gloende Lænker;

Og til Musik der skrælded' af Höien en Hvi-
nen og Tuden. —

Derpaa blev Taffelet dækket. Överst ved
Enden af Bordet

Satte Stifteren sig af den höiadlige Stam-
me,

Stratenröver han var, som hans Ansigt og
viiste. Hans Buxer

Vams og Stövler og alt var af gloende Jern;
 og der aad' de
 Blodigt Menneskekiöd, drak dertil kaagende
 Taarer.

Nederst ved Bordhiörnet sad den sidst hen-
 sovne af Stammen,
 Vores Iunkers Papa, Hr. Landraaden. Fuld
 af Forundring
 Snused' han, thi han lugtede levende Folk;
 han keeg bag sig
 Hen ad Galgen, og saae min Morbro'er staae
 der og see paa.

Hurtigen sprang han op af den gloende Stoel,
 saa den rasled'.

Bragte ham Bægeret fuldt af Taarer, og
 brölte: »Stik ud PEER!»
 PEER vil ikke; han skal. »Nu, skal jeg
 da drikke, saa maa jeg»
 Sagde han; Altsaa i Guds Navn!« og, Knald!
 saa var alting forsvundet.

MIKKEL.

Snart er denne Karl med. Da er hans Mit-
 sik vore Sukke.

Ha, og da skal vore Taarer ham brænde i
Sielen.

H A N S.

Heida, og saa skal han danse Kiörausen med
Hendes Naade,
Frue Tipoldemama! O da vil han trippe og
kneise.

Men hans Kielling, det Beenrad, vil bande
paa Fransk, spytte Funcker
Ad den gammeldags Dans, naar ei den sip-
perne Tærne
Hænger Lænkerne modens og peent nok. Da
gotter sig Satan.

MIKKEL, har du Tobak? De Myg stikke
hæslig i Aften.

M I K K E L.

Der, tag Pungen og stop. Den gav mig KA-
TRINE til Julen;
Den Gang havde vi Haab endnu, og var' glade
som Smaabörn.

HANS! der slaaer du for intet, for Vinden
ta'er Trösket af Tönden.

Snoe dig.

H A N S.

Nu har jeg Ild. Tænd ogsaa din Pibe, MIK-
KEL! for Selskab.

Hei! der slaaer Skimlen sig løs: ei, see dog
hvor Plagen i Töiret

Vimsler og skaaer sig. — Du skal, kommer
du i Junkerens Ager!

Pots! Han prygler os krumme og lamme.
Pasop! efter Skimlen!

DE FRIGIVNE.

ANDERS.

See kun det hvide Spektakel, som rasler
 henne i Busken!
 Ih, Gud frels mig! hvad er det?

KATRINE.

Jeg er en Helvedes Aand. Bu!

ANDERS.

Men du gaaer som en Lysens Engel.

KATRINE.

Ja, nu er jeg omskabt.

ANDERS.

Helvedes Aand! hvad vil du?

KATRINE.

Annamme dig.

ANDERS.

Kom kun, her er jeg
Ih, din pokkers Tøs! du trykker mig Mun-
den fordærvet.

KATRINE.

Synger du her for dig selv, og siger mig ikke
en Töddel?

Bie kun, nu faaer jeg dig snart! Du skal
faae Töflen at smage.

ANDERS.

Töflen? Ja den Sag den lærer nok Faer dig
i Morgen i Kirken.

Men hvor fandt du mig her?

KATRINE.

Jeg gik saa ene i Haven,
Vandede min Rosmarin og min Myrthe til
Kransen i Morgen,

B 2

Lige fra den Tid af, Baronen gav os vor Fri-
 hed,
 Synger den hele Bye. Men, skiöndt jeg selv
 ikke troer det,
 Paastaaer den hele Bye, at jeg synger bedst
 af dem alle,
 Og spiller bedst paa Fiol. Nu er just, seer
 du, i Morgen
 Tretten samfulde Aar forlöbne, siden Baro-
 nen,
 Efter en frugtbar Höst lod os forkynde vor
 Frihed,
 Under Klökkers Lyd, og med Trompeter og
 Pauker.
 Naar nu Baronens selv er kommen til os paa
 Marken,
 Seer du, saa rækker vi ham en Krands af
 Ax og af Blomster.
 Den Gang var' vi kun Börn; vi kiendte ei
 Trældom, ei Frihed;
 Men du hörte i Gaar den fyndige Præken;
 da alle,
 Gamle og Unge græd; og Faer knap kunde
 tale.

Og vi trykte hverandre i Haanden. —

KATRINE.

Du taler saa heftig,
Og dit Öie glindser af Graad. Nu veed jeg
alt Resten.

ANDERS, den bedste Sanger og raskeste Karl
her i Byen,

Han har giort en Vise om Frihed, at synges i
Morgen;

Og nu över han sig, at det kan klinge des-
bedre.

Kys mig, min Dreng! for det. Baronnen for-
tiener det rigtig.

ANDERS.

Ja, han fortjener nok meer, end en lumpen
Vise. Min Pige!

Vidste du kun, hvor god han er, den naa-
dige Herre.

Gamle Faer, som i Aar havde bedst bestyret
sin Avling,

Gik fra Kirken i Dag, for at spise hos Her-
ren til Middag,

Som han pleier hver Søndag. Mens de sadde
ved Bordet

Hvæskede Junker KARL til den yngste Frøken

MARIE:

Hør, veed du hvad, lille Søster! — i Morgen
bli'r der en Glæde. —

Hvornæd det, lille KARL? — KATRINE og
ANDERS skal givtes. —

Givtes? hvad er det? — Ih, veed du ikke,
hvad det er?

Først saa dandse de; og derpaa saa sove de
sammen. —

Det la'r vi jo Dukkerne gjøre. — Ja vist
skal der dandses,
Under den store Lind. Der er saa deiligt i
Skyggen.

Hør kun: saa spise vi der; og Papæ og Ma-
ma spise med der. —

Fruen vinkede ad ham, og sagde: hvad
snakker du nu, Dreng? —

Jo; jeg veed det nok, Papa har sagt det; og
bliver

Veiret godt i Morgen, saa kommer Onkle og
Tante

Hid fra Grøndal; saa spise og dandse vi ude
i Marken.

HANS og PEER og vor Gærtner skal spille paa
deres Fioler,

Og CLAUS og MADs, vore Jæg're, de blæse
paa Valdhorn i Skoven.

Ikke sandt, Papa? — Det er jo KATRINE
og ANDERS.

Herren; skiaendte med Smil paa den Lille,
og bad, at min Fader
Vilde for Alting tie, for ikke at spilde vor
Glæde.

Men den gamle Mand fik knap sat Krogkiep-
pen fra sig,

Bag ved vor Ovn, för han ei kunde holde
sig længer,

Græd som et Barn af Glæde, og reent ud
fortalte mig hvert Ord.

KATRINE.

O, den naadige Herre! hvor faderlig sørger
han stedse

For at glæde og gavne os alle. Gud lønne
ham hisset,

Han som lønner alt Godt! — Hvor lykkelig
 er han, min ANDERS,
 Her paa Jorden endog! — Hvor han saa
 vender sit Oie
 Seer han smilende Børn, som alle kalde ham
 Fader,
 Og velsigne ham, naar han kommer iblandt
 os, og spørger,
 Hvordan det gaaer med Arbeid i Marken og
 Hiemme i Huset.
 Alle bede for ham og hans, hver Morgen og
 Aften.

Syng dog, kiere ANDERS! o, syng mig din
 !Vise om Frihed!

Men naar faaer jeg mit Kys? Du tænker
 kun paa Baronnen.

ANDERS.

Pige! tag Haanden af Skuldren; ellers kan
 jeg ei synge.

Hör nu, det Halve af hvert Vers igientager
 Choret; saa slaae I

Frisk med Leen og Riven; og jeg gi'r jer
 Tegn med Fiolen.

Ærbar, lille KATRINE! du seer mig saa ven-
lig i Öiet!

See kun hen i Dammen, hvor Aftenröden
sig speiler.

Vi bringe dig, med Sang og Dands,
Den skjönnne, blanke Axekrands,
Som Brudgom og som Brud.
Ved Flöitens og Fiolens Klang,
Og Klokkers Lyd, i Frydesang
Hvert Hierte bryder ud.

Os Frihed giver Lyst og Mod,
Hver Möe er frisk som Melk og Blod,
Som Röret rank og glat.
Hvor stadser ei den unge Mand
Med hendes Blomsterkost, som han
Har fæstet paa sin Hat!

Du, som os denne Frihed gav,
See Træet, hvor det bugner af
Dets Frugter rundt omkring.
Hist bröler Qvægflor uden Tal,
Her bræge Faar i grønne Dal;
See Hestens kaade Spring.

Hvor deilig stod ei Kornet her!

Spörg vore Lader! er enhver.

Ei op til Tagët fuld?

Og hver Dag Pleilen lystig slaaer,

Og Læs paa Læs til Byen gaaer,

Og Laden bli'r dog fuld,

Hvert Korn vi dog ei sammenrev;

Paa Marken nok tilbageblev,

Som Enken samle kan.

Kun den, som gaaer i Trældoms Aag,

Hyer Smule skraber op, og dog

Kun Tidsler høster han.

Med Blaaböykrandse pynter sig

Vor Börneflokk, og lystelig

Den dandser, sund og glad;

Og under alle Andre vel,

Og gi'r den arme, sultne Træl

Af sin Middagsmad.

Vi stræbe trolig Aar fra Aar,

Forbedre Mark og Eng og Gaard;

Vi skaane ei vor Sved.
 For Fogdens Svöbe er' vi frie.
 Men Herrens Vink — det følge vi
 Med sönlig Lydighed.

Hver Söndag, ved vort Keglespil,
 Saa drikke vi hverandre til,
 Og skiænke bredfuldt Maal.
 Vor Fader! længe leve han,
 Som satte os i Friheds Stand!
 Vor gode Faders Skaal!

Om Sommeraft'nen, ved vor Dör,
 Vi spille paa det smalle Rör,
 Og glade synge vi:
 Vor Fader! længe leve han,
 Som tog os ud af Trældoms Stand!
 Hei lystig! vi er' frie!

Vi bringe dig, med Sang og Dands,
 O Fader! denne Axekrands,
 Som Brudgom og som Brud.
 Vi førte Plov og Harv med Lyst,

Og vi fik en velsignet Höst;
 Vel'den, som troer paa Gud!

Der hænger nu den blanke Krands,
 Nu Karle! frisk til Glædens Dands!
 O syng hver Bondesön:
 Vor Fader og hans kiere Slægt
 Tag, Himmel, i din Varetægt!
 Giv dem de Godes Lön!

KATRINE.

Det gik jo prægtig, din lille Skielm! O længe,
 ja længe
 Leve den naadige Herre! O tænk nu kun,
 lille ANDERS!
 Naar vor Baron eengang döer, og vi alle, i
 Sörgedragt, vandre
 Bag ved Kisten; og den gamle Mand, i sin
 Præken,
 Grædende siger os alle, hvor god den salige
 Fader
 Var imod os; — og vi med Graad strøe
 Blomster paa Graven!

ANDERS.

Det er en anden Graad, end der, hvor Bon-
den slaer Frugt ned
Med sine raadnede Bødlets Been, og derpaa
dem kaster
Hen, med en Eed, i den Grav, hvor Heste
og Hunde forraadne!

KATRINE.

Tal ikke meer om Bödler og Been. Jeg er
bange for Gienfærd.
ANDERS! det lyner! saa sildig paa Aaret! vi
faae dog vel aldrig
Regn i Morgen? o see! nok engang: hele
Dammen blev ildröd.

ANDERS.

Luften köler sig af.

KATRINE.

Ja, lad os dog kun staae op nu.
Marken damper, og nu er det koldt og fug-
tigt om Aft'nen.
Kom mig ikke, og syng, som vor hæse Degn
synger Amen!

DEN HALVFIERDSINDSTYVENDE
 GEBURTS DAG.

Böiet over Postillen, ved Ovnens varmende
 Side,

Sad den ærlige DAM, nu fyrretyvende Vinter
 Byens Organist; i arvede Læhnestol sad han;
 Konstig udskaaren den var, betrukken med
 brunnarvet Ruslær.

Arme, Sæde og Ryg svulmet høit af elastiske
 Krölhaar.

Tit han Hænderne folded', og tit han med
 lydelig Mumlen

Læste de tröstfulde Sprog og Formanelser;
 men efterhaanden

Mattedes Öiet; det nu var i qvægende Mid-
 dagsslum lukket.

Fæstlig med sribet Kalmanks Kasseking var
 Oldingen pyntet,
 Thi det var hans halvfierdsindstyvende glade
 Geburtsdag.

Og nu havde hans Søn, den lærde Pastor i
 Melbye,

Nys sendt fire Flasker af gamle balsamiske
 Rhinsk - Viin,

Med det Löfte, at, hvis for den dybe Snee
 det blev muligt,

Skulde han vist ham i Dag med sin unge
 Kone bēsøge.

En af Flaskerne havde den Gamle i Dag over
 Borde

Glad afrevet dens Segl, og klinket med
 Moer, og et Glas tömt

Paa deres kiere Söns, og hans unge Kiere-
 stes Sundhed,

Som han saa önsked' endnu at see för hans
 salige Henfart.

Over Postillen laae vor Oldings sneehvide
 Lokker

Brillerne, og den Flöiels violblaae siirlige
 Hue

Med den Ræveskinds Bræm, og Dusk og Lid-
ser af Guldtraad.

Moer havde prydet Seng og Vindver med
rene Gardiner,

Ryddet op overalt, og feiet Gulvet i Flammer,
Over Bordet havde hun bredt rödblomme
The dug,

Renset Stövet bort af Rosmarinen ved Vindvet,
Ligesom og af Levköien og Rosenbusken i
Krogen,

Samt af den grönnende Kurv ved Ovnens
Lilliekonvaller

Rundt om Tallerkner og Fade af Tin velsku-
rede glimred'

Fra Karnissen; de to blaae-blomstrede Ro-
stokker Kruse

Hengte hver paa sin Knag; saa det smukke
Fyrfad af Messing

Manglefiæl og Stok, og den sirlige Valnöd-
træes Alen.

Men det grønne Klaveer af Oldingen stemt og
bestrænget

Ribers Digte, anden Deel. C

Stod med sit billedbemalede Laag, og skin-
ned; for neden

Hang et Pedal, paa Bogstolen laae den aabne
Choralbog

Ogsaa Egeskabet, med vingede Hov'der og
Snækler.

Skrueformede Been, og Laaseskildte af Mes-
sing

(Døtte fik Moer af sin salig Moer, Degnin-
den, til Medgift)

Havde hun støvet af, og bonet med Vox,
saa det glindsed'.

Oven stod paa Trapper en Hund, og en glu-
bende Löve,

Begge af Gibs, og Glasse med kunstig slebne
Figurer,

To Thepotter af Tin; og Kopper af Leertöy,
og Æbler.

Og af den vidieflettede Spindestoel nu
hun sig hæved'

Langsom, og tripped' paa knirkende Sand hen
til Uhret ved Væggen

Og bandt Slagloddets Snor ved Sömmet, at
ikke den Gamle

Skulde vækkes ved Glasklokkens Klang og
den höymælte Kukuk;
Saae derpaa ud, hvor Sneen tæthvirvlet mod
Vindverne rasled,
Og hvor den stödende Storm brused' frem i
hvert Hiörne af Gaården,
Skiulende strax alle Spoer efter Kragen, der
hopped' paa Loen.
Og nu hun rysted' med Hov'det, og hvis-
kede halv, hvad hun tænkte:

Gode Gud! hvor det stormer, og Sneen
sig samler, hvor Lye er;
Stakkels reisende Folk! det er et Veir,
hvori ingen,
Som forbarmer sig over sit Kræe, jog en Hund
ud af Dören.
Men min Sön kommer dog til Geburtsdagen;
vist, o mit Hierte
Banker mig saa; og see! hvor Katten paa
Trinnet af Bordet
Snurrer, og slikker sin Pote, og toer sig om
Skiæg og om Nakke;

Fremmede faae vi da vist, efter alle Fornuf-
tiges Domme.

Saa hun taled', med skiælvende Haand
hun Kopperne ordned';
Fyldte Sukkerdaasen, og bortjog de snur-
rende Fluer,
Som hendes Mand havde sparet med Smækken
til Selskab om Vintren;
Tog to hollandske grønt beposede Piber af
Hylden
Og af Kardusen Tobak paa Tintallerkenet
lagde.

Nu gik hun hen, med hæs og dæmpet
Stemme hun kaldte
Frem af Borgestuen MARIE fra rumlende
Spoelrok,
Hvor hun det haspede Garn fra Vinden af-
spoelte til Vævning:
Skrab mig Kul, MARIE! her frem af
Ovnen, og læg saa
Brænde og Törv derind, og Bögetræ; mag
det kan brænde,

Men vær sagte, at Faer af Middagsövnens ei
vækkes;

Naar det da er brændt ned, saa skyd den
knortede Klods ind;

Thi vor gamle Faer, han klager, det veed
vi, bestandig

Over Frost, og tyer til Solen endogsaa i
Hösten.

Börnene ogsaa nok kan behöve lidt Varme i
Stuen.

Saaledes taled' hun; da skrabad' MA-
RIE af Ovnen,

Kul, lagde dygtig i, og vækkede Luen med
Viften,

Hostede, skiændte paa Røgen, og törred' de
grædende Öine.

Men nu brændte Moer paa Skorstens-
essen i Panden

Over Glöderne Kaffe, og rørte den om med
sin Træskee.

Knagende Bönnerne svedte; og bruned' sig,
medens en Taage

Dampende tyk stod op, og Kiökken og Loft
giennemrögte.

Og fra Skorsteenshylden nedtog hun Möllen,
og hældte

Bönnernerne i dens Bæger, den mellem Knæ-
erne satte ;

Holdt paa Kassen med venstre Haand, dreied
Knappen med höire,

Samled' huusholdrisk tidt de hoppende Bön-
ner af Skiödet,

Og paa det. graa Papir udgiöd grovmalede
Kaffe.

Men nu standsed' hun midt i Löbet den ras-
lende Mölle,

Vendte sig til MARIE, som lukkede Ovnene,
og talte :

Hil, MARIE! og luk den vagtsomme
Hund ind i Skuret

At naar Slæden kommer, ei Faer ved hans
Gjöen skal vækkes.

Men forsömmers ei HANS, för mørke Aften
at hente

Brasnerne hjem fra LARS Fisker? Gaae, bring
ham Posen og mind ham!

Om han ogsaa klöved en smule Brænde til
Gaasen,

Som skal paa Spid; Gaae; flye ham Öxen, og
saa med det samme

Stig op paa Dueslaget, og see, om Slæden ei
kommer.

Saa befoel hun; da hastede' af Kiöknet
den flittige Tærne,

Nedtog Öxen og Posen af sodede Væg,
hvor de hængte,

Lokked' med skimlet Bröd den troe Pasop
ind i Skuret,

Kramped' saa Dören til, inden hvilken han
peeb og han kradsed',

Löb giennem Sneen til Loen, hvor HANS med
vældigste Arbeid'

Hakkelse skar; thi han frös. Hun mindte
ham, ilede derpaa

Op til Dueslaget, og pusted' og gneed sine
Hænder,

Putted' dem under Forklædet ind, eller slog
dem om Skuldren.

Og i den Taage af flyvende Snee hun
 skimtet, hvor Slæden
 Strax ved Byen foer klingrende ned over Bak-
 ken; fra Stigen
 Iled' hun ned, og bragte den gamle Moer
 dette Budskab.

Hurtig med bævende Knæ iled' Moer,
 höit slog hendes Hierte;
 Aanden var kort, hun løb, og tabte i Löbet
 sin Töffel,
 Tærnen gik til Porten, og aabned', og mere
 og mere
 Nærmed' sig Klinget; og Pidskens Knald og
 Hestenes Trampen.
 Og giennem Gaardporten ind fremsvæved' be-
 sneede Slæde,
 Og ved Dören standsed' de prustende, dam-
 pende Heste.
 Gamle Moer hasted' ud, og raabte: velkom-
 men! velkommen!
 Favned med Kys sin elskede Sön, som först
 sprang af Slæden,

Og hialp Datteren ud af hendes haerrige Fod-
sæk.

Löste den Flöiels Kyse, og kyssede hende;
da 'trilled'

Glædes Graad fra den Gamles paa Datterens
yndige Kinder.

Men hvor er min Fader; han er dog frisk
- sin Geburtsdag?

Spurgte Sönnen. Da tyssede Moer med vin-
kende Hænder:

Stille! han sover; först bliver qvit de be-
sneede Kapper,

Derpaa væk ham med Kysse, du kiere, du
elskede Datter!

Arme Barn! dit Ansigt er rödt som en Glöd,
af den Östvind;

Men der er varmt i Stuen, og strax er Kaf-
feen færdig.

Saa hun taled'; paa dreiede Knag deres
Kapper ophængde,

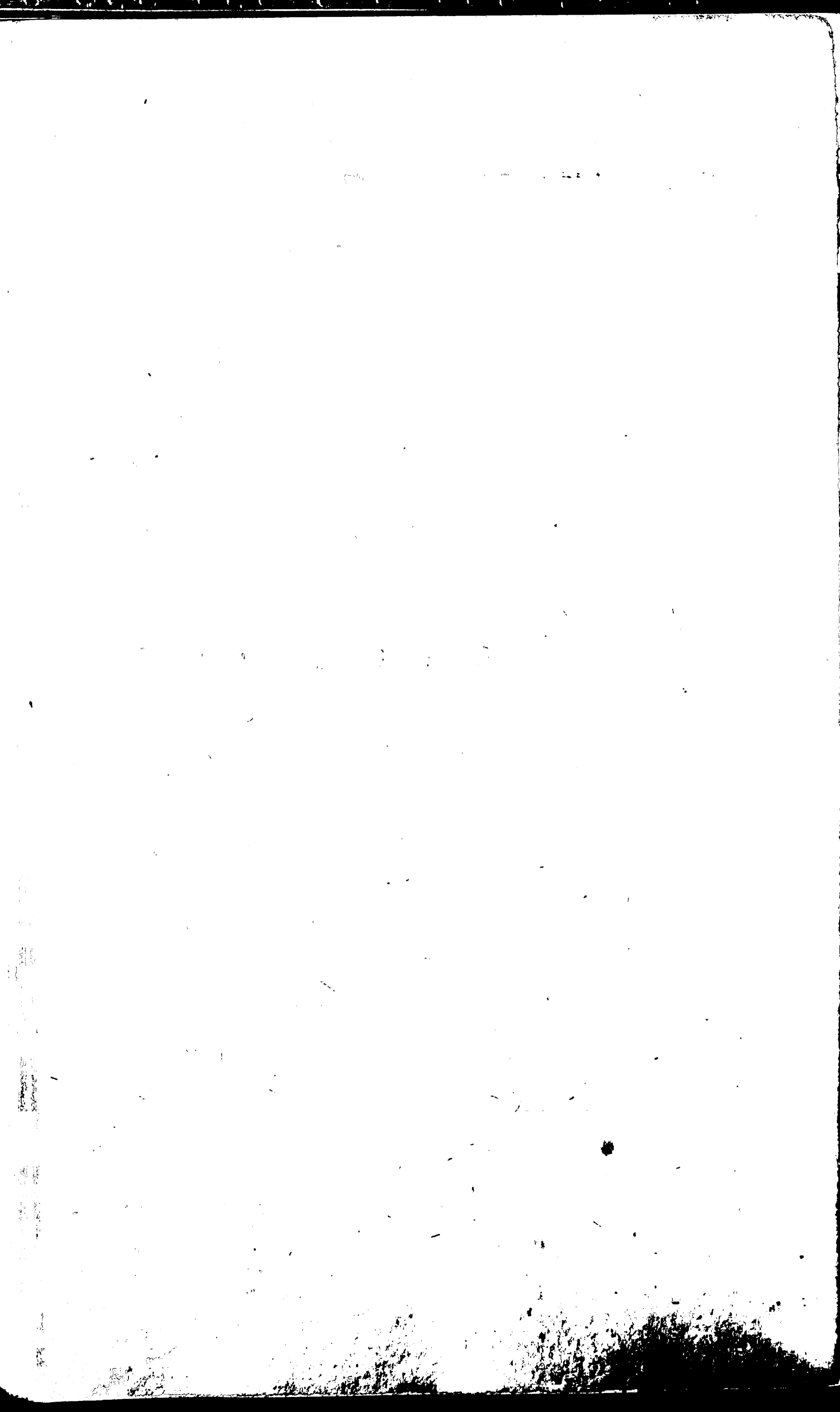
Aabnede Klinken sagte, og Börnene trined'
i Stuen.

Men den unge Kone med skionne, smilende
Ansigt
Hopped' hen, og kyssede Oldingens Kind,
og forskrækket
Saae han op, og han hang i hans Börns om-
favnende Arme.

L U I S E ,

E T L A N D L I G T D I G T

I T R E I D Y L L E R .

L U I S E.

F Ö R S T E I D Y L L E.

Festen i Skoven:

Under det tætte Skiul af to bredbladede
 Linde,
 Som mod Middagsheden beskygged' den dag-
 lige Stue,
 Over Straataget susende hen, her sad i sin
 Slaaprok,
 Efter Maaltid, vor Præst, ved Sandsteens-
 Bordet paa Stolen,
 Som ved Vinter-Ovnen hans gamle konstige
 Gaardskarl 5
 Lönlig skar og beströg med Hvidt og det
 glindsende Grønne.

Sorgfrie Oldingen sad i Elskedes Kreds, og
hans Hierte

Frydede sig ved Viisdoms Ord og mangen For-
tælling.

Kyllingers frydfulde Vrimmel og Perlehönen
de pikked'

Bröd af Jomfruens Haand, thi hisset den
trodsige Hane, 10

Med sine Koner ventede paa Kastet, og trip-
pende Duer

Og den Pluddre-Kalkon. I Lye af blomstren-
de Hyldtræ

Laae den kiekke Pakan, og gnavede Been,
og knurred'

Ad den lurende Kat, og snappede sværmen-
de Fluer.

Men den gamle Moder ved velbekiendte For-
tælling 15

Smilede, trak saa jevnt sin Naboe, LUISE,
ved AErmet,

Böiede Hovedet hid, og sagde med lönlige
Hvisken:

Skal vi til Skovs, min Datter? — Maaskee
du snarere vilde

Helligholde din Födsel i Lysthuset nede ved
Bækken,

Siden det dog er saa heedt? — Hvi blusser du
Pige saa frygtsomt? 20

Studsende svarede da den favre LUISE sin
Moder:

Ikke i Lysthuus, Mama! — det Giedeblad
lugter om Aftnen

Alt for stærkt! — og især med Lilie- og Re-
seda Duften

Blandet; desuden den Sværm af Myg dernede
ved Bækken! —

Solen skinner jo mildt, og ved Söen er Skyg-
ge og Kölhed. 25

Og til Præsten sagde den gamle forstandige
Huusmoer:

Skal vi nu takke Gud? — LUISE vil ei i
vort Lysthuus

Helligholde sin Födsel, men helst i Skoven
ved Söen.

Solen skinner jo mildt, og hisset er Skygge
og Kölhed.

Hör nu mit Raad: Hr. WALTER, den lille
Grev CARL og LUISE. 30

Gaae foran, vælge Plads, og samle os tørre-
de Qviste;

Men vi Gamle vil fare i Mag; til Søes vil vi
reise;

Thi vi veed jo, vor Ven, Forvalteren, laa-
ner os gierne

Baaden. Dog ønskede jeg, at Papa fik so-
vet en Smule.

Middags-Søvnen for gamle Folk er den bedste
Forfriskning 35

I den hede Sommer, især naar Bönnerne
blomstre.

Men den ærværdige Præst i Gröndal tog
nu til Orde:

Hörer De det, min Søn! hvor flink min Ko-
ne befaler?

Dog jeg lystrer strax; i Dag kom Luise til
Verden.

Börn! vi bede til Gud, den Almægtige, be-
der med Andagt! 40

Og nu blottede han, den ærværdige Fader,
sit Hoved,

Prydet med sneehvidt Haar; hans Isse var
glindsende skaldet;

Ydmyg saae han ned, og sagde med foldede
Hænder:

Gud! du mætter med Fryd alt hvad der lever
paa Jorden,

Hör den stammende Tak, som dine Börn
dig yde! 45

Vi er' Stöv. Bevar du os her i vor Prövelses
Dage

Stedse for Trængsel og Nöd, som for Yppig-
hed, Stolthed og Letsind,

Til vi, löste fra Stövet, gaae ind i din Her-
lighed, Amen!

Velbekomme Jer, Börn! — saa sagde han;
alle da kyssed'

Ham med hiertelig Tak, især den venlige
Datter, 50

Som til Faderens Kind sig böied' med Kier-
ligheds Ynde.

Kierlig favned' han hende, og gyngede hende
paa Skiödet.

Moderen trykkede nu de Fremmede trofast i
Haanden,

Spörgende: Blev' De mætte? kun Bondemad
satte jeg for Dem,

Ingen grevelig Ret; dog haaber jeg, Venner
vil tage 55

Villien i Gierningens Sted. Nu! lyster Dem
Caffe herude?

Strax paa Maden, troer jeg, de Store drikke
den gierne.

Og den unge beskedne Mand gav hende til
Giensvar:

Hiertelig takke vi, kiere Mama! for den go-
de Beværtning.

Giör dog min CARL ei skamröd! Den Gode
er meer end den Store. 60

Sad en Konge selv i saa godt; saa fortroligt
et Selskab,

Under grönnende Træer, og nød vort land-
lige Maaltid,

Og han önsked' sig kræsen at sidde blandt
strammede Hofmænd,

Savnende franske Retter, han vist fortiente at,
sulte.

Om Mama saa vil; saa gaae vi strax hen i
Skoven, 65

Og naar Baaden lander; saa koge vi hurtig
vor Caffé

Under hængende Grönt af hiin hvidstammede
Birkskov.

CARL frabeder sig Caffé; den volder ham
Klemsel om Hiertet.

Men den gamle Fader begyndte at vredes og
skiænde:

Kone! hvad skal det til med al den megen
Undskyldning? 70

Var vor Risengröd sveden? Var Vinen do-
ven og skimlet?

Var' ei Ærterne friske, og Rödderne söde
som Sukker?

Og hvad fattedes Skinken og Gaasebrystet og
Silden?

Og det stegte Lam, og Kopsalaten til Stegen?

Var ei Ædiken skarp, og Olien söd som en
Balsom? 75

Var' de Kirsebær sure? Var Smöret ei kiær-
net af Græsmelk?

Svar! og det kraftige Bröd! saa hævet og
hvidt! — Det er læsligt,
Naar man for Höfligheds Skyld forsmaaer
Guds herlige Gaver.

Sön! tag De nu min Datter, og gaaer saa
smukt med hinanden,
Hen i Skoven! — kom hid, og lad mig kys-
se dig, Moder! 80

Derpaa svarede ham den gamle forstandige
Huusmoer:

Skiænd ei, kiere Papa! hvem lægger vel Ord
saa paa Vægtskaal?

Sov du rolig og költ i Kammeret. Nu har
KATRINE

Givet Fluerne Peber og Melk, og lokket os
Musen

Ind i Fælden i Dag, og flittig luftet Alko-
ven. 85

Saa hun taled' og fulgte sin kiere Mand til
hans Kammer,

Lagde ham Pudren tilrette og slog Gardinet
for Sengen,

Medens Pigen bar Dækketöi ind af det fine-
 ste Dreiel,
 Og deres Helligdags Glas og hvad der var el-
 lers paa Bordet.

Rask nu hastede HANS til Forvalteren med
 sin Begjering 90
 Om hans nybygte Baad at fiske i, og til Lyst-
 fart.
 Og Forvalteren strax sagde ja til HANSES Be-
 gjering.

Men den unge beskedne Mand gik glad
 med sin Elskte
 Over Höien ved Möllen, og ned til Dalen
 ved Söen.
 Hendes Klædning var hvid, med rosenfarvede
 Slöifer, 95
 Trolöst Silkefloer bedækkede Halsen og Bar-
 men,
 Prydet med knoppede Rose. Til Skiærm for
 det venlige Ansigt
 Bar hun en Straahat, flettet saa fint, og be-
 krandsset med Blaaböy.

Under denne snoede sig blødt brunglindsen-
de Lokker,

Som et Rosenbaand, i Nakken flagrende,
fængsled'. 100

Fiin og nydelig kigede frem af brunlige Hand-
ske

Hendes höire Haand, som kólte det blussen-
de Ansigt

Med den grønne Vifte; men sagtelig hvilte
den venstre

I den Elskedes Arm, og Pigens buttede Fin-
gre

Spillede ham i Haanden. Han nu en tryllen-
de Gysen 105

Fólte i Marv og Been, han giennemfoldede,
maallös,

Pigens den lille varme Haand med bævende
Fingre.

Langsomt ginge de frem blandt Græs og blom-
strende Urter,

Og de hæse Græshopper sprang saa lystig om-
kring dem.

De gik bly og i Tanker, saae ned og talte
kun lidet. 110

Giennem lumre Dal de havde tit sukkende
vandret

Ned til Giærdet, hvor Kilden saa mørk og
muddret og treven

Flöd fra Sandhöi ned blandt Banker af Siv
og af Skavgræs.

Og ved Elskerens ledende Haand den frygt-
somme Pige

Hoppede paa de Steen, som laae til de Van-
drendes Fodtrin. 115

Nu paa Trinet hun stod, og over Gierdet
hun löfted'

Varsom det ene Been, som til Svikkelens
Krone var blottet.

Bly hun ordnede Skiörtet, og sprang som en
Raahind derover.

Möisomt betraadde de nu, blandt Hesselbu-
ske, den krumme,

Giennemregnede Stie langs ned paa Siden af
Höien. 120

Og med Stönnen begyndte den rosenkindede
Pige:

Lad os et Öieblik staae! — Mit Hierte ban-
ker! — Hvor qvægsomt

Puster den köle Luft her op fra Söen! —

Hvor deilig

Smiler vor Eng! — See der langstribede gule

og grønne

Marker med bölgende Korn! hvor skinne de

spraglede Blomster! 125

O, hvor det bölger sig hist med graalige Damp

giennem Rugen!

Hist vor Bye med sit Krat, der ligger saa

stolt og saa venlig

Ved den slyngende Bæk, og Taarnet med

blinkende Viser!

Oppe det hvide Slot blandt Kastanier, foran

paa Engen

Rödlige Köer, og den sølvblaa bugtende Ind-

søe med Skoven, 130

Og Höstakkerne der, Höstfolket, og nu vi

selv her!

Mellem Boghvedeblomster i Snur af hiemslæ-

bende Bier.

Seer dog omkring, Börnlille! og glæder Jer!

Hör nu, min Bedste!

Vist nok bringer Mama os spanske Jordbær

til Aften;

Men er Jordbær fra Marken ei nok saa søde
og stærke? 135

Kom kun herind i Krattet! her staae de skar-
lagensrøde.

Og nu vendte de sig til höire Side. Foran
dem

Hoppede Drengen og slap i Hast den grønligē
Guldsmed,

Som med glimrende Vinger sig satte paa tak-
kede Brægne.

Men LUISE stod, og böiede venlig sit An-
sigt 140

Hen til Elskerens Kind. Fortrolig hun hvi-
skede til ham:

Seer De, han lugter sig frem til Jordbær.
Bedste, de maae ei

Trykke min Haand saa stærkt! — han kun-
de belure sin Lærer.

Men med bange Henrykkelse slog den Elskens-
des Hierte,

Da den skiønne Mund udgød saa liflig en
Aande 145

Paa hans Kind, og han vendte sig blidt, og
kyssede Pigen.

Og med sagte bævende Mund hun vendte sig
 fra ham ;

Men hendes Ansigt rødmed' blufærdig lig For-
 aarets Morgen.

Pludselig hörtes fra Krattet den Lilles raaben-
 de Stemme :

Kommer og plukker ! see her er Jordbær
 skarlagenrøde. 150

O hvor vi alle vil juble af Glæde, naar vi
 kan ogsaa

Öse vort Forraad i Skaalen, og hvor da ei
 Fader

Sig vil forundre ! — De Jordbær paa Marken
 dem har dog vor Herre
 Plantet selv, og med Melk og Sukker smage
 de prægtig.

Nu de kom og saae de svulmende Jordbær,
 som rundtom 155

Stak blandt Urterne frem med ildrødt Glim-
 mer ved Soelskin,

Og med krydrede Lugt de giennemduftede
 Krattet.

Her den unge beskedne Mand med glæde
 Forundring

Raabte : Hvor skiönt ! den Rige er glad ved
sin kunstige Hauge ,

Som ham bringer sin Skat af hver en Soel-
kreds , og tvungen 160

Yder ham sit Hoverie , og Gud for den Arme
bereder

Selv i Örken en Hauge med Frugt og Blom-
ster og Urter.

Uden Arbeid da samler Barnet , og Oldingen
sampler.

Men os fattes et Kar til de saftige Bær. Skulde
vi ei plukke

Hestehov der min KARL , og i löselig knyttede
Klæde 165

Lægge Bladene , eller end bedre dersom vi
skrabe

Barken af Hæsselen der , og plöke den sam-
men med Grene ?

Eller veed maaske min CARL en nemmere Maade ?

Halv fortrydelig svarede da den fyrige Dreng
ham :

Er det Alvor , Hr. WALTER ! — At flaae
den deilige Hæssel 170

I dens fulde Vext med hele Klaser af Nödder ?

Er der ei Siv nok i Mosen? — Og hastig er
jo en lille

Frugtkurv bragt tilveie, saasnart man rigtig
har lært det?

Og den unge beskedne Mand ham smilende
svared':

Det har Skik og Maneer, o hvor godt, naar
to er om Raadet.

Brav, min CARL! Nu vel, saa løb, min
Bedste! og flæt os 175

Hurtig en Kurv af Siv. — Vi leire os her un-
der Hæslen

Fuld af storklasede Nödder, der hvælver saa
vældig sin Skygge.

Over vort fredsomme Leie. Af Jordbær pluk-
ke vi ingen,

Uden et Par til Forfriskning for kiere Med-
vandrerinde.

Glad iilte Drengen fra dem til sivbegroede
Mose, 180

Medens de begge leirede sig i Hæsselens Skyg-
ge.

Men om en liden Stund han bragte stoltelig
Kurven.

Til nærliggende Kiöbstæd, og Slaen og
 Nödder og Hyben, 195
 Hyld og Camelblomster, Karser, Maililier,
 Skampioner og Murkler.

Og med venlig Röst LUISE sagde til WALTER:
 Vi maac hen til den Gamle. Han plukker og
 Jordbær. O skal vi?

Ilende ginge de did, og saae den syngende
 Olding

Bære hankede mægtige Krukke halv proppet
 med Jordbær. 200

Venlig hilste den unge beskedne Mand paa
 vor Gamle:

See god Dag! saa flittig? O sæt paa Hov'-
 det, Faer lille!

Skænder I ikke paa os! — Vi selv har
 plukket os Jordbær

Af Jer Hauge i Dag. I maae vide, det er
 vor LUISES

Födselsdag. See her er lidt! o tag det, og
 drik saa 205

Jomfruens Skaal! saa sagde han og vendte
 sig fra ham.

Oldingen signede begge, og Taarer skialv i
hans Öie.

Og med tavse Smil Luise hiertelig trykte
Elskerens Haand; og saasnart den tættere Dal
dem beskygged';

Mödde hun strax med villig Mund hans kys-
sende Læber. 210

Giennem skiæggede Byg og AErtemarken de
gik nu

Op til Höien ved Söen, med mørke Graner
bekrandset,

Og med hængende Grönt af de hvidstammede
Birke.

Lyttende saae nu Luise til buskbegroede Söe-
bred;

Sigende: Stille! det löd mig saa huult, som
Slaget af Aarer. 215

Men den glade CARL, der löb foran, sig
vendte og raabte:

Hurtig! der seer jeg Baaden. Nu glider den
jevnt ind i Sivet.

Og de iilte med vingede Skridt. Den kölen-
de Sövind

Pustede Skiörtet tilbage, som brusende svæ-
ved' om Pigens

Trippende Födder. Det lokkede Haar om
Skuldrene flagred'. 220

Men fra slingrende Baad vor Præstemand
vinked' og raabte :

Langsomt, Börn ! I löbe saa raskt, som Hön-
sene fare

Over Gaarden til Pigen, der foerer dem uden
for Dören.

Datterlill' ! gaee dog forsigtig, og snubl' ei
over de Rödder ;

Aandelös tövede de, til Baaden landed' med
Brusen. 225

Glade raabte de nu : Velkommen her i det
Grønne !

Bagi stemmede Karlen, og holdt sig ved Ellen
i Vandet.

Men ved Ynglingens Haand Forældrene
traadde paa Sanden,

Fuld af Muslingskaller og Steen, og af Van-
dene dannet

Bølgeformigt ; omdandset af höit optoppede
Söeskum 230

Blidelig kyssede nu den blomstrende Datter
vor Olding,

Sigende: Hvi er Papa saa tidlig vækket af
Søvne?

Nu har den hæslige Kat nok miauvet igien,
eller Hönen

Lagt et Æg, og kaglet for høit, eller ogsaa
KATRINE

Klappret alt for stærkt med Vaffeljernet i
Kiöknet, 235

Derpaa svarede den ærværdige Pastor i Grön-
dal:

Hverken har Katten mjauvet, mit Barn, el-
ler Hönen har kaglet,

Eller KATRINE klappret med Vaffeljernet i
Kiöknet.

Men vor Samtale för, og din Födseldags
Glæde, min Datter!

Giorde mit Hierte uroligt. Nu frisk, Börn!

Lad os faae Ild paa! 240

Flink og Caffee kogt! De kiere Börn har det
nödig!

Saa han taled', da raabte den forstandige
Huusmoer :

HANS! giör Ild paa hist, ved den blomstren-
de Gyvel, at Vinden
Ikke puster os over med Rög. Her tage vi
Sæde

Foran under den gamle Familiebölg, der alt
længe 245

Vedkiendes os med de nu alt næsten udvoxede
Navne.

Her er költ og Græsset saa blödt, og den dei-
lige Udsigt

Over Söen til Byen og frugtbare bugtende
Bredder.

Samler nu Brænde, Börn! — Hvo Kiernen
vil nyde, maa knække

Skallen! — Og froe de ilte nu op paa Höien,
bevoxet 250

Med de gamle Granne og med hvidstammede
Birke,

Fandt, og samlede Trödske og Riis, og der-
paa de ilte

Hen paa den venstre Haand til Bögelunden i
Dalen,

Hvor et uendeligt Affald af Grene rundt om
forraadned'

Under affaldne Löv og Krat; men den ærlige
Gaardskarl 255

Optog Staalets sprudende Gnist i svampige
Tönder,

Stak det i tørrede Löv, og svingede dette, til
Ilden

Blussede frem af den tykke Rög. Da lagde
han varsom

Qviste og Grantræ dertil, saa Luen glad ved
det Harpix

Bragede glad igiennem opstablede Træ, og
opsendte 260

Mörknende Rög til Siden mod Himlen, hvor
Vinden nu sused'.

Ind iblandt Flammerne der han satte sin
Trefod, og paa den

Den vel tillukkede Kiedel, fyldt af Kilden i
Haugen.

Luen omslikkede den. Nu bruste den sy-
dende Kiedel.

Men af Kræmmerhuus udöste Morlille sin
 Kaffe 265

Blandet med klarende Hiortetak i hin brunlige
 Kande;

Fyldte Kanden med kogende Vand, og satte
 den varlig

Over Ilden, indtil den stigende Blære var
 brustet.

Hurtig vendte hun Hov'det og raabte: Sæt
 nu, min Datter!

Kopperne frem; thi strax er Kaffeen færdig.
 Jeg haaber. 270

Selskabet ei forsmaaer i det Grønne vort dag-
 lige Steentöi,

Og at det tager til Takke med min utragede
 Kaffe.

Saa befal'de min Mand, og Qvindens Pligt
 er at lyde.

Nu af aabnede Kurv LUISE Kopperne fremtog,
 Dernæst Daasen af Blik med Sukker, og Fla-
 sken med Flöde, 275

Ordne det i det Grønne, og nu, da den
 blomstrende Pige

Havde randsaget Alt, hun neied' og smilte

saa listig:

Tag det ei ildø op, Mama! os fattes nok

Skeer!

Sagde hun; alle loe, endog den kierlige Mo-

der,

Som bar dampende Kande frem. Men Yng-

lingen iilte 280

Til den nærmeste Birk, og skar af de hæn-

gende Grene

Smukke glattede Pinde, og deelte dem om til

vort Selskab.

Venlig rakte LOUISE den gamle Papa og sin

Yngling

Piber hid, og Tobak i blanke hollandske

Daase.

Og de leirede sig i bløde Græs. Ved den

Gamles 285

Höire Haand laae CARL, og Moerlille, der

skiænkede Kaffe;

Og paa venstre Side den skiønne LOUISE og

VALTER.

Sielden smagte hun denne Drik; men af Höf-

lighed nød hun

Dog i Dag en Smule, og russisk Thee med
den Lille.

Kierlig klapped' vor Olding sin Datter paa
Kinden, og sagde: 290

Barn! din Kind jo blusser som Ild! Ja rig-
tig nok seer det

Ret godt ud; men dog for Trækvind skulde
min Datter

Tage lidt meer om sin Hals. Man forköler
sig snarlig i Heden.

Men hun kyssed' hans Haand, og svarte ham
venligen: Trækvind

Kalder du Kiölingen, som saa blidelig aander
igiennem 295

Breddens Eller, og neppe bevæger et Baand?

Vi gik jo saa langsomt,
Hviilte og tit i Skyggen. Det er kun af Glæ-
de, min Fader!

Derpaa svarede den ærværdige Pastor i Grön-
dal;

Ja, du elskede Datter, jeg föler og Glæde,
en Glæde,

Som de syngende Fugles i Skoven, som Eger-
nets hisset, 300

Der giennemhopper de luftige Grene om Yng-
len i Leiet.

Atten Aar er det i Dag, siden Gud mig
skiænkde mit elskte

Nu mit eneste Barn, saa forstandigt, fromt,
og saa lydigt.

Hvor dog Tiden flyer! — Ti kommende Aar,
hvor udbreder

Deres Rum sig for os! — hvor kort, naar
vi see os tilbage! 305

Sandelig synes det mig, det var i Gaar, jeg
vandred'

Hid og did i vor Hauge, og pillede Blade i
Stykker,

Bedende til min Gud, og jeg nu pludselig
hørte

Dette glade Budskab: En lille Datter er født
os!

Meget Godt og Ondt er os siden tilsendt af
Herren. 310

Ogsaa det Onde var godt. Hans Godhed kien-
der ei Grændse.

Husker du, Moer! engang vi efter langsomme-
lig Tørke

Fik en herlig Regn? Jeg gik med LUISE
 paa Armen,
 Ud med dig i Haugen, for ret at indaande
 dens Kølhed.
 Regnbuen straaede skiönt, og Barnet greb
 op i Veiret 315
 Efter den; hun kyssede mig, og raabte med
 Glæde:
 See, Papa! o see, der regner jo Blomster fra
 Himlen!
 Ströer vor Herre dem ud, at Börn skal pluk-
 ke dem? Giör han?
 Ja, han ströer Velsignelser ud, den himmel-
 ske Fader,
 Som til Naadetegn udspendte den skinnende
 Bue, 320
 Blomster og Frugter, at vi skal samle med
 Tak og med Glæde.
 Naar paa vor Fader jeg tænker, mit Hierte
 sig hæver og svulmer
 Mod de Brödre, som boe rundt om paa den
 herlige Klode.
 Vel ulige af Kraft og Forstand, men alle vor
 Faders

Kiære Börn, som vi; hans Haand opholder
os alle; 325

Og om föie Tid gaaer i Skumring först En,
saa en Anden

Træt til Hvile, velsignet af ham, paa det
kölige Leie,

Hörer i söde Dröm en Buldren af Vinden og
Regnen.

Sover, og vaagner styrket og mere forstandig,
Börn lille!

Alle glædes vi da, naar Herrens Morgen har
vakt os. 330

Da erfare vi og, at Gud ei seer paa Personer.
Men at hvo ham frygter og giör hvad Ret er,
ham tækkes

Iblandt alle Folk *). O Gud! da glædes vi
alle,

Alle, som gjorde Godt i Enfoldighed; glæ-
des med PETRUS,

MOSES, CONFUTS, og HOMER, den elskende,
og ZOROASTER, 335

Og ham der döde for Sandhed, med SOKRA-
TES, og med den ædle

*) Petri Ord: Ap. G. 10, 34. 35.

MENDELSON! — han havde aldrig korsfæstet
 vor CHRISTUS.

Men den unge beskedne Mand ham svar'de
 saaledes:

Sörgeligt kun, naar det Barn, som ahnende
 eller forstandigt

Agter med mere Begreb paa Faderens dan-
 nende Tale, 340

Troer sig sin Faders Udkaarne, hans eneste,
 naar det vanærer

Nidsk sin Broder i Graven, der engang om
 SOKRATES stræbte

Op til Menneskheds Höide; hovmodigt det
 uskiælder og plager,

Myrder de mindre Brödre, som först begyn-
 det at stamme, til

Eller udtyde sig selv, hvad Faderen sagde. Jeg
 hørte 345

Nylig et Eventyr om denne daarlige Hovmod.
 Engang en Dödning fra Maynz kom hen til
 Himmelens Porte,

Banked' og raabte: Luk óp! da saae den
 hellige PETRUS

Ud af sagte aabnede Dör, og spurgte: hvo
er Du? —

»Katholik! — Jeg har den Tro, som ene
giör salig.» 350

Sæt dig hist paa Bænken! saa raabte PETRUS
og lukte.

Derpaa kom der til Himmelen's Port en Död-
ning fra Zürich,

Banked' og raabte: Luk op! — Hvo er du?
spurgte Apostlen.

»Calvinist! — Jeg har den Tro, som ene
giör salig.»

Sæt dig hist paa Bænken! — Da kom en
Dödning fra Hambörg, 355

Banked' og raabte: Luk op! — Hvo er du?
spurgte Apostlen.

»Lutheraner? — Jeg har den Tro, som ene
giör salig.»

Sæt dig hist paa Bænken, saa raabte PETRUS.
Her sad de,

Og beundrende saae, hvor Sole, Maaner og
Stierner

Gik i harmonisk Dands. De nu fortryllede
hörte 360

Harpelyd og Sang, og aandede Himmelens
Vellugt.

Deres Hierte blev henrykt til Sang: Vi troe,
vi alle

Troe paa Gud! — og see! da aabnedes plud-
selig Dören,

Og en himmelsk Glands-opfyldte den reneste
Æther.

PETRUS fremstod, med venlig Smil han talte
saaledes: 365

Have I nu betænkt Eder, daarlige Börn! nu
saa kommer!

Saaledes taledede disse her i Fortrolighed sam-
men,

Under den alt omgivende Himmels venlige
Blaane.

Herrrens levende Vinde omvifted' dem! Nu
slog den Gamle

Öiet dybsindig ned, sad stirrende og som be-
dövet, 370

Ret som han skulde præke, med Himmelord
i sit Hierte.

Först han bevæged' sit Hoved; en Taare
frembröd af Öiet.

Aile taug, og saae paa den gamle Mand med
Beundring.

Men nu tog han til Ord, og sagde til roselig
Pige:

Syng mig den nye Sang, min Datter, som her
i Vaaren 375

Vores Ven fra Eutin her digtede, hemmelig
sneg han.

Sig giennem Krattet, I gik med venlige Er-
nestine

Rundt om, og kaldte, du selv og Amalia,
indtil I fandt ham.

Oldingen talte; med stigende Rødme blyt
Pigen begyndte

Sangen, den styrked' den Gamle, i det han
istemmede kraftig: 380

Seer, over os hvor blidelig

Sig hvælver Himlens Bue,

Seer grønne Eng guulfarve sig

Ved muntre Morgenfrue;

Seer vaiende i Solens Skier 385

De spæde Bøgeblade,

Hör overalt: hvor skiönt er her!

Af tusend' Stemmer glade.

Rundt om i Buske og paa Træer

Paa ny oplives Glæden,

390

Her skygger kiølt! ak, cander her,

Indaander Kierligheden.

Her i Opstandelsen din Aand,

O Kierlighed, tilbedes,

Som naar vi hisset ved din Haand

395

Fra Grav til Glæder ledes.

Af alle Folkesfærd, som Troe

Og Færve meer ei fierne,

Frembruse Millioner froe

At boe paa nyen Stjerne.

400

Som Brödre skal de leve der

Med adlet Aand og Ævne,

Ved Broderaand ham mere nær,

Hvem selv ei Jubler nævne.

Alt her da Rét og Kierlighed

405

Forene Jordens Vrimmel;

Fra samme Stöv vi stamme ned,

Os dækker samme Himmel!

I samme Soelskin færdes vi

Froe ved den fælles Gave,

410

*Vi samtlig hvile, styrkes i,
Fremgaae af vore Grave.*

*Stiig, Sang! fra alle Folkeførd
Til den Unævnelige!*

Hvad hvers Prophet, hvers Troe end er, 415

Hans Lovsang tröstig stige;

Alfader gierne hörer sig

Saa mangefold tilbede

I unge Löv som frydelig

Her Skovens Chorer qvæde. 420

Saaledes begge de sang, og Skoven var Guds-
dommens Tempel,

Ædlere fölte sig alle og meer broderkierlige.

Men da

Ilte LUISE til Ilden og hostende stræbte at
tænde

Faderens Pibe, som sluktes imens den ærlige
Gamle

Tal'de saa hæftig, og nu hun gav ham den
brændende Pibe. 425

Men hun spyttede meget, og gjorde snurrige
-Miner.

Smilende takkede han, og kyssed' den rødmende Pige.

Og hun leirede sig. Da sagde forstandige Huusmoer:

Börn! Jer Kaffe er kold. I præke nu ogsaa bestandig!

Har I Flöde og Sukker nok? — o rörer med Skeen! 430

Da nu Enhver var qvæget med Kaffe og Thee i det grønne;

Skienkte Mama og for HANS, som flöitende vandred' ved Söen.

Först han vægrede sig, halv skamfuld, endelig drak han.

Nu de alle gik, ledsaged' af længere Skygger, Op paa duftende Höi, hvor rankende Birker od Himlen 435

Susede, Grannesæd hævede sig med guulagtig Aarvæxt,

Og hvor Enebærkrat om Iettehöyen fra Oldtid,

Aagrede kröb, og stikkende Tiörn med glindsende Blade.

Enkelte bruste rundt om og Mastetræer under
 Skyen, 440

Alle böied' mod Öst, af Syv og fyrgetyv' Aa-
 rets

Vinterorkan. De omskued' det vide smilen-
 de Landskab,

Sladdrede meget; og fölende qvad de Sange
 af EWALD,

THAARUP, PRAM og STORM; af BAGGESEN,
 ZETLITZ og TROIEL.

Sang og: *Underfuld skiön er Herrens Jord!*
 efter HÖLTY,

Ham, der smilte ad Döden; og ynked' dig
 ærlige Yngling. 445

Men til de Vandrende sagde den gamle
 forstandige Huusmoer:

Seer Börn! Solen nu daler snart ned til Töp-
 pen af Skoven

Hisset, og Aftenklokken brummer hid over
 Söen,

Og de dampende Skyer forkynde os Dug,
 som beforder

Urternes Væxt; men Mennesker let kan for-
köles i Græsset. 450

Vor Papa er gammel, og Jomfruen klæder
sig altid

Luftig og költ; thi nu vil Ægget jo lære paa
Hönen.

Kommer derfor til Bords! thi Luften tærer,
Börnlille!

Ned i Dalen hun gik; og ei ugieerne fulgte de
andre.

Atter vare de nu paa den blomstrige Plet
ved den gamle 455

Vidtomskyggende Bög. Da iilte Mama og
LUISE

Hen til Baaden ved Söen, og bragte i Kur-
ven det fine

Dækketöi, Spiseskeer og engelske Knive og
Gaffler,

Bragte en Sukkerskaal af violblaae Glas og
indfattet

Ziirlig med Sölv som en Kurv, en Foræring
af naadig Grevinde 460

Bragte de reenlige Steentöis Tallerkner fra
 Kastrup og spanske
 Jordbær i aflange Fade og den seede Flöde i
 Skaalen

Dannet af fiint Porcelain , i Form af et pur-
 purrödt Kaalhov'd ,
 Som med varmende Punsch sædvanlig fyldtes,
 naar Præsten

Fik Besög af en Ven, i Vinterens stormende
 Dage ; 465

Bragte med Vedbend omlagte Söe - Krebs ,
 saa store som Hummer ,

Et Par kolde stegte Kapuner, indsvöbte for
 Fluer ,

Bragte et höitaarnet Fad med brune randede
 Vafler ,

Og en duftende guul Melon med grönlige
 Striber ;

Smör , saa pyntelig kruset, i blaalige Kande ;
 — paa Laaget 470

Laae en tyggende Koe til Haandgreb — ogsaa
 en hollandsk

Ost og Faareost, og en Reddike, stor som
en Næve

Til Papa; og Kirsebær, Rips baade røde og
hvide.

Men Luise neiede mildt for det samlede Sel-
skab,

Sigende: Frisk nu, Börnlille! og leirer jer
her under Træet, 475

Glade som Höstfolk og Piger i Marken, ta-
ger til Takke

Med vort landlige Maaltid! O skiend dog
ikke, du gode

Gamle Papa! — Du veed jo, i Dag har jeg
Lov til at være

Ret uartig til Gavns. Du vil dog drikke min
Sundhed.

Moder! du slemme Moder! du glemte nok
Vinen der læmme.

Hende svarede nu den gamle forstandige
Huusmoer:

Pige! jeg troer, du primer. Det er dog rig-
tig en Lykke,

At det Pigebarns Födselsdag kun kommer een-
gang om Aaret,

Ellers satte du mig vist Stuen paa Loftet, din
Galning.

See! den ærlige HANS har kölet os Melken
og Vinen 485

Hist i Sivet ved Söen; der kommer han til
os med Kurven.

Saaledes talte Mama, nu ærlige HANS med sin
Viinkurv

Nærmed' sig, letted' sin Hat og til Selskabet
saaledes talte:

Det er i Sandhed en ypperlig Dag: Gud Ma-
den velsigne!

Hurtig udtømmende Kurven svarte ham præ-
stelig Olding. 490

Hiertestyrkning du bringer i Mængde, HANS!
see din Andeel

Blank som Gullet i Solen; min Datters Skaal
maae du drikke.

Men den Lille løb hen til Busken, der skjal-
te hans Jordbær,

Satte den duftende Kurv paa Tæppet, og
hurtig han aftog

Det bedækkende Löv, og gamle Fader og
 Moder 495

Glædtes og undrede sig, og smilte ad Dren-
 gens Fortælling,

Roste den nætte Kurv, og de røde saftige
 Jordbær. —

Og i behagelig Roe de gjorde sig alle til-
 gode

Under vidt omskyggende Bøg paa blomstren-
 de Græsplet.

Dybere dalede Solen, og göd mangefarve
 Glimmer 500

Giennem hængende Löv, og nødde dem ofte
 at flytte.

Röret bevæged' sig knap, og glat som et
 Speil blev nu Söen.

Faarekyllingen sang i eet, væk og Fuglens
 qvæded,

Fiern kaldte Viben; Giögen nærved, og fra
 kornrige Ager

Lokked den streifende Vagtel, og Ringelduen
 i Ælmen 505

Kurred; og golpede Kragen med sine himmel-
 blaa Fiedre.

Höitidsfuld aabned Papa med sin Prop-
trækker en Flaske

Og uddeelte dem til Dessert den gyldene
Rhinskviin,

Som den naadig Grevindè ham sendte, at
styrke hans Helbred,

Da hun om Vaaren kom fra Staden til grøn-
nende Landgods. 510

Længe stod den forseglet i Præstens Kielder.

Han vilde

Helligholde med den sin kiere, sin eneste
Datters

Födselsdag. Med denne Viin han Glassene
fyldte,

Sigende til sit Selskab: Nu klinker! LUISE,
din Sundhed!

Saa han tal'de, og Glassene löd' i liflige
Samklang. 515

Ikkun Elskerens Glas forstemmede Klangen.

Man hørte

Kun et Skrat. Men den Gamle ham trued'
med rystende Hoved:

Tusende Gange, min Sön! har jeg lastet
ham for den Uskik!

Lyder ei altid hans Glas som en sprukket
 Potte, og retsom

Nyere Digersværms ubehövlede Hexame-
 ter, 520

Der plumper af uden Takt og Musik, saa
 man sig maa ærgre.

Kan han ei, eller vil han maaskee ei giöre
 det bedre?

Hver en Ting i Verden har sine Regler;
 Naar saae han

En fornuftig Klinker at gribe her oven om
 Glasset?

Nei ved Foden! — det klinger Harmonica
 liig i Lykönskning. 525

Og den ædle beskedne Mand ham smi-
 lende svarte:

Ikke saa vreed, min Fader! — den rosen-
 kindede Pige

Saae med skielmske Öine paa mig, da glemte
 jeg Reglen.

Og nu truede ham LUISE med löfede Fin-
 ger,

Ildröd; og de loe ad den blidelig rödmende
 Pige. 530

Men vor HANS, for hvem Mama ved Maibu-
 sken havde

Bredt en mindre Dug, riigt læstet med Spise
 og Drikke,

Fyldte sit Glas med Viin, og traadde glad til
 vort Selskab,

Langsom, for ei den ædle Drik i Græsset at
 spille,

Da han kom nær, han böied sit Hoved, og
 talte saaledes: 535

Nu med Forlov! jeg drikker; den Ære af Jom-
 fruens Sundhed!

Böied sit Hoved tilbage, og drak og smilte.
 Da sidste

Draabe var tömt, han svingede Glasset, og
 sagde til hende:

Gud-velsigne Hende, min lille Jomfrue!
 hvor ofte

Har jeg dog sprunget omkring med den lille
 Spæde paa Armen! 540

Ladt hende smile saa blidt til sit eget Billed
 i Speilet!

Altid var hun deilig og from. Ja lykkelig
bliver

Hendes Ægteemand. Skalkagtig svarte

LUISE:

Vil du ei frie til mig? HANS LIL! jeg har i
min Kiste

Mange sparede Kroner: min Fadderskiænk
og mit Nyeaar. 545

Ogsaa forstaaer jeg Naalen til Nöd, og at knyt-
te forstaaer jeg:

Og at brygge og bage, vel ogsaa at lave en
Livret.

Men i Ordet nu faldt den gamle forstandige
Huusmoer:

Troe ei den Spottefugl, HANS! vel er hun rask
nok af Lemmer,

Men hun er Dig alt for lad, og de Silkehænder
for fornem. 550

Gaae og giör Baaden i Stand til Hiemrei-
sen; thi som jeg synes
Bliver Græsset alt vaadt! det sagde jeg nok,
lad os hurtig

Reise os, ellers vi faae vor Bekomst af Hoste
og Snue.

Rips og Kirsebær, Börn! dem kan I spise i
Baaden.

Saa hun taledede hurtig, og villig fulgte de
andre. 555

Til Forvalterens store Baad de Bordtöiet hen-
bar,
Traadde saa selv i den, og Karlen lagde fra
Landet.

Langt fra glimred som Guld de Vindver
Kirken og Slottet,
Som den dalende Soel belyste. Langs hen ad
Bredden
Hang der Buske og Sæd, beaandet af rödlige
Glimmer, 560
Omvendt, i klare Vand, og bævede over de
spredte
Glindsende Skyer; og Hiorden og syngende
Pige ved Koen.
Langsom roede HANS langs med Söebredden,
nu omkring Röret

Og brunskaftede Siv, nu mellem Sölilier gleeð
hen ,

Gule af Blomster og hvide, bredbladede, nu
hen ad Forgrund,

Klarlig hvor Musling og Sand fremskinnede,
tit han formante, 565

Naar i den vakklende Baad LUISE til WALTER
sig klynged'

Men sig glædede CARL ved Söefugles Skriig
over Holmen,

Ved den glindsende Giedde, som sprang saa
rask op af Vandet, 570

Og ved Aarens Billed', der snoede sig blödt
som en Slange.

Höit han hilste det Echo, der var i Ruinen
paa Höien,

Snart han skiöldte, og smigrede snart, og
loe ad dets Giensvar.

Elidt og stille var alles Hierte, som speilklare
Bölge,

Medens fornöiede Fader sin Aftenpibe sig
rögte 575

Rolig; og snakked iblandt om lærde Ting;
og om Aviser.

Men LUISE holdt fast ved sin Elsker, og
frygtsom hun klemte

Ham i Haanden. Da sagde den gamle for-
standige Huusmoer:

Hvor den tossede Pige dog skaber sig! — Er
da ei Baaden

Ered og stor? Vær rolig, min Datter! eller
jeg gynger. 580

Ellers er du saa kiæk, naar det gielder at
klavre i Træer,

Springe over en Grøvt, og gyng sig høit op
i Luften.

Eller at gaæ med AMALIA, der er dig selv
op ad Dage

Hen at glide paa tilfrosne Bæk, og paa Glide-
banen som Dreng.

Tag det Silkeklæde om Halsen; mit Barn!
thi paa Vandet 585

Köler Aftenluften. Forsigtighed er dog en
god Ting.

Og den ærværdige Præst i Gröndal tal'de
saaledes:

Vær ei bange, mit Barn! og dæk dig, bedre
er bēdre

Om og det unge Blad end gladere spiller i
Aaren.

Gud skee Lov for den herlige Dag! og den
herlige Aften 590

Der bebuder os Godtveir i Morgen! ligesaa
venlig!

Os vort Livs Aften bebude den evige Mor-
gen.

Mat i Vesten lyste endnu det svindende
Dagskiær,

Og af Glandsen gik frem en Stierne efter den
anden,

Giennemfunklende Himmelens Blaae. Nu
landede Baaden 595

Ved den krogede Eeg paa Bredden. Liflige
Vellugt

Her omdunstede dem. Men de vandrede
hurtig igiennem

Den afhöstede Eng og Höets bölgende
Skaare.

Og LUISE oplöftede Sömmen af sneehvide
Klædning,

Klokken og glindsende Strömpe viistes i Af-
tenens Skumring. 600

Saa mellem Mosens Surren, og Oldenbors en-
lige Susen,

Gik de langs hægnende Dige bevoxet med
Tiörner og Hæsler;

Faarekyllingen peeb endnu, og skinned i
Græsset

Blaalige Orm; nu gik de over Stættten og
ind i

Byen, og hilste den stille Forsamling for Hu-
senes Dörre, 605

Og Forvalterens Karl, der til sin Höslet i
Morgen

Hvæssede klingende Lee med Hammer paa
Ambolten. Uhret

Pikked i Aftenens Stilhed, og Uglen tuded i
Taarnet,
Og ved Porten modtog dem Pakan med ven-
lige Logren.

LUISE

L U I S E .

A N D E N I D Y L L E .

B e s ö g e t .

Roselig straalere paa Vinduet Majdags frem-
blussende Morgen

Saa skiveformige Billed med Pferskenes vaien-
de Blade

Blussed paa Væggen, oplyste Alkovens grøn-
ne Gardiner —

Hvor du ærlige Olding omsvævedes af Ahnel-
sens Drømme.

Vækket ved Dagens Skiær, og ved Slag af
Canariefuglen;

Ribers Digte, anden Deel. G

Glad han Öinene gneed , og foldede Hænder,
og takked'

Gud , der til Kald og Pligt ham ny Helbred og
Kraft havde skiænket ;

Gud , der i Nattens Roe saa faderlig havde
afvendet

Ildsnöd og Tyvehaand fra ham og fra hans og
fra Huset.

Nu han löfted' sig op ved Sengeqvasten , og
langsomt

Dreied' han sig , og udrakte sin Haand , for
at vække sin ANNA.

Men hun var der ei meer. Da trak han det
raslende Omhæng

Hen til Siden , og saae ind i Stuen igiennem
dens Glasdör.

Her stod Thebordet dækket med rifledé Kop-
per fra Dresden ,

Som den huuslige Viv kun böd de fornemme
Giæster ,

Såsom Provsten ved Kirkebesög , og den
gode Grævinde ,

Og naar Bryllups- eller en Födselsdag hæ-
derlig holdtes.

Ogsaa Kaffekanden af Sölv, som den gode
Grævinde

Gav i Fadderskiænk, med Skaal og dreiede
Skeer,

Blinkede stolt i Solens Glands. I sit Kiök-
ken

Hörte han Ilden sprætte, og kogende Kiedel
at bruse.

To Gange trak han i Ringen, saa Klokken
klinged' i Kiöknet,

See da trippede frem i Huusmoers ærbare
Klædning

Gamle Mama, hun kyssede ham, og tal'de
saaledes:

Er du alt vaagen, Papa? da jeg reiste mig,
sov du saa rolig;

Og jeg listed' saa jevnt, og holdt mine Töflér
i Haanden,

Og gik ud paa Hosesokker og lukked saa
varlig.

See hvor hans Öie er klart, dog bie kun,
mod Hanegal præked

Du i Drömme igien med afbrudt Stemme; og
 græd du;
 Og saa vidt jeg forstod, saa var det Vielsesta-
 len.

Venlig trykkede han sin Viv i Haanden,
 og sagde:
 Rigtig! jeg viede dem. Min Text var: Vil
 du, min Datter!
 Fare med denne Mand? og Skilsmissen klem-
 te mit Hierte.
 Men, hvor tungt det end er, at miste saa-
 dan en Datter,
 Saa, hvis Enken ei blev i Naadsens-Aaret paa
 Gaarden,
 Saa det blev alt for knapt for Börnene, eller
 ifald kun
 I Fruentimmer först havde mig heele Udsty-
 ret færdigt,
 Linned, og Skabe, og Senge, og andet Huus-
 holdnings Krimskrams,
 Som vel ei Börn og Börnebörn faae opbrugt,
 i Dag end

Jeg -dem vied' og sagde: Vorder frugtbare
Börn, og formeres!

Drag, o Datter! i Fred, og vær din Ægte-
mands Krone;

Thi en dydig Viv er bedre end kostbare Per-
ler.

Giör ham idel, idel Godt, og ingentid Sor-
ger,

Indtil Döden Jer skiller. Hvi saa alvorlig,
Moerlille?

See paa mig. Vi to forlode jo Fader og Mo-
der.

Hurtig, min Slaaprok hid, den nye Sön-
dags af Damask,

Og min Hue af fin Batist! jeg maae jo dog
pyntes,

Naar Hr. Brudgommen kommer fra Lundbye,
det saa beröimte

Höyfriherlige Godes velærværdige Pastor.

Hör! der blæser jo Posten, og rasler frem
over Steenvei.

Smilende svarede ham den gamle forstan-
dige Moder:

Faer! det er ude i Kiöknet; KATHRINE vin-
der sit Garn af.

Talte, og gik nu til den blanke Commode af
Nödtræ;

Hvor der var Flippekraver og Overskiorter og
Ærmer,

Og de stive, foldede Kraver (en Pest for den
Gamle!)

Og det Christentöi, der saa tit blev beundret
i Kirken,

Og de flittrende Krandse saa önskte af Lands-
byens Brude;

Her hun fandt og Huen, og gav ham den,
gik saa til Skabet,

Hentede der til ham den blaa Uldendamaskes
Slaabrok,

Bredde saa denne ud over Lænestolsryggen, og
sagde:

Ræk dig endnu kun en Smule, Faerlille!
for det, siger Lægen,

Tiener til Sundhed; og træk du saa i de
blödere Strömper,

Som LUISE har strikket af Lammeulden fra
Marsken;

At dine Been ei forkiöles, om Morgenen er
 det dog kiöligt.

Jeg forærer dig og det Silkeklæde, LUISE
 Gik med om Halsen til Hellig, og længe alt
 dig bestemte.

Læs först en Smule i Sengen, et Par Kapit-
 ler i Biblen

Der paa den lille Reol ved Siden, eller en
 Livbog

Fra den Tid, da der leved Mænd som WAS-
 HINGTON OG SOM FRANKLIN,

Eller den gamle HOMER, der er saa god og
 naturlig,

At du kan give det varmt ved Frokosten;
 Posten har Tidsnok.

Fogdens JÖRGEN, som passer paa Hestene
 henne i Koblen,

Kommer, saasnart han hörer Posthorns - Lyd
 over Söen;

Og saa gaacr jo Veien den lange Vugtning til
 Byen.

Hist i Skoven er Echo; saa blæser den lystige
 Postkarl

Gierne en Morgensang; og salig Kong FRE-
DERIKS Livmarsch.

Saa formante hun velmeent sin Mand,
men han hørte ei hende,
Og imens han klædte sig paa, han talte saa-
ledes:

Moder! hvo kan nu læse; Jeg er urolig og
lystig!

Snart maae han sandelig komme, maaskee
vor JÖRGEN har slumret,
eller kanske blæst sig selv et Stykke paa
sin Skalmeye;

Sandveien er jo nu fast, fra det regnede nys;
og min Klokke

Fattes kun ti Minuter i fem; da læser jeg
ofte

Min Avis. — Giv Vandglasset hid, og Bæk-
ken og Haanddug.

Blusser ikke i mit Ansigt, som jeg havde præket
i Iver,

Eller med WALTER talt om Amerika eller
Europa;

Dette i Mulm, hiint i Daggrye af Mennesk-
hed! aabn mig det Vindve!
Mennesket er den friske Luft saa fornöden,
som Vandet
Fisken, eller at tænke frit, saa vidt som
en Tanke
Hæver sin Flugt, ei ved Baand og Vold for-
nedret til Trældyr,
Er for Sielen! O hvor den qvægende Duft
vifter ind der.
Og hvor Haugen florerer og blomstrer omfun-
klet af Duggens
Mangefarvede Draaber; see til Morellen og
Blommen
Og paa Plankværket hist det lidet Æbletræ,
hvor det
Bugnende fuldt udfolder de rödlige Smaaknop-
per, og den
Vældigæ Kiæmpe det Pæretræ hisset brammen-
de sneehvidt.
Det er Herrens Velsignelse! O som Bier
og Fugle
Kan man beruses i Duft, og synge: vi love dig
Herre!

Men hvor bliver da Bruden, som ellers staaer
 op med vor Hane
 Og besörger mig Kaffe ved Pulten; jeg har
 ei hört trippe
 Over mig, ganske vist hun forsöver Brud-
 gommens Komme.

Derpaa svarede ham den gamle huslige
 Moder:

Mand! hvor du dog kan snakke, forsöve
 Brudgommens Komme
 Vores flinke LUISE; nei ganske vist staaer
 hun for Speilet
 Klæder sig, ordner sit Haar i smidig konst-
 löse Lokker;
 Ordner de Lillaslöifer, og Halsklædet, ord-
 ner den friske
 Blomsterkrands, smilende huldt, og vilde sig
 gjerne forskiönne,
 Eller hun sneeg sig i Haugen og seer til sine
 Aurikler,
 Fuld af Uroe, og röd i sit Ansigt som Him-
 melens Lue,

Seer tit hen over Gierdet, og hörer nede ved
Bækken

Nattergalen, og hörer, med bankende Hierte
et Posthorn.

Hör, hvor stöier Pakan! — Der har vi sik-
kerlig JÖRGEN.

Mens hun taled' endnu, da ringet det
rask, og KATRINE

Lukkede op, da treen ind i Reisekappe vor
Brudgom.

Men bestyrthed' af Fryd og Forundring iilte de
Gamle,

Raabte, velkommen min Sön! velkommen! af
inderste Hierte,

Trykte ham til der' Bryst, og kyssed hans Kind
og hans Læber.

Nu omhyggelig Moder ham hastig af Reisetöi
förte,

Tog hans Hat og satte hans Knortekiæp henne
i Krogen,

Og det tyrkiske Rör, som han medbragte til
Fader.

Nu du begyndte med Taarer, ærværdige Pastor i Gröndal:

Gud være lovet, min Sön! thi store
 Ting han udförte,
 Og som Vandenes Bække Han leded' sin
 Menigheds Hierter,
 At de alle samdrægtig Dem udvalgte til dem
 at være
 Guds Prædikant, Naturs og Menneskheds
 vise Forkynder,
 Der for os Stöy ere Skygger af ubegrændsede
 Guddom.
 Udöv da stedse det Kald med Glæde, og lær
 som JOHANNES
 Stedse det store Guds Bud: Börn elsker, el-
 sker hverandre!
 Ei med daarlig Kiv om Lærdomme eller om
 Dogmer vi nærmes
 Gud, kun Kiærlighed, kun den evige Kier-
 ligheds Udspring
 Giver os Tillid og Tro til den udsendte Frel-
 sers Forlösning,

Som besegled' sit Ord med sin Död, os være
til Lykke

Religionen, og vi ei uvirksom for Religio-
nen,

Det De forkände af Skrift og Fornuft; og
selv et Exempel .

Lyse til Jordens og Himmels Held! — hvad
nu jeg vilde sige:

Præstegaarden, De skrev, er vakker, dens
Værelser gode,

Men kun Frugten gemeen, fuld Kiökkenhau-
gen af Ukrud.

Mennesket er dog sært! — hvor let er ikke
et Frugttræ

Plantet, og hvor riigt betaler det ikke sin
Pleie!

Henved hundrede Daler löser jeg aarlig af
Madfrugt

Og af finere Frugt, af Pferskener, Blommer
og Æbler,

Unge Træer, Asparges, og Blomkaal, og af
Meloner.

Og min Vinding forsödes end meer ved den
Glæde at kunne

Vække Flid i vor Bye ved Raad og Daad og
 Exempel.

Sön! en Foræring af mig — det veed jeg —
 sætter De Priis paa.

Til en Brudegave vil jeg Dem skienke min
 FLEISCHER.

Faer! saa sagde den kloge Mama, og
 klapped' hans Kinder,
 Strax er du i din Oekonomie. Hvorledes var
 Natten?

Ventelig kold, min Sön? Det er ret ilde,
 — at Tiden

Falder Dem saa knap i det nye Kald, De har faaet.
 Reise mig fem Miil om Natten i Dug og kiö-
 lige Taage,

For at besøge sin Brud! hvor samvittigheds-
 fuld; kunde Degnen

Ikke til Nöd opbygget hans Sogn af den ærlige
 BROCHMAN.

Drikker min Sön et lille Glas paa fastende
 Hierte?

Eller Kaffe allene? — Da svarede Præsten
 fra Lundbye:

Kiære Mama! kun Kaffe! — jeg fryser en
Smule; i Nat var

Veiret vel lummert og klart og Nattergalen i
Krattet

Lokked, mens Maanen ved Randen gleed
blidelig ned mellem Dufter,

Og vore Heste tit studsed for Vognen ved
glindsende Konmoed;

Dog just ligesom Dagen fremgryde, bitterlig
Vinden

Blæste fra Söen, til Solen sig hæved med yn-
dige Straaler

Skinned paa Gröndals Tage, det spidse
Taarn, og paa Præstens;

Langsomt aged imedens den ubarmhiertige
Postkarl

Giennem Gruset, thi lidt for stærkt han nok
letted' paa Glasset,

Saa han nikked bestandig, og vanded hans
Heste til Slutning.

Ogsaa betænksomme Hyrde, der vogted de
græssende Faar hist,

Vaagnede nu, og kröb frem af sin Bredde-
hytte med Hiul til,

Og saae efter den bieffende Fix og holdt Haanden for Öiet,

Derpaa raabte han höyt og skiændte, og jog den tilside:

O Guds Fred Hr. WALTER! hvor gaaer det?
velkommen i Gröndal!

Raabte han, da han löb til over Brakmarken,
trykked mig kraftfuld

Haanden, og spurgde en Deel, og glædde sig ved, at han saae mig

Mindre smækker, fortalte om Börn og om Faar og om Kone,

Og om den nyelige Paaskemusik hvor jeg savntes, desværre!

Neppe Toget gik frem; da mödte mig syngende Skytte.

Studsed' begyndte med Latter: aha! den listige Jæger:

Der bortpudser den deilige Hind, den raske
LUISE!

Mellem os sagt, vi sendte en deilig Raabuk
til Præsten,

Der fra Vildbaneynglen sig havde vøvet herover.

Her mig Fiskeren hilste ved Bækken, og vii-
ste fra Baaden

En forfærdelig Aal, der klar sig dreied i Solen.
Tæt ved Byen jeg mödte endnu uddragende
Plougmand,

OLE RAVN med det kloge Ansigt og den un-
ge HANS PERSEN. 180

Hilsed, og vilde talt; men hurtig paa raslen-
de Steenbroe

Flöi jeg forbi, og sprang af ved Kroen og bag
omkring Kirken.

Her er et tyrkisk Rör, og ægte Virginia-Kna-
ster.

Kiære Papa! den stiger i Veiret som Balsom,
og see kun,

Röret er Rosentræ, og Hov'det af Seglleer
fra Lemnos. 185

Saa han talte, og Præsten beundred og
modtog med Glæde,

Hvor saa langt og saa rankt det Rosentræsskud
gik i Veiret,

Blank af brunlige Lak, og med Mundstykket
af Bernstein.

Höyt nu du hævede Stemmen, ærværdige Pastor
i Gröndal:

Hvilket et Rör! det har Deres Ven fra Con-
stantinopel 190

Sikkert bragt med! see hvor stort, ja ved
Mahomed, over min Isse

Naaer det mig; men, min Sön! til at tænde
den Pibe behöves

Vist en Cirkasserinde, og han mig röver
LUISE;

Ogsaa i Lænestolen maae jeg mig strække
som Mufti,

Som en Vizir i Kaftan paa Damasceniske
Sofa. 195

Hurtig at prøve Virginiaknastren! Moer,
siig til TRINE,

At hun bringer levantiske Drik, og en bræn-
dende Voxstabl.

Kald mig saa og paa LUISE! — Kun Prov-
sten ikke faaer Nys om,

At det tyrkiske Kram vanhelliger præstelig
Læbe! 7

Men med ængstelig Stemme begyndte
trolovede Yngling: 200

Kiære Mama! er LUISE ei vel! hun pleier
 jo ellers
 At staae tidligen op og skiænke Fader hans
 Kaffe.

Smilende svarede ham den gamle huslige
 Moder:

Doven, min Sön! jeg vedder, at hun har
 Öret ved Pudén.

Og nu iilte hun ud, og sagde til gamle KA-
 THRINE, 205

Som med Tridsen opdrog den drybbende Vand-
 spand af Brönden:

Hent saa Kanden af Sölv, og spaae dig,
 kiære KATHRINE!

Bring os Kaffeén klaret, og saa en brændende
 Voxstabl.

Ikke for svag, som sagt, den levantiske vil ei
 fortyndes;

Sæt saa forsigtig Kanden paa Glöder, medens
 den tragtes. 210

Stik mig saa hurtig i Haugen de frisk opskudte
 Asparges,

Skiær og den unge Spenat; jeg tænker, vi
 indbyder Grevens.

Kom kun HEDVIG nu snart fra Malkningen
uden at sladdre,

At hun fik strax Karusser og Gedder fra Fi-
skerens, rev mig

Lövhytten peent og Gangen; thi saare let
kan det hænde 215

Fader befaler Maaltidet der, hvor fra nedlagte
Stene

Kilden nedrisler i Bækken, foran Kastanien
blomstrer

Og den böiede Ellegangs Löv endnu glindser.
O see dog,

See hvor Hanen paa stablede Brænde med
Hönsene löber,

Trodsende fordrer sit Æde, og Ænder fra
Kiæret; og hisset 220

Klukkehönen med Kyllingerne! Taalmodig-
hed! snarlig

Skal jeg bringe jer alle Havre og Klid ned i
Truget.

Men hvad var det, der glimted saa ha-
stig der forbi Giærdet.

Alt et Besög! ja, i Sandhed! AMALIA selv
med den Lille

Spotter jeg: smyk dig mit Barn: din Brud-
gom venter med Længsel.

Hende med truende Vink saaledes Mo-
deren svarte;

Hvis mig AMALJA vover min arme Pige at
spotte!

Rask ind i Værelset nu, og hils paa den un-
ge Hr. Pastor! 240

Thi ham gielder Besöget dog egentlig! Ikke
for ivrig

Kiælet om WALTER, jeg taler for ramme Al-
vor, min Pige!

At ei Bruden skal ærgres över Veninden,
Hvis I er kloge!

Börn! kommer ligefrem hid paa et Stykke Raa-
dyr til Middag!

Og paa et venligt Ansigt; jeg ogsaa skal be-
de Grevinden. 245

Der vil da blive leet efter Hiertens Glæde, og
sladdret,

I det Lysthuus ved Bækken, eller under Pæ-
retræet i Blomster,

Der ved sagteste Vindpust med hvidt overreg-
ner os Bordet;

Men i al Verden! hvad har De at bære der
under Saloppen?

Og den roste Grevinde AMALIA sagde til

Giensvar: 250

Eia! vidste De det, Moerlille! undtes vel
gjerne

Mig den Glæde at hente LUISE flux op af
Sengen.

En ærværdig Talar til Höjtidssamarin har jeg
Af det fineste Taft, og tolv Bladkraver værd
at betragte.

Den skal han bære i Dag, for ret at see ærbart,
ærværdigt 255

Ud. Kun Skade han fattes Præsteparykken
med samt den

PibedeKrave! alt for latterlig skrider en Nyskabt
Frem i lange Ornat, og löfter den hindrende
Söm op.

Saa den muntre Grevinde AMALIA; hur-
tig hun flöy da

Ind med lettere Gang i Stuen, hvor Yngling
og Olding

Dybt i Samtale var om lærde Ting og Avi-
sen. 260

Sagte hun aabnede Dören, og just som de
 vendte sig fra den,
 Sprang hun til, og helste den glad sig om-
 scende Yngling.

Men Moerlille gik op ad Trappen til
 Kammeret, hvor den
 Raske Luise end slumrede, traadde da varsom
 og veyed

Sig paa Tærne, at det ei skulde knirke i
 Gulvet, 265

Og hun öyned i Sengen den rosenkindede
 Datter,

Der havde ovenpaa Teppet lagt sig fuldpyntet
 i Sengen,

Hviid som den forrige Dag i rödmende Skiær
 af Gardinet.

Nu da Datteren blidelig aandede, stod hun,
 betragted,

- Böied sig, kyssede Kinden, begyndte sagte
 med Hvisken: 270

Hvad, uartige Barn! Syvsoverske! end-
 nu du drömmer!

Saa dine Kinder de blusse og det end fuldkom-
 men paaklædt.

Alt for magelig er du! Höyt staaer Solen
paa Himlen!

Længe alt quiddrede Svalen; og Synehyrden
alt tuder;

Smaabörn, troer jeg alt, gaae med deres
Frokost i Skolen 275

Op da Pige! at mönstre de frisk udsprungene
Blomster,

Og om sig Rosen i Potten har aabnet ved
Morgenens Straale.

Bind den duggede Blomsterkost, læg den
hen i Alkoven,

At din Fader kan glædes og undres, saa snart
som han vaagner,

Spørge saa, hvo der har giort det, fortælle dig,
hvor du er artig. 280

Alt har din perlede Höne kaglet nede i Stal-
den;

Gaae du, og sög om dens Æg, för Ilteren
henter det for dig!

Men nu sover mit Barn! med duftende Blom-
ster i Stuen

Det er farligt for Hovdet, især Muskathya-
cinther!

Saaledes taledede hun ; da opfoer Pigen af
 Sövine, 285
 Saae sig forvirret omkring, og sukkede dybt
 fra sit Hierte.

Stöttende nu den glödende Kind paa sin Arm
 hun, begyndte :

Kiære Mama ! er det dig ! hvor kom det
 sig ! har da den slemme
 Blomsterduft dövet mig ! ved det aabne Vin-
 dve, jeg meente
 Giör en Bouket ingen Skade, og det er snart
 lutter Aurikler. 290

Lummerheden mig hindred i Gaar i at sove ;
 den Gang nu
 Vægteren her raabte *eet*, sprang jeg fortræden
 af Leyet !

Klædde mig paa, og saa paa de funklende
 Stjerner i Vindvet,
 Kiölet af aandende Vind, og saa paa Egnen
 i Maanskin,

Hvor Philomeles Sang rundt om i Veddestrid
 toned', 295

Ogsaa Sangen paa Blegen, og Hyrdens een-
 somme Flöite,

Skued Dalens graa trækkende Duft, og den
rislende Vandbæks

Klare Ström, og Himlen igiennemslynget af
Kornmoed.

Endelig nærmedes Sövn; i Klæderne jeg
mig da lagde,

Indslumred lidt efter lidt, og hørte i Dröm-
me bestandig 300

Nattergalens Sang, og Susen af viftende Linde.
Men ret en urolig Sövn! O! siig mig bedste
blandt Mödre,

Siig mig, om alt GEORG har hört det blæse
ved Skoven.

Laae jeg for lavt med mit Hoved! mit Hierte
banker saa voldsomt!

Smilende svarte derpaa den gamle for-
standige Huusmoer! 305

Banker dit Hierte, min Datter! nu nylig
kom CLAUS med Avisen.

Der staaer i om Amerika og om Gibraltar,
og der staaer

Ogsaa om Parlamentet, og om Hans Hellig-
heds Reise.

Ivrigen læste Papa, og glemte at stoppe sin Pibe.

Og er der nede et Brev til Jomfrue ANNA
 LUISE; 310

WALTERS Haand, som jeg troer; dog kan
 jeg ei sige med Vished.

Atter begyndte med Kiærtegn den venli-
 ge skiønne LUISE:

Virkelig Brev! du smiler! o Moder! o vær
 dog ei grusom!

Tænk hvad bryder dog mig Amerika eller
 Gibraltar;

Hvad bryder mig Parlamentet eller Hans Hel-
 ligheds Reise! 315

Siig! du har selv været Brud; o! siig mig
 dog, er han alt nede?

Hende svarte derpaa den gamle forstan-
 dige Huusmoer:

Datter! det vil jeg paa Ærlighed sige dig:
 Just nu besøgte

En os i Reiseklæder, og bragte et Tyrkerör
 med sig

Rosentræsör og et Hoved dertil af Segljord
 fra Lemnos, 320

Vor Papa til Behag, en Yngling vakker og
 artig,

Höy og deilig af Vext, med intet Præsteligt
ved sig.

Denne erkyndigede sig, som Skik og Brug er
hvorledes

Vor Jomfrue Datter befandt sig; AMALIA som
i det samme

Indtreen, han hilste, som gammel Bekjendt;
kom selv, og betragt ham 325

Saavidt Mama! i Rusen sprang Pigen hastig
af Leiet

Slyngede Armene fast om Halsen paa hende,
og afbröd

Talen med brændende Kys, og skreeg med
Begeistringens Tone!

Moderlild! glæd du dig dog! den bedste
Mama skal du være!

Du skal pynte Bruden, og Bryllupsdands
skal du dandse 330

Skal og selv blive Brud, og Brudgom vor
Fader skal blive

Hurtig ned at hilse den vakkre artige Yng-
ling!

Hende svarte derpaa den gamle for-
standige Husmoder,

Pige du er fra dig selv, til sin Brudgom maae
man gaae ærbar;

Saa var fordums Maneer, med sædelig ned-
slagne Öine, 335

Sværnerske! vil du gaae ned paa Hosesokker!
tag Skoe paa!

Og hvor Halsklædet hænger, fy skam dig,
du hæslige Pige!

Saaledes skiændte Mama, og Datterlild
rödmende yndig

Hyllede hurtig den skiönt frembølgende Barm
udi Silke,

Spændte derpaa, tit feil, sine Skoe med zit-
trende Hænder 340

Fast om de deilige Födder, og iilte afsted;
nedad Trappen

Flöy hun bange af Længsel; og som hun
aabnede Dören

Gav hun et Skrig; thi hilset med Latter af
ventend' Veninde

Sank hun, ak! hen i Favn paa usigelig salige
Yngling.

*L U I S E.**T R E D I E I D Y L L E.*

Bryllupsaftenen.

Hvo som nys har besøgt vor Præst i Grön-
dal, han kjender
Ogsaa hans store Stue, hvor för var knudre-
de Leergulv,
Og den luftige, store Kamin, smaaeruede
Vindver,
Blinde af Ælde og Rög, fuld af Oldtids far-
vede Vaabner,

Gamle Gothiske Døre og skimlede Skabe i
 Væggen. 5
 Men den fromme Oldings Formaninger rørte
 dog Sognet
 Endelig; da blev den bygt til Leværtning for
 ædlere Gjæster,
 Dækkedes med Paneel og Betræk, fik var-
 mende Trægulv
 Og blev prydet med ziirlige Ovn og engelske
 Vindver,
 Ud til Haugen og Söens den skovbegroede
 Bugning. 10
 Hvo ham nu besöger, den viser han gjerne
 sin Udsigt,
 Og hvor smuk og beqvem hans Stue blev, og
 beregner
 Hvad det har kostet, og roser Sognets For-
 standere. Rundtom
 Hænge paa Væggen Familiens Billeder alle,
 Hver i sin gammeldags Pynt; hver Mand har
 Bibel i Haanden, 15
 Og hver Qvinde holder en Persikke eller en
 Rose.

Komne hjem fra höstlige Mark, som gan-
 ske var skiult med
 Glindsende Spindelvæv, stod her den gode
 Grevinde,
 Hendes forlovede Datter, AMALIA, CARL
 og den Lærer,
 Som ham i WALTERS Sted underviste. Lyt-
 tende stod' de 20.
 Om det skiönne Claveer; thi LUISES Elsker
 saa frydfuld,
 Qvad, o SCHULZ! din besiælende Sang i Stræn-
 genes Toner.

Ofte blandede hun og AMALIA liflige Stemmer
 I hans Qvad, og stundom vor Olding brum-
 mede Bassen.

Nu fra Kökkenet kom den gamle, for-
 standige Huusmoer, 25
 Nærmed' sig, klappede jevnt paa AMALIAS
 Skulder, og sagde:
 Bogen til! veed I ei Börn, man kiger sig star-
 blind i Skumring
 Og I behöve dog Öinene længe. Laan mig
 den Frugtkurv:

Kiære Barn, og skræl med din Kniv med
Sölvbladet Frugten,

Giv AMALIA der det spraglede Gravensteens
Æble, 30

Hun holder af, og troer jeg ej, Bergamotten
er ilde

Og den franske Pære, den graae, saavel som
den hvide,

Druer er skiønne i Aar og Fersknen saa stor
ogsaa saftig.

Men De veed nok, CARL, man visker Fnug-
get af Blommer,

Föler, hvor Stenen er lös, og seer, om de
rynkes ved Stilken. 35

Disse har min HANS nu nylig rystet af
Træet.

Skaf os og Lys, mit Barn! og den grønne Skjerm
til Grevinden;

Thi jeg haaber dog, De gjør os den Ære at
blive

Paa et Smörrebröd; vi gi'r det saa godt som
vi har det.

Venlig svarede nu selskabelig gode Grev-
inde; 40

Vi havde saa i Sinde at bede os selv; gör
blot nu ingen Anstalt!

Men den ærværdige Præst i Gröndal tog
nu til Orde:

Kone! man skuffes saa let ved Forventninger.

Tal du kun Sandhed!

Smörrebröd betyder et Par Kramsfugle og
Drosler,

Kanske Æblegröd til; efter Ordsproget hörer
det til med. 45

Og i Bailen pladsked' en guulagtig Fisk som
en Giedde,

Eller maaskee der var' to; dog det er kun en
Formodning;

Men til lille CARL skal komme en Potte Kar-
tofler,

Klare som en Chrystal, i Skallen, af Smag
som Castanier,

Af den hollandske Art, og en uforlignelig
Marskost 50

Vække til Törst; saa med eet os purpurrdt
Kaalhoved fryder,

Som, til Priis for min Stand, er fyldt med
styrkende Biskop.

Men hvorfra kan det komme? I Dage er mit Lune,
som naar man

Pönsar paa noget Godt; eller nys har faaet
det fuldfört.

Saaledes fyrige Olding, og rykked paa Flöiels
Kalotten 55

Som bedækked' hans Isse i hellige Embeds
Forretning,

Naar han med graanende Haar dig ligned, mildt-
talende SPENER!

Vel Grevinden, og datterlig öm AMALIA,
vilde

Han skulde tage den varmende Hue som
Fader i Huset.

Og sin Helligdags Slobrok; men det afslog
han dem begge. 60

Men da LUISE nu havde skræppet og
budet dem Frugten

Ilte hun ud, og aabned' et Skab i den dag-
lige Stue,

Tog Sölvstagerne frem, og i hver hun satte
et Voxlys,

Som den huslige Viv kun böd fornemmers
Gjæster,

Saasom Provsten ved Kirkebesög og den gode
Grevinde, 65

Og naar hun helligholdt sit Bryllup eller en
Födsel.

Disse tog hun nu frem og de Staallyssesaxe
med Fiedre,

Derpaa hun iilte til Köknet og sagde til gamle

KATHRINE:

Tænd de Lys, og bær dem saa ind, min
kiære KATHRINE!

Og saa glemmer hun ikke den grønne Skiærm
til Grevinden. 70

Jeg imens vil gaae ned og hente fra Kielderens
röd Viin,

Og Pomméranzer til Bisköp, og purpurfarvede
Kaalhovd

Sukker staaer der i Kammeret; Resten det veed
hun Beskeed om.

Hende svarede den tienstagtige gamle KA-

THRINE:

Strax paa Timen min Hierte! saasnart jeg har
faaet det trykte 75

Forklæde for; thi ellers vil Herskabet rigtig
belee mig.

Da nu **LUISE** steg fra Kielderens op med
 sin Byrde;
Smatted' den muntre **Grevinde**, **AMALIA**, bag
 ved **KATHRINE**,
Ud af Dören, og sagde til **Præstens blomstren-**
de Datter:
Kom lidt op paa dit **Kammer!** dig anstaaer det
 dog ikke 80
At lave Maden til os i **Kiökkenet**, gode
LUISE
See hvor leeformig **Maanen** der, blank som **Söl-**
vet, hensvæver,
Skinner saa lige herind? **Man** sladdrer herlig
 i **Maanskin**.
Inde holde de **Raad** om **Havens Dyrkning** i
Lundbye;
Men træd sagte, min **Glut**; thi ellers kom-
 mer din **Brudgom**. 85
Strax **LUISE** gav det, hun bar, til gamle
KATHRINE;
Og formanede hende, og fulgte saa sin **Ven-**
inde
Sagte op ad **Trappen**, og skiændte, da **Tri-**
nene knirked'.

Begge traadde nu ind i det maanebeskin-
nede Kammer

Haand i Haand, hvor ved fælleds Arbeid tit
begge sig glædede 90
Eller ved sindrige Bóg og de stille Pigesam-
taler.

Og til sin Legesöster vor Brud begyndte at
tale:

Sæt dig her i Stolen, AMALIA! hvor jeg saa
ofte

Sad hos dig; snart skiller os Afskedens bit-
tere Time.

Saa sagde Bruden vemodig, til hende med
hiertelig Haandtryk 95

Men AMALIA gik til Vindvet, stirred' paa
Maanen

Og de svævende Skyer, som med ustadige
Klarhed

Skjulte og blottede den, og nu trak mørkere
sammen;

Saa, hvor det gule Löv fra Gaardens Træer
af Vinden

Hvirvledes, bölgede sig, og spredtes med gy-
selig Raslen. 100

Grundende stod hun og tav, og Maanen be-
skinnede Taaren,

Som randt ned af blussende Kind, men kiæk
hun dog holdt sig,

Vente sit Ansigt mod Mörket, og sagde med
konstlede Letsind:

Tal, som det sömmer en Brud, lidt muntert,
Intet om Afskeed,

Helst i Aften, da Kammer og Seng er prydet til
Bryllup. 105

Skade for lille LUISE, den muntre, hoppen-
de Pige!

Bliver saasnart til Huusmoer, der ydmyg maa
lyde sin Huusbond!

Manden kysser ei meer med Beskedenhed eller
med Rödme,

Nei, han favner sin Viv paa Herreviis, og
han forkysser

Hendes Kind med stikkende Kys, saa ofte
han lyster: 110

Alt er lovligt og ret. Til Slutning maae hun
og vugge.

Siden du er saa smuk, hvi tog du saa villig
dit Aag paa?

Truende gav da hende den skønne **LUISE**

til Giensvar:

Spotterske! ikke saa trodsig! thi dette skalk-
agtige Öie

Funkler ikke forgiæves; og föler jeg ej, hvor
det banker 115

Her i din bölgende Barm? — Een Pige vægrer
sig mindre,

Og en anden meer; men ingen følger ugjerne.
Hvorfor hjælper man ellers saa flittig at faae
Venindens

Brudeklædning istand, eller Brudekrandsen,
med Glæde

Under Nynnen og sagte Sukke og lydelig
Latter. 120

Men du maa dog see, hvordan vor skønne Be-
sætning

Af naturligt Moos og purpurfarvede Tastes
Roser, tager sig ud paa det glindsende Atlas.

I Morges

Fik jeg det færdigt i Sinug for ei at forstyrres
af **WALTER**.

Saa **LUISE** og tog den melkehvid skinnende
Klædning 125

Frem af Komoden og viiste ved Maanens
mattere Straaler.

Længe AMALIA bredte den ud og besaae den
og sagde:

Jeg misunder den Pragt, men takke maae du
mit Opfund.

Men vi skulde dog see, hvor du vil see ud,
naar i Morgen

Du i den skiønne Hædersdragt vies hos os af din
Fader? 130

Her i Vindvet staaer jo Myrthe-Træet til
Kransen.

Smilende svarede da vor Præstes blom-
strende Datter:

Hvad du dog kan falde paa for Galskab, du Gal-
ning! saa skal jeg

See min AMALIA lege til Slutning som taabe-
lig Pige;

Slaae da først Skudden for Døren! hvor let kan
Elskeren komme! 135

Talte og tog af sit Hoved den deiligformede
Filthat,

Hvid og blöd som en Flöiel og rundt om med
brunlige Floskant;

Löste Castaniehaaret, som giöd sig i skinnende
Lokker,

Uudskiammet af Meelstöv ned over deilige
Skuldre.

Men AMALIA stod og glattede Haaret saa
sagte 140

Med vidtandede Kam, og glæded sig over de
Lokker.

Ordnende fletted' hun dem paa attiske Jom-
fruers Maade

Saasom Praxiteles fordum og Phidias danned
Himlens

Piger, eller sig selv Kamenen Angelika
maler.

Saa hun skabte den løse Flætning, der bölgende
svulmed 145

Og med skiödeslös Svingning var rullet til-
bage paa Issen.

Men om snehvide Nakke svævede fineste
Kröller,

Smuttede bort fra de andre; og foran, om
Hals og om Skulder,

Ned paa bölgende Barm hang tvende slyn-
gende Lokker.

Nu hun plukkede Grene af Myrthetræet i
 Vindvet, 150
 Bandt med Silke Krandsen; og hun, som selv
 var den værdig,
 Krandsede dig, du Ædle — og venlig om-
 slyngedes Krandsen
 Af det lokkede Haar og Fletningen skjulte den
 bag til.

Og AMALIA neiede blidt, og huldelig
 sagde til Pigen:
 Brud! dit Hoved er pyntet; som Gratiernes
 og som Hebes, 155
 Naar de i Vaardands sig samler om Aphrodite;
 nu klæd dig
 I den deilige Klædning; men til den Brude-
 stads passed
 Ikke en finere Særk og Silkestrømper sig
 ilde.

Nikkende svared derpaa den rosenkin-
 dede Pige,
 Mange Tak! jeg bærer min Særk, som det
 bör sigen Pige, 160
 Stedse af fint og selvspundet Lærred! see her
 kun i Halsen.

Hvortil ellers den pæne Spindrok, mig Fa-
der forærte

Til at spinde de fineste Traader, mens under
Snurren

Han om lønlige Vinteraftener læser eller for-
tæller

Os Historier. Spögen med Silkeströmperne
kunde 165

Endda gaae an, naar min Brudejomfrue saa-
ledes behager.

Strax hun Strömperne hentet', og Skoe
af stadseligt Atlas,

Vendte sig bort, og afkrænged lyse Ström-
per af Bomuld

Hyllede hurtig i Silke de smaae, fintrundede
Födder.

Sædelig nærmed sig saa, og herlig funkled i
Maanskin 170

Hendes Spoender af Sölv. Nu rask hun ka-
sted af Skuldren

Lette olivfarvet Dragt med glimrende Staal-
knapper prydet,

Over Stoelryggen tog da' af Hænderne paa
sin Veninde

Bryllupsklædningen med en Bort af Mos og
af Roser,

Der efterligned den deilige Væxt og sluttede
blødt til. 175

Ikke betyngedes Hoften med göglende Modes
vanskabte

Pölser; snart med AMALIAS Hielp nu smuttede
Pigen

I sin Klædning, som rislende nedflød om
hendes Födder.

Lyst beskinnet af Maanen og nemt hun den
snörte om Barmen,

Som, ei taalende Tvang, sig hæved i Ungdom-
mens Fylde 180

Og et Slör af Flor, som fineste Taage den
skiulte.

Saa i liflige Mai-Nat der ofte svæve om
Maanen

Tynde Skyer, som blotte kun dens yderste
Kanter.

Men AMALIA kyssed' vor Brud, og sag-
de med Varme:

Du livsalige Pige! hvor rank og stolt er din
Skabning. 185

Yndefuld gaaer hun, som om hun svæved;
 hvor elskeligt er ei

Dette Engle-Ansigt! den Rosenkind fuld af
 Uskyld!

Og det skinnende Blaae i Øiet! — See du dog
 paa mig!

Kom og betragt dig i Speilet! og skam dig, du
 er saa deilig,

Tag det Smykke her! mit Bryst har varmet
 det. Tag det 190

Til Erindring om mig! det er mit Navn, der
 er slynget

Af mit eget Haar, og en flettet Lok af det
 samme.

At naar du tager det om, du og fiern kan mig
 ihukomme.

Nu hun bandt Luise det skiønne Smyk-
 ke om Halsen;

Aflangt var det; dets gyldne Rand med Perler
 omringet 195

Og af slebne Chrystal var Haaret og Navnet
 beskiærmet.

Og de favned hinanden, de tvende ömlierte-
 de Piger

Hæftigt med lange Kys , og lovede evige
Venskab.

Heedt fremtrængende Taare blandedes , men
i det

Bankede Brudgønnen paa og prøvende Dö-
ren at aabne. 200

Rystede den. See da sprang AMALIA hurtig
til Dören ;

Og slog Skudden leende fra , og i Kamret
han traadde.

Nu den rödmende , skielvende Brud hun
snapped' ved Haanden ,

Og fremstillede hende i Hast for den stud-
sende Brudgom.

Neiende nu begyndte AMALIA lystigt til-
mode : 205

Brudgom , saa vil LUISE see ud i Brudepynt
i Morgen

Har jeg gjort rigtig? see opmærksom til , om
Pigen er vakker?

Saa hun talte , men Brudgønnen stod forste-
net og maallös

Som en Landmand , hvis Hierte med söde
Henrykkelser næres

Af Humanitet og Natur, og Kunsts efterlig-
nende Skiönhed, 210

Glad i fuldeste Blomster Æbletrøet be-
tragter

Det han plantede selv paa sit Yndlingssted i
sin Hauge!

Længe glæded han sig ved de svolmende Knop-
per; nu kaldes

Han i Forretning til Staden, da færdig han
vender tilbage;

Fører hans Viv ham i Haugen og viser ham
blomstrende Frugttræ 215

Fuldt af rödlige Buske, som Aftenguldet be-
skinner;

Og som ved Bæven i Vestvind udaander sin
liffige Vellugt: —

Studsende skuer han længe, og favner den
elskende Mage —

Saa og studsed den unge Mand, da han skued'
sin favre

Smykkede Brud; hans Hierte slog af æng-
stende Vellyst. 220

Hastelig sank hun nu til hans Barm med kiær-
lige Favntag,

Og de Elskendes Siæle berustes af Himmelen
 Glæder,
 Og i et langt og bævende Kys de smeltede
 sammen.

Endelig sagde LUISE, den favre Møe, til
 sin Elsker:

Men du holder dog af mig, min Brudgom! Klæ-
 der den Pynt mig 225
 Er jeg ogsaa ret smuk? — AMALIA fristed'
 mig til det.

Og med hiertelig Stemme begyndte den
 elskende Brudgom:

Deilig er min LUISE, og blid, som en Engel
 fra Himlen,
 See ej saa smægtende paa mig, du Yndige!
 eller jeg kysser
 Disse Øine til, der fortrylle saa ganske mit
 Hierte 230
 O du min, og for evig! kun nogle Timer
 og evig
 Er vi foreente, og af den redeligste blandt
 Fædre
 Ere vi signede og af den redeligste blandt
 Mödre.

Men kom dog ned med du söde Brud; thi din
elskede Fader

Sig dog maae glæde, og Moderlild glædes, at
du er saa deilig. 235

Saaledes Ynglingen talte, og hvad forestod
ham, ei aned,

Hurtig tog hende ved Armen, og bortførte, mens
hun forgiæves

Bad om AMALIAS Hielp, med blideste Magt
ud af Stuen.

Da det lystige Tog ned af Trapperne tum-
led'

Spögende, ilte Mama af Köknet, at see hvad
det gieldte. 240

Heel forundret da raabte den gamle, forstan-
dige Husmoer:

See mig engang de forviltrede Börn! de fær-
des og stöie,

Som, naar Fuglene vil, om Foraaret, samle
til Rede.

Giv kun Taalmodighed lidt! end tidlig du
slipper fra Krandsen

I Konehuen mit Barn, da sidder man rolig
og ruger; 245

Gaae nu adstadig ind, Uartige, at sig din
Fader
Og Grevinden kan glæde, hvor Datteren ikke
er vakker
Under sin Hæderskrands! hende Brudgommen
ærbar ledsage!
Hende svarte derpaa den rosenkindede
Datter!
Skiænd paa AMALIA, Moder! Forførsken,
hundur ikke! 250
Men nu dreiede Moderen Grebet af blinkende
Messing,
Lod saa Börnene gaae foran; derpaa fulgte
hun efter,
Pludselig ilte fra Elskerens Haand den blom-
strende Pige,
Hoppede frem, og nu hun begge Armene
slynged'
Fast om Faderens Hals, og kyssede ham, Mun-
den og Kinden 255
Ogsaa Panden, og hvilte usigeligen be-
væget
Sin taarevædede heede Kind paa den studsende
Oldings.

Maallös trykkede han sin Datter til banken-
de Hierte

Og med Henrykkelsens stammende Lyd omsi-
der han raabte:

Gud velsigne dig, min allerkiæreste Datter! 260

Han velsigne dig her paa Jorden og hisset i
Himlen!

Jeg har været ung, er bleven gammel, og
megen,

Megen Fryd har jeg smagt fra Gud, og man-
gefold Kummer

I afvexlende Liv, og Gud har jeg lovet for
os begge!

Gierne vil jeg nu lægge dette sølvgraae Hoved
i Graven! 265

Til mine Fædre, thi lykkelig er nu min elske-
de Datter!

Lykkelig, siden hun veed, at Gud, som den
kiærligste Fæder,

Pleier sine Börn, os signer med Fryd og med
Kummer!

Underlig röres mit Hierte; naar jeg betrag-
ter den unge

Pyntede Brud, der glad og huld og uskyldig,
 som Barnet, 270
 Ved sin Brudgoms Haand begynder at vandre
 sin Bane:
 Fattet at bære Alt samdrægtelig, hvad der kan
 møde,
 Deeltagende at ophøie hans Glæder, formilde
 hans Sorger;
 Og vil Gud, at borttørre den sidste Sved af
 hans Pande!
 Samme Ahnelser fyldte min Siæl; da jeg efter
 mit Bryllup 275
 Förte min unge Kone her hiem; saa glad
 og alvorlig
 Viste jeg hende vort Markeskjæl der henne
 ved Møsen,
 Derpaa Kirketaarnet og Hüsene; derpaa vor
 Bolig,
 Hvor der ventede os saa megen Medgang og
 Modgang!
 Du, mit eneste Barn! — jeg mindes med
 Vemod de andre, 280
 Naar mig min Kirkevei fører forbi den blom-
 strende Gravhöi!

Snart, min Eneste! snart skal du og drage
den samme

Vei, den jeg kom; — ak! snart skal Datterens
Kammer staae öde,

Pladsen ved Bordet tom. Forgiæves lytter
jeg efter.

Hendes fjerne Stemme, og hendes kommende
Fodtrin. 285

Naar du, Barn! og din Mand skal drage den Vei,
o! da vil jeg

Hulkende see efter dig, og længe med hedeste
Taarer;

'Thi jeg er Menneske! Fader! og elsker min
Datter af Hiertet

Af mit inderste Hierte, og inderlig kiær er
jeg hende.

Men saa vil jeg tröstig oplöfte mit Hoved til
Himlen, 290

Törre Graaden af, og med foldede Hænder i
Bönnen

Böie mig ydmyg for Gud, der, som den kiær-
ligste Fader

Pleier sine Börn, os signer med Fryd og med
Kummer.

Han, den Elskende, böd, at Mennesket
 skulde forlade
 Fader og Moder, at Mand og Qvinde kunde
 forenes. 295
 Gaae da i Fred, mit Barn! forglem din Slægt
 og din Faders
 Huus, og drag herfra, med den unge Mand,
 der fra nu af
 Er dig Fader og Moder; vær ham det frugt-
 bare Vintræe
 Om hans Huus, om Bordet staae Börn som
 Olieqviste!
 Saa velsignes den Mand, som sætter sin Til-
 lid til Herren. 300
 Skiönhed henfalmer snart; men den gudfrygtige
 Qvinde
 Bringer Priis og Held; thi bygger Herren ei
 Huset,
 Er de Byggendes Arbeid forgiæves. Hvad
 synes dig Moder!
 Skal jeg vie dem strax? — I Dag saa godt som
 i Morgen!
 Saaledes Præsten, höit Moderen græd med
 foldede Hænder 305

Höit græd ogsaa **LUISE**, og skiulte mod Fa-
d'ren sit Ansigt

Ogsaa Brudgommen græd; **AMALIA** græd og
sig vendte,

Selv hendes aldrende Moder ei længer ned-
tvång sin Taare

Tænkende paa den gode Gemal, og hvad hun
har döiet.

Hulkende sagde tilsidst, den gamle forstandige
Husmoer: 310

Ja i Guds velsignede Navn! ja vie dem kun
Fader!

Langsomt reiste sig nu Guds værdige Præst
af sit Sæde,

Bad den rödmende, skiælvende Brud at stille
sig ved hans

Höire Side; og ved den Venstre den studsen-
de Yngling.

Vendte sig derpaa til denne, og sagde med op-
løftet Stemme: 315

Kiære Sön! jeg spørger Dem her for den
Höiestes Aasyn:

Om De med velberaad Hu vælger til Hustru
den Jomfrue,

ANNA LUISE BLOM? — og lover De! at De
 bestandig,
 Som en christelig Ægtemand bör, vil dele
 med hende
 Livets Fryd og Sorg, som Gud beskikker det
 for Dem, 320
 Og ei skilles fra hende, för Gud dem faderlig
 skiller?

Saaledes Oldingen: Ja! gav Ynglingen fryd-
 fuld til Giensvar.

Nu til den blomstrende Brud; der taaredug-
 gede Ansigt
 Törred endnu, han vender, og spurgte med
 opløftet Stemme,
 Datter! jeg spørger og dig for Gud og denne
 Forsamling: 325

Om du med velberaad Hu til Ægtemand væl-
 ger dig Pastor

CHRISTIAN FREDERIK WALTER? og lover du,
 at du bestandig,
 Som en christelig Hustru bör, vil dele med
 Manden
 Livets Fryd og Sorg, som Gud beskikker det
 for dem;

Og ei skilles fra ham, för Gud eder faderlig
 skiller, 330

Mellem de Salige eder igien at forene for
 evig?

Saa var Oldingens Ord, og *ja* svarte Jom-
 fruen sagte.

Og den ærværdige Præst i Gröndal sagde
 fremdeles:

Giver hinanden Haand! — thi Troeskabs
 vexlede Ringe

I fra Trolovelsen af har alt i Kiærlighed
 baaret! 335

Lagde sin bævende Haand paa Pigens og Yng-
 lingens Hænder,

Og til Slutning han sagde til dem med oplöf-
 tet Stemme:

Börn! som Ordets Tiener, jeg eder herved
 velsigner

Med albarmhiertige Guds de beste Velsignel-
 ser signer

Jeg Eders Ægtepagt! — Den himmelske Fa-
 der har eder 340

Sammenföiet, og eder kan intet Menneske
 skille.

Herren velsigne eder! — Sit Ansigt lade han
 lyse
 Over eder i Naade; han löfte sit Aasyn og
 give
 Eder sin Fred fra nu og indtil evig Tid! —
 Amen!

Saa han raabte, og tog den forbavsede Brud
 og vor WALTER, 345
 Begge paa eengang i Favn. Hans Hierte var
 oprørt af Veemod.
 Længe favned' han dem, og tav; men Mode-
 ren fremtreen,
 Og hun sagde til ham med inderlig Fölelser
 Stemme:
 Fader! er det nu nok? nu jeg? de höre og
 mig til!
 Hæftig hun favnede begge, og hun dem kys-
 sed, paa Pande 350
 Og paa Kind og Mund, og begyndte den skiön-
 ne Lykönskning:
 Kiæreste Börn! i min Favn: Gud signe dig
 kiæreste Datter
 Kiæreste Sön! Gud, Ægtestands Stifter jer
 signe!

Voxer og grønnes som Træet, der plantes ved

Vandbækken! Bringer

Frugter til rette Tid! Gud skiænke Jer, hvad

der kan være 355

Gavnligt for Jer! Tilfredshed og ydmyge Hier-

ter i Medgang,

Tröst og Taalmod i Nöd, og Eenighed; alting

forsödes

Ved endrægtige Sind, ved Husfred, og kost-

bare Helsen!

Tag mod hende, min Sön! — Det Barn har

et vennehuldt Hierte.

Hun er min Öiesteent, er Föielighed og er

Uskyld, 360

Har vist ingen bedrövet forsætlig; og hun er

i Naade

Baade hos Gud og Mennesker! thi værer lyk-

salige begge

Elsker hinanden troe! indtil i roelige Ælde

Herren vil, at den eene den andens Öine

skal lukke.

Saa hun taled' og ledte sin unge, deilige

Datter 365

I Uskyldigheds Rosenglands 'henrykte Brud-
gom at kysse.

Nu Grevinden stod frem; hun önsked af in-
derste Hierte

Brudeparret til Lykke, og den hulde Gud-
datter favned,

Glad kom og hendes CARL, og med ham hans
kiærlige Lærer.

Men AMALIA stod afsides ved Vindues-
karmen, 370

Törrede Öiet og saae i Maanebeskinnende
Egne

Stille og tankelös; nedtvang Sorgens frem-
brydende Gysen

Aandende dybt; da hopped LUISE hen til sin
Veninde,

Snappede hendes Haand, og sagde med smi-
lende Trusel:

Kom dog, og önsk mig til Lykke, AMALIA! du
dig velskammer 375

At du belisted mig saa! — Det skal du betale
mig, bie kun!

Saa hun taled', og nu AMALIA loe uop-
hörlig,

Skiöndt med Taarer i Öiet. Da loe og Pigen
med Krandsen.

Leende favnedes de, og hvilte saa op til hin-
anden.

Og den ærværdige Præst i Gröndal be-
gyndte saaledes: 380
Faaer I snart afleet engang, AMALIA og du
LUISE?

Skiönne Pigemaneer at lee og græde paa
eengang,

Ret som April Maanedes Soel! — Den Vielse
tykkes Jer vist nok

Underligt om. Du stakkels LUISE! det tænkte
du neppe,

Da du pyntede dig. Spög aldrig mere med
Krandsen! 385

Rigtig er du nu viet. Om Bispen vilde be-
frie dig,

Fra det Baand, som holder dig fast; saa vil-
de jegsvare:

Kiære Hr. Biskop! jeg er, som det og bör
mig at være,

Deres Höjærværdigheds lydigst ærbødige
Tiener;

Men jeg tager mig dog den Frihed at paastaae,
 at efter 390

Mine ringe Tanker er Vielsen rigtig og
 gyldig.

Saa han talte; derpaa begyndte den gode
 Grevinde:

Kort og fyndig var Vielsen, ingen Kyndig den
 aster,

Bryllupsgildet hos os bliver tørre Andendags-
 maaltid!

Men nu Brudgommen tog sin bestyrtede
 smilende glade 395

Brud ved Haanden, og gik til hendes Fader,
 og sagde:

Gamle, gode Papa! — see Börnene komme
 end eengang.

Vi uartige glemte at takke for Vielsen,
 Fader!

Som os aabnede Himlen paa Jorden, nu er
 vi forvirred,

Ret som den Drømmende, der med Englevin-
 ger til Himlen, 400

Flyver, eller omsider seer langvarigt Önske
 opfyldes,

Fuld af ængstelig Attraae, med dunkel Frygt
for at vaagne.

Men til glade Skuen vi vaagne; saa være vor
Lykke!

Som den kiærligste Faders, og som den kiær-
ligste Moders!

Begge slynged' sig nu om den ædle Ol-
ding, og fyldte 405
Faderens Siæl med Veemod og Fryd. Men Bru-
den ham klapped'

Sagte paa Kinden, og sagde med barnlig smi-
grende Stemme:

Fader! du slemme Fader! at skræmme saale-
des din Datter,

Er det ret? — jeg kommer i al Uskyldighed
til dig,

Og jeg venter mig nu intet mindre i Verden
end Bryllup 410

Men med eet er du hæftig; og inden jeg seer
mig om, er jeg

Viet; jeg mærker, at du er ikke at spöge
med, Fader!

Ud af Stuen nu gik den gamle forstan-
dige Husmoer,

Tog den fineste Dækning af Skabet, og saae
da paa Uhret,

Ilede saa til Köknet og sagde til gamle KA-
THRINE: 415

Dæk nu Børdet, KATHRINE! saa passer nok
HEDEVIG Maden.

See mig engang, hvor pyntet er ikke vores
KATHRINE

Og min ærlige HANS! og HEDEVIG! som det
var Söndag!

Hvor de da ikke i Morgen til Bryllupsdansen
vil pyntes:

Tag mig Panden först deroppe paa Hylden og
Smörret, 420

At jeg kan smelte det med Sennepen. Geden
har nok nu.

Skyl og de pæne Glas, der klinge saa skiönt,
og vor Faders

Store Römert, der brummer som Klokken i
Taarnet derhenne.

Gaae saa ind i Kamret, og hent en Skaal fuld
af oplagt

Mælk, og kom Sukker derpaa. Grevinden spi-
ser det gierne. 425

Har du husket Kaneel til Æblegröden at
stöde.

Det var vel, at den Hare hang i Kielderen.
Tænk dog!

Paa en Aften, som denne, at nöies med Fisk
og med Fugle;

Og, jeg skammer mig næsten derved, med
stegte Kartoffler.

HANS! vend Stegen rask! — I Aften holde vi
Bryllup. 430

Som en Mand, der om Aftenen gaaer hjem
fra Marken i Tanker,
Glad ved sit Dagværk, og seer med Glæde
paa Solen, der daler,
Skrækkes glad, naar hans Viv fra Hæssel-
Busken ved Stien

Springer pludselig frem med sine lystige
Glutter;

Saa forskrækkedes HANS, da han pludselig hörte,
den Jomfrue, 435

Han saa ofte gynged' paa Armen, havde nu
Bryllup.

Hurtig vendte han Spiddet og sagde med glædeligt
Udraab:

Men hvad siger Madamen? Er lille LUISE nu
viet

Viet oppe i Stuen? det drömte jeg sandelig
mindst om!

Da de tumlede ned med hende; saa tænkte
jeg Tosse 440

I min Eenfoldighed: Ja Ungdommen fiaser en
Smule.

Lammet jo hopper paa Engen, og Föllet stam-
per og springer;

Men hvordan klæder den Bryllupsklædning
og Brudestads hende?

Saa sagde HANS, og Mama til HEDVIG smi-
lende sagde:

See, hvor hun gaber, og spiler de Öine op
af Forundring! 445

Er du saa nysgierrig, nu saa lad kuns Glas-
sene bie,

Bring Tallerknerne ind, og sig det til gamle
KATHRINE

Sagte, og spørg saa Bruden, om hun vil komme
lidt ud med.

Saa befalede Moder. HEDEVIG hørte
det gierne.

Bar Tallerknerne ind, og hvisked sin Medtie-
nerinde 450

Sagte, hvad der var skeet, og sagde saa sagte
til Bruden:

Jomfrue! Mama lod bede, om de vil komme
lidt ud med.

Og nu Bruden gik strax med HEDVIG og
gamle KATHRINE,

Ud i Köknet, og her, ved Ildens spillende
Lue,

Lod hun sin ski nne Gestalt fra Hoved til F d-
der beundre, 455

Under Haandslag og Roes og Tak til  nsker-
ne smilte.

Saa l d  rlige HANSES velmeente kraftfulde
 nske:

Jomfrue! Gud give hende al Lykke, som
det var for evig.

Fylde i Lade og Loe, og Træerne fulde af
Frugter,

Korn saa høit og saa tæt med tungt nedh en-
gende Ax, og 460

Triveligt Qvæg i sin Stald, og frisk opvox-
ende Ungqvæg,

Saa hver der gaaer forbi, det skuer med Lyst
 og Forundring;
 Men for alting en Reede rödmussede vælige
 Glutter,
 Ret som ælsted af Deig, og altid en Lille i
 Vuggen!

Nu til sin kiære Moder LUISE sig vendte
 og sagde: 465

Moder! glem du det ei! min gode HANS, og
 de Piger

Glæde sig ogsaa til Gildet og klinke der med,
 det forstaaer sig

Paa den vakkere Bruds saavel som og Brud-
 gommens Sundhed.

Venlig svarede hende den gamle, for-
 standige Husmoer:

Sörg kun ikke for Ægget, min Datter, för Hönen
 har lagt det! 470

Ivrig vendte sig nu den ærlige HANS til
 LUISE:

Ja fornöie os skal vi, og klinke sammén, og
 drikke

Jublende drikke den vakkere Bruds og Brud-
 gommens Sundhed,

Og til vore Heste skal Krybben fyldes med
Havre,

Og vore Kiöer skal æde sig mætte i utorskne
Neger, 475

Og Pakan skal faae sin Bekomst af Æde og
Drikke;

At paa vor Jomfrues Hædersdag sig alle maae
fryde.

Venlig gav ham da den skiönne LUISE
til Giensvar:

HANSEMAND giv mig din Haand! du er min
ærlige Gamle!

Saa hun talte bevæget, da slog HANS det klad-
skende Haandslag 480

Og omslynged trohiertig den fine Haand, og
begyndte:

Jomfrue! jeg er en ligefrem Karl, og kan
ingen Manerer!

Men med Glæde jeg löb til Verdens Ende
for hende

Giennem Ild og Vand. Gud löanne al hendes
Godhed.

Mens han taledesaa; da traadde vor Brud-
gom, der sögte 485

Bruden, i Kiökkendören, og sagde med skröm-
tede Vrede :

Hvad har HANS at bestille med Jomfruen? Nu
det var vakkert!

HANS er det Ret, med Smidsken og Haandtryk
og Kiertejn at söge

At bedaare min Brud, da vi nu nylig er'
viede?

Derpaa svarede ham den gamle forstandige

Huusmoer : 490

Har De aldrig hört, Hr. Brudgom? at naar
et Mandfolk

Vil see til i Köknet? saa binder man Forklæ-
det for ham?

Hurtig ind med Pigen! Hun bringer mig HANS
saa i Oprör,

At han ikke vender min Hare saa jevnt, som
han skulde.

Men dæk du nu Bordet, og spaae dig, kiære
KATHRINE? 495

Saa befalede Moder, og Sönnen hörte
det gierne,

Tog sin Brud, og för han gik ind, han kys-
sede hende.

Hurtig fulgte KATHRINE, og Bordtöiet havde
hun med sig,

Dækkede Bordet, og ordnede Glas og den
liffige Spise.

Da nu alt var færdigt, kom Moderen ind
fra sit Kökken, 500

Röd i sit Ansigt af Ilden, og kaldte til Bords,
da hun sagde:

Vigtig er Samtalen vel, Faerlille! men jeg
maae forstyrre?

Thi alt Fiskene vente, og mine Bryllupskar-
tøfler,

Frem af Krogen LUISE, AMALIA! alletid
sladdre

Alletid lee, ret som Smaabörn! ifald De be-
hager! 505

Saa hun talte; nu læste Præsten med lydelig
Stemme,

Kortelig; alle nu kom, og satte sig til Bordet
som Moder

Med eftertænkende Aand anordnede det. Un-
der Speilet

Sad vor Brudgom paa venstre Haand af Bruden,
og hos ham

Sad den gode Grevinde, ved siden af hende
 vor Olding. 510
 Men paa Brudens höire Haand tog AMALIA
 Sæde.
 Hun ei veeg fra Veninden; thi snart det stund-
 ded' til Afskeed.
 Og AMALIAS Naboe blev, efter Morlilles Be-
 giæring,
 CARLS oprigtige Lærer. Hos ham hun klo-
 gelig valgte,
 (Thi hun lagde for) sin Plads ved Siden af
 Skiænken, 515
 Prydet med liflig Frugt, og den röde Bolle
 med Biskop;
 Og den glade CARL höitidelig sad tæt ved
 Fader
 Som hans kiælende Barn, og hos omhyggelig
 Moder,
 Nu i behagelig Roe de gjorde sig alle til-
 gode
 Om det glimrende Bord, og drak den herlige
 Biskop; 520
 Snakkede meget, og smilede tidt ad Brud og
 ad Brudgom.

Og i Borgstuen sad imidlertid og hos
hinanden

HANS og den gamle KATHRINE og HEDEVIG
glade ved Maaltid

Og ved Samtalen der, og holdte den venlige
Jomfrues

Ak den smukke LUISES Bryllup; Thi hun
vilde altid 525

Nævnes ved Navn ligefrem i ædel Beskeden-
hed hædret;

Ogsaa Brudgommens Dyder, den velærvær-
dige Præstes

Rostes der, der gav saa gierne Foræriuger bort,
og der præked

Saa opbyggelig, at hans Röst lød klarlig i
Krogen

Til dem havde i Hast vor Moder ladt sin Steeg
fra i Middags 530

Varme i Panden, og kryde med kraftige
Lög-Saus;

Og tilladt dem at nyde den Mad, som KATHRINE
bar ud fra

Bryllupsbordet, og af det höitskummende Hel-
ligdagsöl til

Endnu sparet fra Hösten, og lokkende Fla-
ske med Biskop.

Skiælvende spiste og drak vor HANS, thi hans
Hierte var opfyldt 535

Af urolig Fryd, og snart han kunde ei mere.
Hastig forlod han Bordet, og skiulte sit Hoved
med varme

Stribede Hue, og nu han tog fra Krogen sin
Lygte,

Af det giennemsigtige Horn; den brugtes om
Aftnen,

Naar han tarsk, og Hakkelse skar, og gav He-
stene Foder. 540

Denne tog han af Sömnet, og i dens Pibe
han stak en

Brændende Stumpe Lys, og lukkede Dören
paa Lygten.

Nu den ærlige, gamle KATHRINE vendte
sig til ham :

Hvi saa hastig HANS (du seer jo saa vild ud
af Öiet,

Kom dog hid og drik paa Brudfolkenes
Sundhed! 545

Saa hun rakte ham Glasset, og klinkende
önskede alle

Over det unge Par Guds rige Velsignelsers
Fylde.

Og den ærlige HANS sin Selskabssöster nu
svared':

Spiser jer mætte KATHRINE og HEDVIG, den
spækkede Kölle;

Kan I beholde af Haren, jeg har min Bekomst,
men I kunde 550

Giemme lidt Biskop; den Drik er sund og
smager saa liflig.

Jeg vil hen til Smeden og höre hvor længe
den Nöler

Sveitser paa det Luntstik-Söm, jeg tabte for-
leden.

Veien er lang og knudret; man kan nok træn-
ge til Lygte;

Helst i Mörke; de Brolæggerfolk har rodet
den fælt op, 555

Fra Forvalterens Gaard og lige til Kroen der-
henne.

Maanen har pakket sig nylig. Saavidt jeg
husker; saa har vi

Förste Qvarteer; jeg saae i Almanakken i For-
gaars,

Saa var HANSES Ord, men andet laae
ham i Tanker;

Thi han vilde hente en Bryllupsmusik; for at
hædre 560

Jomfruen, som han havde saa ofte hvistet paa
Armen.

Og han gik ud og stöttede sig paa knortede
Tornkiep.

Lyset fra Organistens Huus ham skinned
imöde,

Og han hörde det kiække Skrald af Trompe-
ter og Valdhorn,

Fiolinernes klare Lyd: og den buldrende
Basse. 565

Hin nu prøved ved Nodestol tunge Dands og
Sonater,

Til en Höitidsmusik vor Præst og hant Dat-
ter til Ære;

Han og hans flinke Sön, nys kommen fra
fremmede Lande,

Kun til Besög, thi i Schultzes Kammerkapel
var han ansat.

Spiser i Aften hos os med Brudeparret. Men
hör nu!

Hvad om I spillede dem et lystigt Stykke ved
Bordet?

Gilde uden Musik er som en knebellös
Klokke,

Saa han taled' og med Forundring holdt Mæn-
dene inde 585

Dog de betænkte hans Raad, og samtykked,
reiste sig hurtig,

Ilte afsted med Instrument og Nodebog under
Armen,

Og ledsagede HANS, som strax tilböd sig at
bære

Bassen for den Gamle og viste dem Vei med
sin Lygte.

Hine imens i behagelig Roe sig gjorde
tilgode 590

Om det glimrende Bord og drak den herlige
Biskop,

Snakkede meget, og smilede tidt ad Brud og
ad Brudgom.

Nu i glade Kreds begyndte den gode
Grevinde:

See, hvor den lille LUISE nu atter sidder
i Tanker!

Er du bedrövet, min Datter! over, den hæsli-
ge Fader

För saa pludselig tog dig Krandsen af Hove-
det, den du

Som en Rosenbrud altid har baaren med
Anstand,

Eller maaskee er det Sövn, der trykker dig
Öinene sammen? 595

Skam dig! en tænkende Brud maae holde sig
vaagen og münter,

Om der dands'des endog til den lyse Dag, og
Musiken

Dyssede hendes Siæl i mildt bedövende Slum-
mer.

Slemme Papa! vi fik jo ingen Musik til vor
Datters

Bryllup; til Koner tilsidst i Enden af Dand-
sen bortrane 600

Bruden, og under lydelig Latter bortføre
hende

I ubekrandsede Stue, dog tröst dig stakkels
LUISE

Ribers Digte, anden Deel. M

Du skal til Eftergilde i Morgen blandt pyn-
tede Skare,

Prydelig som en nygibt Viv, endskiöndt med
beskednere Hue,

Da skal Fiolen gaae foran lystig med Trom-
pet og Valdhorn. 605

Og den ærværdige Præst i Gröndal sva-
rede derpaa :

Vist nok var det slemt, at holde sin Datter-
lils Bryllup

Uden Sang og Klang. Musik er Maaltidets
Krone.

Tryllende dæmper Musik Anfægtninger, selv
af den Onde,

Kiedsomhed, Sladder, Bagtalelse, plagende
Trang med; 610

Frydefuldt stemmer den Hiertet og hæver til
modige Dyder

Nu da, lad Glassene fyldes! Ved deres herli-
ge Sölvklang

Vil vi istemme en Bryllupssang af Voss, den
Eutiner

*) Denne Oversættelse findes i *Nyeste Samling af Selskabssange, især for blandede Selskaber,*

Som vor Broder HIORT paa Amager smukt
har fordansket *).

Rask til Klaveret AMALIA! kommer saa han
her til Vaaren 615

Giv ham LUISE, mit Barn! det betingede
Kys og endnu eet!

Saa talte fyrige Olding, og Moderen Glasse-
ne fyldte

Rundt for dem alle; selv Bruden og hendes
AMALIA rakte

Glassene kun at faae lidet. Nu glade, de
Sangen begyndte

Under Klaverets Lyd, dog ved Sangens jub-
lende Slutning 620

Taug dets Toner; AMALIA klinkede med til
Lykönskning:

S. 107. Da Visen egentlig er giort til denne Idyl, mener jeg, den og burde staae her. Jeg har betient mig af Hr. HIORTS Oversættelse, fordi jeg ikke troede at kunne levere en bedre. Den sidste Strophe har Hr. Oversætteren forandret, for at Visen kunne blive almindelig brugbar; her har jeg naturligvis fulgt Originalen. H. W. R.

Den Mand er ene lykkelig;
 Som fundet har en vakker Kone.
 Paa Livets sande Glæder riig,
 Han önsker ikke Kongers Krone. 625
 I Raad og Daad hun sviger ej;
 Beströer med Roser al hans Vej.

Hun tragter kun, hvordan hun kan
 Sin Dont paa bedste Maade lave.
 Hun spinder, syer om sin Mand, 630
 Bestyrer Kökken, Stue, Have.
 Til Qvindesysler er hun snild;
 Og stedse flink, og stedse mild.

Hun veed, hvad hendes Mand har kiær,
 Og för hun faaer det, hun ej hviler. 635
 Naar han endog bedrövet er,
 Hun al hans Sorrig snart bortsmiler.
 Hvor kan han længe være gram,
 Naar Lillemoer omfavner ham?

Endog usmykket er hun net; 640
 Hun reent og pænt sig stedse klæder.
 I Adfærd er hun slet og ret;
 Thi Stads og Fias kun lidet glæder.
 Hun kysser Fader vennehuld;
 Og det er mere værdt, end Guld. 645

Naar Hviletimen nærmer sig,
 Er Sengen redt, som Faer kan lide,
 Han ligger blødt og magelig,
 Hun smutter ned ved Faders Side,
 Og spørger sagte: Sover du? 650
 Og giver ham et Kys endnu.

Naar Stormen raser grum og vild,
 Og fælt i høie Skorsteen bruser;
 Naar Tordendrön og Lynets Ild,
 Og Hagel giennem Luften suser; 655
 Da hviler Fader tryg og varm
 Ved Lillemoers den blöde Barm.

I Modgang er hun from og blid,
 Hun aldrig uden Aarsag vranter,
 Og kommer der endog en Tid, 660
 Da Lillemoer imellem skranter;
 Saa tyer hun til Faders Barn,
 Og glemmer Byrden i hans Arm.

Men hun er atter glad og froe,
 Naar favre Glut ved Brystet hviler. 665
 Hun kiælent nynner ham i Roe,
 Og Fader ad dem begge smiler.
 Og frydes ved det søde Noer,
 Der ligner ham og Lillemoer.

I føle froe hinandens Værd! 670
 O! hvad kan Eders Glæde ligne?
 Alfader signe Eder her!
 I Himmelen han Eder signe!
 Nu kiinker, Venner! Bryder ud:
 Hæld, Hæld vor Brudgom og hans Brud! 675

Da i Sangen nu Glassene lød' med liflige
Samklang;

Hörtes udenfor Vindvet de giennemtrængende
Toner

Af Fiol og Trompet og Valdhorn og brum-
mende Basse,

Hæftig og dondrende, ret som braged nedslaa-
ende Torden

Ud af Skyen, som bruste Orkan mellem splin-
trede Graner, 680

Klingred' det drönend' i Stuen; og surrende
gienlöd Klaveret.

Alle istemmede nu et Frydeskrig, klinkede
atter;

Höiest klinked' vor Olding med sin den brum-
mende Römert.

Han, den ærværdige Præst i Gröndal, raabte
nu henrykt:

Ja, Gud signe jer, Börn i Evighed! Det var
et velmeent, 685

Kraftigt Önske, der lød nok saa stolt, som
Brag af Kanoners

Jubelklang, lige ned til den yderste Ende af
Byen.

Gik de hiertelig froe, og priste Brudgommens
Lykke. 700

Mangen nu taledes saa af den tonekyudige
Skare:

Ret en Engel af Kone, hvor rank og smidig,
hvor blomstrer

Hun under Krandsen; det Smil forynger graa-
hærdet Ælde.

Atter sagde en anden af tonekyndige
Skare;

Lad een nu sige, at Sang ei til Harmonika
klinger! 705

Hørtes den Stemme paa Scenen, hun tryllede
alting i Oprör!

Saaledes taledes hine, og dermed om Hu-
set til Dören:

Ilede ind og hilste med megen Bukken og
Skraben,

Önskende Brudeparret Velsignelse, Hæder og
Lykke.

Efter dem fulgte HANS og slæbte möysomt
paa Bassen, 710

Listig med undertrykt Latter, dog sagde al-
vorlig vor Fader

HANS, du forarger mig vistnok min Menig-
hed. Fuld af Forundring

Löbe nu Store og Smaae ud af Husene, un-
dres og spørge:

Hvad er det for en Stöi? — Vor Præster vel al-
drig saa verdslig,

At han förer sin Datter til Sengs med Fiol og
Trompeter, 715

Aftenen för hun har Bryllup? Hvor vil de fær-
des i Morgen!

Naar de Bruden i Krands med Musik til Viel-
sen före

Dog, du meente det godt; jeg takker dig. Bring
nu kun hurtig

Glas og Viin paa Bordet! Min Kone, tænker
jeg, skaffer

Vore Giæster en magelig Plads i Krogen der-
henne. 720

Saa han taled', men HANS tav stille, og
smilte saa skamfuld.

Han gik ud og bestilte. KATHRINE bragte
det hurtig

Peberkager dertil og Pebernöd paa Tallerken,

Söde, spröde, og krydrede til uventede
Giæster.

End kom Modren ihu sin Foræring fra nylige
Bryllup, 725

Ilede ud af Stuen, og bragte et stort Stykke
Bagværk,

Der i Byen de kaldte Bagværket Helligdags-
kringler,

Moderen skiænkede rundt og nødte Giæster-
ne venlig:

Tager til Takke i Aften, som gode Venner,
Börnlille!

Thi i Dag er det ret hos os Forstyrrelsens
Aften, 730

Vor Grevinde giver et Bryllups - Gilde i
Morgen.

Men Grevinden sagde nu til den tone-
kyndige Skare:

Börn! det var ret brav, I vakkre Mennesker
tænkte

Paa at oplive ved ædle Musik vor Jomfrues
Bryllup,

Hvorvel det kom lidt uforberedet paa her i
Aften! 735

Det vilde ei være ret og billigt, ifald vi ei
havde

Under Sang og Klang en saadan Krands fulgt
til Jorden.

Bruden, min Guddatter, er saa tugtig og
ærbar som nogen,

Og vel Brudgommen ogsaa, saavidt jeg kiender
ham. Naar I

Bringer dem til mig i Morgen, saa vil jeg haa-
be, Börnlille! 740

At I spille een af de allerudsögteste Mar-
scher.

Ivrig svarede Chorets tonekyndige Me-
ster,

Hun ej trænger til Roes; Frue Grevinde! vi
kiænde jo hende!

Vor Veninde at hædre! efter vor Evne, det
styrker,

Letter Aanden for trangbrystet Olding, gör
smidige Fingre. 745

Men nu sagde vor Præst til den graahær-
dede Væver:

Fader! I har dog vel Intet mod dette Bryllup
at sige?

Nu er det for silde; jeg gav et Par Gange
Agt paa,

Naar jeg lyste LUISE af Prækestolen hvor-
dan I

Ved Ieres Pille tog Huen af, og foldede an-
dægtig 750

Zittrende Hænder, det lod som I holdt en Deel
af min Datter.

Derpaa svarede ham den Gamle med
skinnende Sølvhaar:

Fær! jeg bar med Skam mit graae Haar, der-
som mit Hierte

Var saa forstokket, at jeg ei glædedes over
Ier Datter,

Hende, som er saa dydig og saa gudfrygtig,
saa venlig! 755

Spørg hver Siel her i Byen! I skal forundre
Ier over,

Hvad de alt har at fortælle om lille Jomfrue
LUISE.

Med de Sörgende sørger hun, og er glad med
de Glade,

Hungrige mætter hun, og varmer og klæder
den Nøgne,

Fattige fa'ertlöse Börn hun forsörger og holder
i Skole; 760

Över Piger i Haandarbeid, og ved sin Om-
gang, i Sæder;

Og hun besöger de Syge, og tröster og pleier
dem kiærlig.

Flittig söger hun op den Arme, som sukker i
Löndom,

Og ham hjælper, saa ingen veed, hvorfra det
er kommet.

Neppe veed hun det selv; og naar hun har
fuldbragt en Gierning, 765

Som Guds Engle maae glæde sig ved, saa mær-
ker man hende

Ikke det ringeste af. Man seer kun den ly-
stige Pige.

Han, som lønner alt Godt, han lønner hende
tilvisse!

Hendes kiærlige Mand er en christelig Hus-
bond, der sikkert

Hende omgaaes med Forstand, aldrig bitter
og ingentid myndig, 770

Enig af Hierte og Aand. I Morgen faaer I
nok at vide

Om her i Byen vi hue det Bryllup; tag os det
ei ilde,

Ier har vi inderlig kiær; men ikke mindre
Ier Datter.

Saa den Gamle; i graanende Öiebryn bæved
en Taare;

Han tog alvorlig sit Glas og tömte. Men Jom-
fruen lod, som 775

Hun ei hörte det, med bortvendt rödmende
Ansigt

Sagde lidt Spög til AMALIA; derpaa hun loe
höit.

Da nu vor Organist og hans Selskab hav-
de sig qvæget,

Deelte han Stemmerne om; og paa eengang
flöde harmonisk

Lidige Strænge-Toner bländt vellystaandende
Flöiters 780

Söde Sang, og Lyden af blidt indfaldende
Valdhorn.

Som i blomstrende Maj naar Aftnen er klar
og er lummer,

Ud paa Natten de Mænd og Qvinder i Hu-
senes Dörre

Lytte, naar fra Skoven de Valdhorns Tvil-
linge-Toner

Svæve blandt Nattergals Slag og Fröernes
Qvækken i Maanskin 785

Nær og fiærn til dem, saa Bögskoven sagtelig
svarer.

Saa fortryllende löd' de liflig dæmpede Vald-
horn,

Blæste af Skyttens to musikforstandige Sön-
ner.

Derpaa hörtes Hoboens Lyd, som Sangernes
Stemme,

Med alvorlig Fagot, omjublet af brusende
Strænge. 790

Eene reiste sig derpaa Organistens be-
rönte

Vidtbereiste Sön; som Manheim, Vien og
Venedig

Havde besøgt, og nu stod ved Schulziske
Kammerkapelle,

Han aflokkede blidt Cremona-Gigen melo-
disk

Raslende Sölvlyd, derpaa slog paa Claveer
Generalbas 795

CARLS trohiertige Lærer, og taus Forsamlin-
gen lytted,

Og Kunstbrödrene, selv, hvor klare, hvor runde
hans Toner

Rullede under hans Bue, hvor fulde af smi-
grende Veemod.

Alle Klangens Maader her kappedes, een med
den anden;

Bugtet, fra dybe Ström, udflöd den levende
Vellyd. 800

Tordnende snart, som naar Havbreddens Bræn-
ding i Storm af Orcanen

Bruser höit, og Knagen af knusede Skib og
af Folkets

Jamrende Angestskrig fiernt hendöer i ræd-
somme Bulder.

Snart den flöd som en Bæk, der over glat-
tede Flintsteen,

Rinder blandt Blomster og Græs i kölige Lund,
hvor Hyrdinden 805

Gierne hviler, og lytter i yndige Dröm til
dens Raslen.

Men til Chorets Mester vor Præst sig
vendte, og sagde:

Ribers Digte, anden Deel.

N

Bravo, Hr. Organist, vi holde end stivt ved
den gamle

Kiernemusik; og høre kun Hiertets Sprog i
Musiken;

Høre en ædel, fölende Siæl, der, af Man-
gel paa Ord, snart 810

Med sin klare Sang, og med efterlignende
Toner

Priser Gud i den skiønne Natur, snart ytrer
sin Elskov,

Fryder sig; klager, skrækkes, fortvivler og
hæver sig atter.

Hiertets Sprog forstaaer og enhver, som har
Kraft til at föle;

Herrens Röst, som Torden og Storm, og som
vaarlige Susen, 815

Og som Dyrets mangfoldige Lyd, den befa-
lende Löves

Magtraab i Örken, og som de höit opstigen-
de Örne,

Eller som moderlig Tone af venlige Koe, og
af Faaret,

Elskende Duers Kurren, og Klukhörens lok-
kende Smigren,

Og som Stemmer fra Gud lyder den uforan-
 derlig evig, 820
 Eens for alle Lande og Tider, ikke som
 Pyntens
 Egensind, som vi beundre i Dag og afskye i
 Morgen,
 Eller den falske Musik, som lystrer det yp-
 pige Lune,
 Sandsesløs brummer og gögler i Kalvetoner og
 Krumspring.
 Men skiönt Fölelsen taler saa höit i Stem-
 me og Toner, 825
 Röres vort Hierte dog end stærkere, naar vi
 fornemme
 Menneskets eget fortrolige Sprog, naar Or-
 dene lyde.
 Spil mig da nu en Sang, til Forandring, en-
 ten af HÅNDEL,
 REICHARDT, GLUCK og EMANUEL BACH, og vor
 herlige Mester
 SCHULZ, som LUTHER selv vist qvædede efter
 paa Orglet. 830
 Syng mig: »Som Barnets Hierte» af CLAUDIUS,
 eller vor Bordsang,

Saa vor Olding böd, og villig fulgte de
Andre.

Men først reiste sig den gamle forstandige
Husmoer,

Og hun böied' sit Hoved til Datterens blom-
strende Kind, og

Hviskede hende i Öret, dog saa at de Andre
det hörte: 835

Syng dig ikke for heed, min Datter! alting
med Maade

Siger jeg stedse forgiæves især ved de schul-
siske Sange.

Brænder ei alt dit kiære Ansigt mig som en Glöd
her paa Kinden!

Alt for fyrige Pige, din Nattero kunde det
spilde!

Saa er i Morgen dit Öie forvaaget og Spotter-
ne skoggre! 840

Nu vil jeg pynte dig Brudesengen, er jeg nu
artig?

Og den blufærdige Datter da svared' med
søgttere Stemme:

Moder! — slog Öinene ned, og vendte sit
yndige Ansigt,

Ildröd, og de loe ad den hulde rödmende

Pige,

Alle, og Moderen med, i Lön drilled' Brud-

gommen hende. 845

Smilende Moderen gik, og sagde til

gamle KATRINE:

Lad de Tallerkener staae, dem optoer nok

HEDEVIG ene

Kom du kiære KATHRINE og lys mig, har

du forsynet

Katten og gamle Pakan overflödig fra Bordet;

han knurrer

Og tuder, i Skuret, saa ilde? Han lider nok

ikke Musiken. 850

Kom og hielp mig at giöre min Datters Bru-

deseng tilrette.

Og strax fulgte KATHRINE med Hænge-

stagen i Haanden.

Nu af Skabet fremtog den gamle, forstandige

Huusmoer

Fine Lagen og Vaar, af Manglingen glatte

og hvide

Som en Snee, og sögte dem ud eftertænksom

med Smaasnak; 855

Vandred' saa op ad Trappen til det mørke
Kammer med Boeskab,

Som under Navn af Pulterkammer der er
navnkundig;

Valgte blandt Nögleknippet der hængte paa
hendes Side,

Saae sig for, lukked op, og gik til den Eege-
træes Kiste,

Der, en Familiearv, med gammeldags Arbeid
udskaaret 860

Brammed', rummelig stor, paa Laasen var
Jacob afbildet,

Der omfavnede Rachel, Hyrdinden; ved
Siden af Brönden

Stod. et Lam paa en Steen; sig Hiordene flok-
ked' at drikke.

Dennē aabnede hun, og Sengeklæderne
fremtog,

Som der giemtes til Bruden; det lette Tæppe
og Puder, 865

Som af Edderdun hævede sig. Men gamle

KATHRINE

Rakte hende Lyset, og vims var de svol-
mende Klæder

Hen til Brudens Kammer, og lysende fulgte
Morlille.

Da nu Brudesengen var reed saa blöd og saa
ziirlig,

I den Throngseng med höie og stoltelig buede
Himmel, 870

Og to Hovedpuder fortrolig var parrede sam-
men;

Bragte Mama til vor Brudgom en stadselig
Slaaprok af mörkrödt,

Fiint Kattun, beprydet med smukke, sprag-
lede Blomster,

Bragte til hver et Par Töfler, som glindsede
skiönt, af det grönne

Saffian, og satte dem hos hinanden for
Sengen; 875

Bragte det fine Nattöi, og Brudetröien med
röde

Taftes Baand, og en Hue af fine Battist, som
saa herlig

Prydedes oventil med röde Slöife om
Qvasten,

Ret paa Oldtids Viis; og Moderen loe saa
fornöiet.

Da nu Alt var færdigt, de ilede bort;

VOR KATHRINE 880

Gik igien til sit Arbeid, og Moderen ind
til sit Selskab.

Smilende søgte hun strax til Brudgommen,
som ved Claveret

Syngende stod med sin Brud og AMALIA. Sag-
te hun klapped'

Med sin Haand paa hans Skulder, og sagde
med hviskende Stemme:

Naar min Sön nu behager; thi Brudesengen
er færdig. 885

Ei fortröd vor Brudgom derpaa, men bævende,
maallös

Trykked' han hendes Haand, og de kyssed'
hinanden af Hiertet.

Men den gode Grevinde nu sagde til Præsten
i Gröndal:

Fader! de holde Raad om Datteren. Lille

LUISE!

Smut mig ikke bort! först neier man rundt-
om, og önsker 890

En god rolig Nat! — Bliv ikke saa röd og
saa bange.

Hold kun fast paa hende, AMALIA! viid,
 at i Morgen

Hörer hun til os, som Præstekone i
 Lundbye.

Da bliver hverken leet eller hoppet, da gaaer
 man ærbart!

Da bestiller man Vuggen, da synger man
 Bisselelulle! 895

See, hvor skiælnsk hun smiler, den Brud! Du
 trodser vel ikke,

Fordi Klokken er slaaet tolv, og Vognen er
 kommen?

Og den ærværdige Præst i Gröndal sva-
 rede derpaa:

Lad os klinke i Hast paa Brudens og Brud-
 gommens Sundhed,

Under fuld Musik, at Brudeparret skal
 ikke 900

Blive plaget i Nat af Spögelser eller As-
 modi.

Og til en Side han vinked' vor Brudgom.

Denne forstod ham.

Men da Glassene rundt omkring i liflige
 Samklang

Klingede, og i Klangen Lykönskningen lød
med Triumphlyd,
Og da Gige, Trompet og Valdhorn og brum-
mende Basse 905
Giennembröd med bedövende Skrald; da ilte
vor Brudgom
Midt i denne buldrende Larm ud af Dören
med Bruden.
Efter de Flygtende lød' nu Fryderaab, Lat-
ter og Haandklap.

Boraasiade.

Et komisk Heltedigt

i fire Sange.

1910

1910

1910

Til Læseren!

Den Fornöielse, jeg fandt ved dette komiske Helte-Digts Læsning, bevægede mig til at försöge en Oversættelse deraf. Jeg valgte den samme Verse-Art, som Forfatteren har betjent sig af, og stræbte at udtrykke min Original saa nöje som muligt. De Vanskeligheder, som følge med Oversættelser paa rimede Vers, ville lettelig undskyldte, om nogle Feil imod vor Danske Prosodie skulde have indsneget sig,

uagtet den Flid, hvormed jeg har
søgt at iagttage dens Regler. Det
skulde være mig kiært, om jeg
herved maatte bidrage noget lidet
til at opvække en større Lyst efter
den Svenske Literatur, end hidind-
til har været almindelig iblant os.

Oversætteren.

B O R A A S I A D E.

F Ö R S T E S A N G.

Jeg synger om Boraas, og til den Heltes
Ære,

Som efter uhørt Slag fik Seierkrands at bære:
Som tappert streed, men ej udöste Draabe
Blod,

Som slukte HOFMANS Harm ved Prygl og
Manddoms Mod.

O Skaldgudinde! Lær mig denne Helt
at male, 5

Om hvis Bedrifter de Boraaske Marke tale.

Giv mig den Ild, den Kraft, som för Ho-
 merus drev,
 Da han om Thetis Sön og Græske Felttog
 skrev.

*

*

*

Den grumme Krigens Aand var flygtet
 bort fra Norden,
 Og Freden, Guders Skiænk, udbredte Roe
 paa Jorden; 10
 Da Mars bestandig fiendsk, af Vaabenstil-
 stænd keed,
 Fandt Kilden til sin Qval i Verdens Ro-
 lighed.
 Han mørke Öiekåst til Sverrige nedsender,
 Han sukker, da han ei det tappre Rige
 kiender,
 Som för udbredte Skræk men søger nu i
 Fred, 15
 I Kunst og Videnskab al sin Lyksalighed.
 Hvad for en kiælen Gud, begyndte Mars
 at tale,

Hvad for en kiælen Gud, begyndte Mars at
tale,

Har Svensken nu nedsænkt i slig en nedrig
Dvale?

Til Ærens Klippetop ved mig de steget har, 20
Og jeg ved deres Arm al Jordens Hersker
var.

Men da de vovede mit Tempel at nedrive;
Saa skal den valgte Roe just deres Plage
blive:

Endog i Fredens Skiöd skal de min Vre-
de see;

Til mig de offre skal, endskiöndt uvillige. 25
Har Krig med andre Folk lagt Grund til de-
res Ære;

Skal Strid imod dem selv just deres Skiænd-
sel være,

Og har de mindste Gnist af gamle Hel-
temod,

Saa skal det kiöles nu i egne Brödres Blod.
Det Svenske Riges Fald mig dobbelt Glæde
skiænker; 30

Ved Krigen hævnnes jeg, de bære mine
Lænker.

Et Bryst jeg kiender, som mig lyder med
Behag,

Og Jorden zittre skal ved mine Tordenslag.

Ved disse Ord han strax sig paa en Sky
henkaster,

Og i en Hvirvelvind til Vester-Gothland
haster. 35

Der han vor HOFMAN seer paa saadant fug-
tigt Sted,

Hvor Bacchus vækker op enhver til Ly-
stighed.

Der Brænd'viin' ildröd Skiær paa blege Kin-
der maler,

Der dösig Munterhed af alles Öine taler.

For ham af Krus og Glas en Ærestötte stod, 40

Og Öllet draabeviis bevidner Heltens Mod.

Mars i en Lehnsmands Dragt strax ind
i Templen stiger.

Hver Bonde staaer forbaust, tar Huen af og
tier.

Men HOFMANS kiække Bryst saa let ei skræm-
mes kan :

Du seer saa törstig ud, kom hid, du Hæ-
dersmand! 45

Drik, jeg betale vil, og her din Mand du
finder:

En Landsmand nægter ei — strax Öl som
Bække rinder.

Af idel Lyst og Mod slaes Bord og Skaal i
Knas,

Og Seiren uvis staaer imellem begges Glas.

Da Mars begynder saa: "Jeg seer din Ild, din
Iver, 50

Som Modstand trodse kan, og Seiren til dig
river.

Det er en Skam at du skal ligge her for-
dulgt,

Og dine Fædres Spor ei have efterfulgt.

Du tænker vel dit Navn blandt store Helte
findes,

Fordi i Drikkelaug du ei kan overvindes: 55

Men til sligt ædelt Navn meer fordres, maae
du troe:

Paa hele Ærens Vei du finder ei en Kroe.

Nei, HOFMAN, fölg mit Raad, det grun-
des paa din Ære,

Alting i vores Land i anden Form maae
være.

Et listigt Adelsfolk har Scepteret i Haand, 60
 Og trykker Pöbelen ved Lovens strænge
 Baand.

Ved Træskhed kan de let en Feil paa Ho-
 ben digte,

For vor Eenfoldighed som oftest de os sigte.
 Vi straffes for et Ord, et Slag i Hastighed.
 Slig Haardhed skiules med det Navn: Ret-
 færdighed. 65

End meer, en liden Ruus for egne Penge
 taget,

Bli ofte, som et Mord, for Ting og Dom-
 stol draget.

Gaard, Eng og Eiendom alt blir de Sto-
 res Rov,

Og deres Gierrighed gör alting til en Lov.
 Ak naar skal vores Nöd og Lovens Tvang
 ophöre? 70

Naar skal dog Sölvets Klang ei döve Ret-
 tens Öre?

Vi som ved Födselen dog Frihed arvet har,
 Det tunge Aag, som Fæe, paa villig' Hal-
 se tar.

For nogles Hovmods Skyld maae tusind' staae
i Fare,

Bör ei saa snildt et Folk sin egen Ret for-
svare? 75

Vi leved' allerbedst, man sige hvad man vil,
Naar ingen Övrighed, naar ingen Lov var
til.

Det HOFMAN er din Pligt at dette Onde
hæve :

Du aldrig pleiede for Adelsfolk at bæve :
Spred falske Rygter ud, hids Mængden op
til Krig! 80

Optænd du deres Mod, og selv i Spidsen
stig!

Din Arm skal til vort Vel Tyranner un-
dertrykke.

Og Vores löfte dig til Ære, Glands og
Lykke.

Til Ærens Slot en jsteil og slibrig Vei
gaaer op,

Men naar du drager hiem med seierrige
Trop: 85

Dig Seiren følge skal, haab alting af min
Magt.

Du bör meer fryg, end forsagt og frygt-
som være,

Da du befordre kan min Villie og din Ære."

Han talte og forsvandt som lette Dunsters
Skye, 100

Som Drömme hastig mod Dagbrækningen
bortflye.

Henrykt, forvirret, men strax efter Or-
dre færdig,

Beviste HOFMAN sig saa sort et Anslag
værdig.

Sin dristig Tale han omkring i Landet ströer,
Hver Dag fremviser een, hans Lögn straf-
skyldig gör. 105

Han saer det Fröe, hvoraf et Riges Fald op-
rinder.

Op Broder, raaber han, jeg seer ei megen
Hinder:

En Lov, som ene er paa vores Feighed bygt,
Hvor let at stöde om, og siden leve trygt.

Naturen, som gav Kraft, dem skaffer og
Gevær;

Fra Træets friske Bull enhver sin Green
afriver,

Og Skovens grønne Pragt til Prygle omskabt
bliver.

Et Gothlandsk Bondelaug til Orlog ruster sig.
Boraas! en Skye gaaer op, og Stormen truer
dig. 125.

Din Pragt, din Rigdom selv nu synes at
berede

Dit Fald, Men EDBOM og dit Mod din Roe
skal frede.

*

*

*

Boraas er vidt berömt for Handel, Folk
og Magt,

Dit muntre Arbeids Flid har rige Skatter
bragt.

Om end det vilde Hav ei dine Kiöler skiære, 130
Og ei det Svenske Jern til den ny Verden
bære;

Saa drives Handlen dog til Landets større
Gavn,

Skiönt Skib og Vexelkurs er der et uhört
Navn.

Man seer fra denne Stad hvert Aar en flittig
Skare

Med tusind' Vognlæs Gods om hele Sverrig
fare, 135

Som nye Vare hiem med sig tilbage tar.

Kort sagt : Udi Boraas' vort Land et Tyrus
har.

Om Staters sande Vel man deraf sikkert
kiender,

At Roret er betroet i Heltes Magt og
Hænder;

Saa glæd du dig Boraas! som i din EDBOM
har 140

I Fred din Hielp og Tröst, i Orlog dit For-
svar.

Ret som en rodfast Eeg, hvis Top mod
Skyen rækker,

Sig over spæde Træer med stærke Grene
strækker.

De tabe Liv og Kraft, naar Stormen
bryder ud,

Men ei fra Eegens Krop afrives mindste
Skud. 145

Saa skytter EDBOM dig og dine Handels-
grene:

Man seer udi hans Bryst sig Mod og Lyst
forene.

Han Alenen og Sværd i sine Hænder har;
Boraas! du, i hans Hegn, lykkelig, fryg-
tet var.

Men ofte Havets Blik en hæftig Storm
medfører, 150

Man snart udi Boraas et hastigt Budskab
hörer,

Som grant beskrive kan de Gothers stolte
Hær,

Dets Hensigt, General, dets Tog og Krigs-
gevær.

Strax sorte Sörgemulm Boraas dig rundt
omgiver

Med Angest, Skræk og Qval, som Krigens
Følger bliver: 155

Madamer, Jomfruer paa alle Gader gaae
Med vidt udslagne Haar og sig for Brystet
slaae.

Paa Torvet samler sig en bleg og raadvild
Skare,

Som ved sin egen Stöi forvisses om sin
Fare,

Snart rende andre bort, enhver hen til sit
Huus, 160

At knuses med Boraas og döe udi dens
Gruus.

Af mørke Kioldres Vraae de skiulte Skatte
føres,

Og ud i Dyngetal af Stadens Porte
kiøres.

Her höres blandet Lyd, som giennem Luf-
ten gaaer,

Da EDBOM Kundskab först om dette Bulder
faaer. 165

Strax denne Helt sig ind i Trængslens Skare
kaster,

Opliver deres Mod , og deres Feighed
laster,

Han beder , truer og oppuster deres Lyst
For elsket Födeland at vove tapper Dyst.

Han Flugtens Nedrighed og Flugtens Fare
maler; 170

Det Mod , det glade Haab , som af hans Aa-
syn taler ,

Hans Værdighed , hans Dyd opmuntre strax
enhver,

Saa EDBOM om sig snart en Hær af Helte
seer.

Saaledes som naar Storm og Uveir Ha-
vet rörer ,

Og tunge Vandskye om paa Firmamentet
förer; 175

Da sees en taaget Nat paa det oprörte
Vand,

Og Bölgen skyller mod den klippefulde
Strand.

Men naar den blide Soel det tykke Mulm
fordriver,

Og Lys, og Liv og Fryd til hele Luften
giver,
Da sagtnes Bølgerne, da fængsles Veirets
Magt, 180
Og Himlen speiler sig i Vandets stille
Pragt.

A N D E N S A N G .

Paa Stadens store Torv man allerede skuer
Stridsfanen vaie, som bebuder Krigens Luer;
Den spændte Trommes Larm et uvant Bul-
der giör,

Som minder Folket om at det ei nöle tör.

De gamle Raadmænd gaae alt vaaben-
klædt paa Gaden, 5

De glemme deres Aar, og tænke kun paa
Staden:

Og al den raske Hob som kiendes af sit
Mod,

Som Ungdom Kræfter gav, og mere hidsigt
Blod,

Forsamlet i en Hast, blot synes at begiære
At slaaes for Stadens Vel og döe for EDBOMS
Ære. 10

Men Fredens Kappe alt vor Helt afka-
stet har,

Hans höie Hat, hans Prygl et Tegn til Stri-
den var.

En haarrig hvid Paryk hans brede Pande
smykker,

Som EDBOMS Værdighed i hver en Lok ud-
trykker.

Et kunstigt Bukkeuld om Issen hvælver
sig, 15.

Og svöber ind et Vid, som styrer Fred og
Krig.

Iført sin Farfars Kioel, af støvet mørkblaat
Klæde,

Aar Syttenhundred' giort, da han fik Raad-
mands Sæde;

Han ved sin stærke Lend en gammel Kaar-
de bår,

Tre Tommer Klingen bred, tre Bögler Fæ-
stet har: 20

Skiönt rustet, saa man den ei kan af Ske-
den slide,

Den Krigens Tegn dog er og pryder Heltens
Side.

Hans Kone, smuk og ung, som nys et
helligt Baand

Til Heltens Skiebne bandt, seer hans bevæb-
net Haand.

Hun iler om hans Hals, den kiærlige Ven-
inde, 25

Og over hans Paryk de ömme Taare rinde.

Du grumme, raabte hun, hvad kan dog
drive dig,

At glemme saa Boraas, din Elskovs Ild og
mig.

Ach! lad af Ærelyst dit Sind ei reent for-
blindes,

Ribers Digte, anden Deel. P

En større Standsperson end du jo her ei
findes: 30

Du neppe paa vort Torv en myndig Fod
har sat,

Saa krummes hver en Ryg, saa løftes hver
en Hat.

Om du nu seirende en HOFMANS Hær ned-
træder,

Blir du ei større Mand, ei nyder større
Hæder.

Ach en Anfører vælg, vov ei dit Liv i
Krig. 35

Din Stand, din Frue kan jo nok undskyl-
de dig.

NIELS Grovsmed — kan ei han fra Faren dig
udfrie,

Hans Ryg var aldrig vandt ved Stokkeprygl
at svie.

Han er en övet Karl i Slagsmaal og i
Ruus,

Han Börn og Kone slaaer, og dundrer i sit
Huus. 40

Med Löveröst han tit om hans Bedrifter
skryder:

Giv ham Anförers Navn, han dem vist Spid-
sen byder.

Men ach! hvi tier du? — min Sorg du fö-
ler ei,

Du slipper ei din Prygl, dit Aasyn sva-
rer nei.

Velan — om Skiebnen da mig byder dig at
miste, 45

Saa skal den samme Stund og blive mig den
sidste.

I hendes ömme Favn hun EDBOM slut-
tede,

Og hendes Taarer bad, da hun forstummede.

Nu martres Heltens Bryst; to Plager det
beklemme,

Det röres af sin Pligt og af sin Elskovs
Stemme. 50

De Dage blive ham til dobbelt Græmmelse,
Da han blev gift, og da han kom til Embede.

Af idel Grublen mat, han sank som i
 en Dvale,
 Men Ære seirer: han begynder saa at tale:
 Din Elskov i mit Bryst saa dybt rodfæ-
 stet er, 55
 At næst Boraas, jeg dig af alle meest har
 kier:
 Men naar med Haand og Sværd jeg kan dens
 Ret befæste,
 Hvad gielder enkelt Vel mod hele Stadens
 Bedste?
 Din Röst med Ærens Röst bör heller blan-
 de sig:
 Ach! gör mig værdig til mit Embed, Stad
 og dig. 60
 Troe aldrig, man NIELS Smed i Spidsen
 kan postere,
 Ei Smedde fødte er, at Raadmænd com-
 mandere,
 Blandt sine bange Börn han vist har meer
 Gehör:
 Men iblandt Raadmænd sig at skikke som
 man bör,

Det kræver mere Vid — men Trommen atter
skralder, 65

Som mig ud fra din Favn til Strid og Seier
kalder.

Fat Mod, miströst kun ei! — et hældigt
Tegn det er,

Naar for sit Födeland man Forsvars Vaaben
bær.

Farvel — hun daaner hen, og Dagens Straa-
ler svækkes

For hendes matte Syn, som med et Mulm
bedækkes; 70

Möd hans beklemte Bryst med Suk hun hel-
der sig;

Han græder vel, men er, som Helt,
uböielig.

Saa kan vel Stormens Magt fra Eegen Lö-
vet röve,

Men Stammen rodfast staaer, den kan den
ikke klöve.

Fra dette Ömheds Tegn unddrager ENBOM
sig, 75

Til Torvet ilende , hvor alt bebuder
Krig.

Hans Folk med muntre Raab den raske Høv-
ding hilse.

Hvor mangan vakker Knös , hvor mange
lodne Pelse?

Kabussers sorte Skye af Hielme Lighed
har,

I mindre Slagsmaals Dyst et blødt men got
Forsvar 80

Af Prygles tætte Skov fordunkles næsten
Dagen,

Trompeten blæser Larm , og Fanen er ud-
slagen.

Som Bækken surrende i mange Bugter
gaaer,

För dens sølvklare Vand til Söens Munding
naaer;

Saa gaae Boraaser ud for Kiempedyst at
pröve, 85

Hænder har de Kraft, i Brystet Mod som
Löve,

De ligne Grækers, Hær ved Xanthi dybe
 Flod,
 Vel mindre i Gevær, men større udi
 Mod.

Af Stadens hvelved' Port de skokkeviis
 udbröde,
 Og Hofmans Krigshær snart paa aaben Mark
 de möde; 90
 Som syntes ved sin Stöi og Vaabenbrag og
 Larm,
 At skrække Himlen selv og trodse EDBOMS
 Arm.

Om Stadens giærdet Kreds sig vide Agre
 strækker,
 Hvor Ceres sine Börn med venlig Smiil til-
 rækker
 Sin rige Skat. Hun kun begiærer Flit-
 tighed 95
 Hvis Gayn, hver i sin Stand ei nok at prise
 veed.
 Ved Plovens skarpe Od opkastes frugtbar'
 Volde,

Der giemmes Höstens Sæd, som skal tidob-
belt tolde.

Da glædes Öiet, ved at see et lysgrönt
Hav,

Som Vinden Lighed med de stolte Böl-
ger gav. 100

Tilsidst med fyldte Ax de gule Sletter
klædes,

Og Flittighedens Spor af Fryd og Gavn be-
trædes.

I rige Overflod hvor ofte laae jeg her,
Og henrykt skuede Naturens Gierninger.

Men, Grumhed! Raserie! de bistre
Hære möde 105

Paa disse Sletter og nedtræde Ceres's
Gröde.

Ei Stormens voldsom Fart, ei Haglens Gru-
somhed

Saa reent forknuser alt, hvor den sig styr-
ter ned,

Som Menneskernes Vold. Paa Jorden, alles
Moder,

En Broder raser frem at myrde anden
 Broder. 110

Krigsguden fra en Skye det første Optrin
 seer;

Nyt Haab, nye Anslag det forskaffer strax til
 meer.

Et mörkt og öde Sted den nordre Poel
 omgiver

Med frosne Bölger, som ei Solens Kraft op-
 liver,

Men hvor en evig Nat med Vinter Haand i
 Haand, 115

Indslutter Jordens Skiöd med Isens haarde
 Baand.

Herhid er *Raseri* af Guderne fordrevet,
 Og Fieldets steile Brink dets mörke Fæng-
 sel blevet.

I stærke Lænkens Last det fængslet lig-
 ger her

Paa blodigt Leie af de brudte Stridsge-
 vær. 120

Dets Öine og dets Bryst afmægtig Harmes
 röber,

Det er ei Blod men Ild, som i dets Aarer
löber.

Dets Kiæder rasler fælt, Med skarpe Tand
og Haand

Det river paa sig selv, og gnaver sine
Baand.

Til dette fæle Sted sig Krigens Gud be-
giver, 125

Omstraalet af et Skin som Mörket reent
fordriver.

Strax Troidet gav et Skrig da Staalets Glands
det saae,

Og tusind' slige Skrald af Biergets Klöfter
gaae.

Mars med et fravendt Syn sin Tale til det
vender:

Jeg löser dine Baand og til Boraas dig
sender, 130

Udspye din sorte Gift paa HOFMANS ganske
Hær,

Opfyld dermed hvert Bryst: det min Befal-
ling er.

Strax Kiæden lösnet blev ; paa sine sorte
Vinger

Sig Troidet brusende höit op i Luften
svinger.

Ret som en vild Orkan, hvis Fængsel sön-
derbrast, 135

Med Brusen, Stöi og Brag udfare i en
Hast.

Herved Olympens Gud et Blik til Jor-
den sender,

Som overskuede med et dens fire Ender.

Hvad fæl, hvad uhört Sag! han Vestergoth-
land seer,

Alt optændt mod sig selv, alt udi Strids-
gevær, 140

Mod hans, mod Skiebnens Lov! han spør-
ger Mars i Vrede,

Hvor han en saadan Larm paa Jorden tör
berede?

Om Guders Konge han ei meer adlyde vil,

Som styrer Jordens Kreds, og kaster Him-
lens Ild.

Forvovne, sagde han, du skal til Straf
befinde, 145

At ei en Draabe Blod i denne Krig skal
rinde,

Da andre store Slag i Marmor gravne staae,
Skal dette blot sit Sted blandt Rendsteens-
krige faae.

T R E D I E S A N G.

Da Tvedragt, blodbestænkt, udsprede
Raserie

Blant Jordens første Börn, saa skröbelig'
som vi;

Da sögtes Seiren kun ved Mængde, Jern og
Styrke.

En meer opklaret Tid, meer vant at Kun-
ster dyrke,

Maaskee og mindre grum, for Krigen Reg-
 ler skrev, 5
 Og Snildhed, vaabenklædt, fra Mængden
 Seiren rev.

Da saae man Helte først, da saaes en ringe
 Skare,

Mod hele Hæres Vold sit Fosterland for-
 svare,

Een søgte Skiul af Bierg, een Flugt, hvor der
 var Slet;

Al Kraft fordobles naar den bliver an-
 vendt ret. 10

Den tappre EDBOMS Mod og Vid i den-
 ne Fare,

Ham raader i Phalang at stille op sin
 Skare,

Den Ordning stod ham an, thi han i Böger
 fandt,

At Alexander just ved den tit Seier vandt.

Boraaser! raabte han, nu er her Sted at
 vise 15

Den Stridbarhed, som I hos Jer er vant
 at prise.

Og Himlen være Lov! naar jeg Geværøt
seer,

Jeg Seiren haabe kan; skiöndt intet Blodbad
skeer.

Vor Magt forenes da! naar I i Felten stride,
Betænker Seirens Lön, og Nattens glade
Tider, 20

Da aabnes skal for Jer mit Ölfad og mit
Huus.

Hvem vil ei tage mod en Mundask for en Ruus?

Men gyder over mig Jer Styrke og Jer
Aande,

I gamle Hædersmænd som gik Boraas til,
Haande,

Sad först i Gildelav og glæded' dette Land 25
Med Velstands fyldte Horn i Fredens trygge
Stand.

Til anden Hæder vil nu Skiebnen mig be-
vare,

Hvad I forhvervede skal EDBOMS Arm for-
svare;

Den Ære bliver min, at jeg först blod-
bestænkt,

Min Födebye Boraas har förste Seier skienkt 30

Saasnart han havde talt; han frem i Stri-
 den bryder;
 Saa hastig som en Ström fra Biergets Rödder
 flyder,
 Saa hastig som en Skye af Veiret drives
 fort,
 Saa hastig, af sit Mod optændt, han iler
 bort.
 Med sened Kiempearms han Pryglens Sving
 nedböier. 35
 Beviis, at ogsaa Træ vor Heltens Priis op-
 höier.
 Her tumler en omkuld, en anden sving-
 ler der,
 Blaatslaget mindste Tegn paa Heltens Styr-
 ke er.
 Hans Folk i Hobetal den raske Hövding
 følge.
 Strax glide Skyer frem og Himlens Fæstning
 dölge: 40
 Da Solen selv forbaust ved slig Begyn-
 delse,
 For dette fæle Syn sit Ansigt skiulede.

Saa tæt og stærk som Hagl af brystne Skyer
falder,

Saa tæt og stærk om Bryst og Axler Pryglen
skralder.

Et grumt ynkværdigt Skrig høit op til Himlen
naaer, 45

Og Jorden skiules med afrevne Skiæg og
Haar.

I gyldne Vaaben Mars sig paa en Skye ned-
sænker,

Og Kraft og Dristighed til Hofmans Sværme
skiænker.

Hvor Striden hedest er staaer Helten fra
Boraas,

Hvis Kiækheds tætte Spor paa begge Sider
saaes. 50

Han bær en knortet Prygl i sine raske
Hænder,

Og Faren følger med, hvorhen sig Helten
vender,

Han kiendes fra sit Folk ei paa den Kiol
han bær,

Ei af en stolt Paryk, som paa hans Ho-
ved er,

Ribers Digte, anden Deel. Q

Men af de stærke Slag, hans tykke Primstav
giver, 55

Og af hans Öines Ild, og af hans varme
Iver.

Saa kiendes Jupiter iblandt sin Gudehær,
Af Aasyns Majestæt, og Straalen, som han
bær.

Den stærke SANDALIN bedækker Hel-
tens Side,

Dernæst CLAUD SNUDERGREEN og JOHAN
LINDORM stride, 60

Den axeldröie BRINK og Raadmand ERIK
BLUM,

Skomager MICHEL RING og Lehnsmand
MEYENBOM.

Derefter bryde frem saa mange raske
Knöse,

Her möder HOFMAN selv sin Harmen at udöse.

Ham fölge JOHN i Hult og Foged ERIK
PLOC, 65

Som ene paa engang tolv stærke Degne
slog.

Den stive ANDERS STANC maae förste Anfald
döie:

En Ring af Mörkeblaat var vriet om hans
Öie.

Men hvem var mere grum paa denne
bistre Dag,
Hvis Mod var mere stolt, hvis Arm gav större
Slag, 70
End OLF fra Sunnantorp, som aldrig fandt
sin Lige
I Skara's Lehn, som jo i Höiden maatte
vige.

Hvad Eegen er blandt Træer, det OLF blant
Kiemper var,
Og i en Jættevæxt han Jætters Styrke bar.
I AEtna's Hvelvinger, hvor Ild og Storme
brage, 75
Ei blant Cycloper er i Kraft og Væxt hans
Mage.

Af en nedfældet Biörn det lodne Rov
han bar,
Hans Prygl af indstöbt Blye heel tung og
vægtig var.

Med tætte Kiæmpeslag han grumt omkring
sig svinger,

Og EDBOMS hele Hær han snart paa Flugten
tvinger. 80

Ved dennes Side streed en JAN fra Hagelbæk,
Som Vaarens Guder smuk, som Krigens
Guddom kiæk.

Ei nok for ham sin Roes af Qvindeskiönhed
söge,

Vil han sin Skiönheds Priis ved Tapperhed
foröge:

Ulykkelige JAN, dig til Boraas hendrog 85
Dit alt for tappre Mod i dette Vaabentog.

JAN HÖK og Skrædder BERG de tumble for
hans Hænder,

Han frisk mod SANDALIN sin dröie Primstav
vender:

Den stærke SANDALIN han midt paa Skallen
slaaer,

Men Panden var saa stærk, at Pryglen sönder-
gaaer. 90

Strax denne Raadmands Bryst en dobbelt Ild
antænder,

Den vaabenlöse JAN han ind paa Livet
render,

Sin Arm han vikler ind udi hans lyse
Haar.

Som naar en hæftig Ild af Vinden Kræfter
faaer,

Og mod en lövrig Skov sin grumme Styrke
vender, 95

Den raser hid og did og alle Stammer
tænder;

Her knager i sit Fald den himmelhöie Eeg,
Og hist mod Himlens Top den stolte Lue
steeg,

I sorte Hvirvler fört med Aske Rögen
blandet.

Den tykke Skovs Ruin forkynder hele
Landet. 100

De bange Nympher flye, da Ilden split-
tet har

De mørke Grotter, som nys deres Vellyst
var.

Af Dödens Bleghed skiult sig JAN i San-
det vrier.

OLF, ved saa ynksomt Syn dit haarde Hierte
svier!

En Siæl utæmt og grum dog föleslös
ei er, 105

Skiönt den af Lyst til Hævn ei andres Skade
seer.

Til Kamp at fordre ud sin Fiende han ei
nöler.

Tre Gange: SANDALIN! hans hæse Strube
bröler.

Spring, tappre Raadmand, spring — men ach
sin Skiebnes Lod

Kan ingen, ingen flye, langt mindre staae
imod. 110

Tilsidst han möder OLF, og ei ved Mö-
det bæver:

Strax Hævnens blege Geist omkring sit Of-
fer svæver.

Du Grumme! raabte OLF, som misbrugt
har din Magt,

Og over sligt et Barn en ussel Seir indlagt,
Om end din Arm af Staal, din Prygl af Kob-
ber vare, 115

Om du med Tyrkemode trygt leer af Nöd og
Fare.

Skal du ei flye din Straf. Og viid til dob-
belt Harm,

En Raadmand knuses skal ved Bondedren-
gens Arm.

Men stride blot med Ord var aldrig för min
Vane,

Nei, JAN skal faae sin Hævn; og du skal
faae din Bane. 120

Nu havde SANDALIN hört sin Ligpræ-
diken,

Thi denne Kiempe var til Hevnen ikke
seen:

Tre Gange han sin Arm i lange Bugter
svinger,

För han vor SANDALIN sit Banesaar til-
bringer.

Et saadant Tordenslag han denne Raadmand
gav, 125

At let, en vældig Muur var ramlet ned
deraf.

Ved deres Raadmands Fald Boraaser heftig
skraalte:

Han tumler for et Slag, som tive Dramme
taalte!

Den grumme Jovis Blink, som Luften gien-
nemskiær,

Ei mere hastigt slaaer, ei mere frygtet er, 130
End OLF var med sin Prygl.

Men nu, o Skaldemöe! du maae min
Geist oplive,

Da jeg med større Fynd bör større Kamp
beskrive.

För du min Tænkekraft blandt Slag og
Luer fort,

Viis 'EDBOMS Tapperhed og syng hvad han
har giort. 135

Vor HOFMAN sine Folk, som ei for Fa-
ren gruer,

Nu atter förer frem, dem muntre, beder,
truer,

Hans Væxt, hans Arm, hans Slag, hans
stærke Kiemperöst .

Indgyder 'Skræk og Mod i Vens og Uvens
Bryst.

Da EDBOM möder selv. Had, Vrede, Lyst
at vinde, 140

Mistvivl og Harm og Hævn nu alles Sind
forblinde.

Den hele vide Mark indhylles i en Damp,
Her smelder EDBOMS Prygl, hist HOFMAN er
i Kamp.

En dristig Kiæmpehær om begge to sig
skokker,

Her Klædes-Kioler sig med Vadmels sammen-
flokker. 145

Her seer man Böndernes, der Borgernes
Geled;

De slaae, de trænge frem, og falde beg-
ge ned.

Som voldsom Ström med Fart sin Dæm-
ning sönderbryder,

I Skum sig styrter frem og alt af Veien
rydder,

Huus, Hiorder, Træe og alt, som foran
Svælget er, 150

Udi sit salte Skiöd den vrede Bölge bær.

Saa farer EDBOM frem, ei Slag af Prygle,
Næver,

Ei Trængsel, Brag og Skrig gör at hans
Hierte bæver,

Igiennem Hundrede han liig Orkanen gaaer,

En Kiempe falder om ved hvert et Slag han
slaaer. 155

CARL, ANDERS ERIKSEN, og CLAUS og NIELS
fra Valde,

Og TORKILD TORBIÖRNSEN for EDBOMS Prygl
maae falde.

Liig Tordnen foer den frém, hvert Slag et Ly-
net er,

Som Angest spreder ud i hele HOFMANS
Hær.

Forgieves Vestergyln de stive Karle
sendte, 160

Som HOFMANS Skare hialp, af Kraft og Mod
bekiendte,

Hans vældig Haand dem alt har i Uorden
bragt,

Da HOFMAN möder selv, og bier uforsagt.

En ædel Vredes Ild i EDBOMS Öine
brænder,

Hans Prygl gör aaben Vei: saasnart han Hof-
MAN kiender, 165

Han svinger alt det Slag med seened Kiem-
pear, 165

Som HOFMAN tugte skal og ende denne
Larm;

Da Mars en hastig Hielp i Kampens Fare
rækker,

Og med sit brede Skiold sin Yndlings Bryst
bedækker:

Imod det blanke Staal den tunge Knortkiep
slaaer, 170

Og med et hæftigt Brag i hundred' Styk-
ker gaaer.

Nu prøves Heltens Mod i en fordoblet
Fare,

Og EDBOM sluttes ind iblandt en fiendtlig
Skare.

Han rask, men vaabenlös blant bistre Kiem-
per staaer,

En Storm af Prygle rundt omkring hans Isse
gaaer, 175

Som Skovens Kōnge, naar ham Jægernæt
omringer,

Og hundred' Fiender seer, som Spydet mod
ham svinger,

Dog ei af Bæven veed; foragter Haab om
Flugt,

Gaaer stolt, og frygtes dog, skiönt han er
indeluket.

Strax bæver Jordens Grund: et Skin i
Luften blinker, 180
Indsvöht i Skyers Pragt, en Guddom hisset
vinker.

Minerva, det var dig som Vinden lydige bar!
Du omgav EDBOMS Bryst med Klarhed og
Forsvar.

En stærk og knuddret Prygl Gudindens Haand
omspænder,

Og giennem tykke Skye hun Ægis Skiold
nedsender, 185

Hvis grumme Glands at see ei Dödelig
formaaer:

Her truer Furien med slangeslynget Haar.

Frygt, Skræk, Fortvivlelse om Skioldets
Hvælving svæve.

Ved dette Gudersyn de vrede Stridsmænd
bæve:

En ukiendt Gysen dybt dem ind i Sielen
foer, 190

De faldt til Jorden ned, og æred' hendes
Spor.

Tag dette Vaaben, som en Guddom til
 dig sender,
 Bliv altid du min Ven, dit Mod, din Dyd
 jeg kiender.

Det var Gudindens Ord. Hvad var vel mere
 værd,

End denne stærke Prygl, meer farlig end et
 Sværd! 195

I, som mod Ret og Lov og EDBOM turde
 stride,

Seer Vaaben i hans Haand, seer Guder ved
 hans Side!

Minerva i et Skin den lave Jord forlod,
 Og giennem klare Luft en straalet Lue stod.

Strax reiser EDBOM sig, og op mod Him-
 len skuer: 200

Gudinde! raaber han, din Skienk min Fien-
 de truer.

Din Priis udbredes skal i alle Verdens
 Land,

Af dem jeg tælder, jeg dig offerer hver en
 Mand.

Herved nyt Heltemod ham ind i Hoben
 bringer,

Han puster Striden op, og modig Pryglen
svinger, 205
Saa langt dens Sving kan naae skeer Ödelæg-
gelse,
Alt viger for hans Arm forskrækket, bæ-
vende;
Som naar en hungrig Biörn udi sin glubske
Iver
Blant Hiorden bryder ind, nedlægger og for-
driver.

F J E R D E S A N G.

I Vester-Gothlands Favn ved Væners klare
Vig,

Det stolte Kinnekul mod Himlen reiser sig.
Fra Dales mørke Skiöd det gradevis op-
stiger,

Snart jævnt, snart spidst igien, til det for
Öiet viger;

Og seer fra Skyerne henover vide Land, 5
 I Milestrækninger, langt over klare Strand.
 Al Kunst maae vige for Naturens Yndig-
 heder,

Som den med milde Smil saa rigelig ud-
 breder.

I blandet Udsigt hun fremviser al sin
 Pragt,

I hver en Klipperift man öiner hendes
 Magt. 10

Her leger Vaarens Haand og Blomstersenge
 reder,

Fra Kildens klare Væld en Bæk sit Ud-
 spring leder,

Som med en sagte Lyd henover Engen
 gaaer,

Blir mørk i Træets Lye, ved Solen Klar-
 hed faaer.

Forvildet i sit Löb den klare Bölge rinder, 15
 Til den fra Brink til Brink i Væneren
 forsvinder.

Ei Vaabens-Brager hört paa dette skiön-
 ne Sted,

Et roligt Sæde for Uskyldighed og Fred,

Ei Jernets skarpe Od her nogensinde
byder

De ranke Egers Fald, som Klippens Side
pryder; 20

Her hvæsser Rovdyr ei sin graadig Tand
imod

Den trygge Faarehiord, som græsser ved dens
Fod.

Til denne glade Höj sig Tordnens Gud
begiver,

Af alle Guder fulgt; Olympen öde bliver,

Vor Jord besöges nu af hele Himlens
Magt, 25

Og Bierget hylles ind i lyse Skyers
Pragt.

Med Krigens Billede han nogentid sig
fryder,

Indtil han endelig i disse Ord ud-
bryder:

"Jeg seer et heftigt Slag foruden Blod og
Staal,

Ribers Digte, anden Deel.

R

For Efterverdens Spot det evig være
Maal — 30

De Dödeliges Roes helst Flitterguldet
vinder:

De mindste Handlinger, og det som meest
forblinder,

I Guders skarpe Syn har samme Skik-
kelse,

Da de i begge let opdage Pletterne.

Reis Vold om denne Stad, gör til Palads
hver Hytte, 35

Og da kan blot Boraas med Troja Navnet
bytte.

En lige Tapperhed er lige Seier værd.

Achilles savnes ei, men blot Achilles's
Sværd.

Dog deres Raserie jeg söge skal at
tæmme.

En liden Iling kan den store Feide
hemme. 40

Jeg ikke skiötter om at blande Tor-
denskrald,

Udi den sorte Nat, som dem forskrække
skal.

Det blive deres Straf, at deres Svaghed
kiende,

Men Myrens Tvist og Krig kan ei min Harm
optænde.”

Saa talte Jupiter: strax Söndens fiend-
ske Gud, 45

Hans Ordre lydig, foer paa vaade Vin-
ger ud.

Af Regn og Storme fulgt, han sig til Orlog
ruster,

Han samler Skye og Mulm og Taager om sig
puster.

Nu buldrer Stormens Röst, man Himlens
hvalte Blaae,

Nys reen og klar og mild, nu mörk og
skrækfuld saae. 50

I den oprörte Luft de tunge Skyer
vælte,

Og til et mörkgraat Mulm i Hast sig sam-
mensmelte.

Först over Væneren Regnskyer samle
sig:

I Floder styrtende de briste pludselig.
Men Stridens Lue dog med lige Kræfter
brænder, 55
Soldatens Hidsighed ei Frygt for Himlen kien-
der,
Skiönt Regnens Pladsken og Uveirets Ra-
serie
Udgiör med Stridens Brag en grusom Har-
monie.

En lav og dunkel Skye sig over Marken
skyder,
Og hele Strömmen af den vaade Barm ud-
gyder: 60
Hvem staaer mod Himlens Magt, mod Regns,
mod Stormes Trop?
Hvor Striden heftigst var, der holder den
nu op.
Orkanens stærke Magt, som trodser hver en
Hinder,
Oplöser Ordnenes Baand, som begge Hære
binder,

Den river Uven bort fra Uvens fiendske
 Bryst, 65

Og bröler ud: Nei Holdt! med Tordens
 egen Röst.

Af Regnen slukkes nu al Stridens Ild og
 Iver:

Nu er den Kiempe nok, som fast paa Foden
 bliver.

Mod Stormens vældig Slag een bister strider
 her,

Han Död i Öiesyn og Blæst i Kio-
 len bær. 70

Der een sin brede Hat med vrede Aasyn
 følger,

Som svæver liig en Örn og sig i Mulmet
 dölger.

Han bander Stormens Vold, som ham ud-
 plyndret har,

Og fat paa sin Paryk med begge Hæn-
 der tar.

Du gamle Raadmand BLOM, i saa for-
 doblet Fare, 75

Vil Paphos ömme Gud din Alderdom
forsvare.

Da nys Boraas i Roe og Fredens Skyg-
ge laae,
Man ingen skiönnere blant Stadens Möer
saae,
End MAGDALENA BLOM. Kraft til enhver at
röre,
Her samlet var med Lyst til ingens Suk at
höre. 80
Og Elskov, af hvis Træk hver Mine blom-
strede,
Gav hende ej sin Ild, men sin Fortryl-
kelse.

Snart Rygtet hendes Navn paa lette Vin-
ger sendte
Til Vemmerby, hvor det et mandigt Hierte
tændte;
Den unge CARL CLORIN, berömt af gammel
Æt, 85
Som, Fader efter Sön, har Raadmands Stoel
beklædt;

Men meer ved Styrke, Mod og raske Kiem-
pe-Sæder,

Han sig i Vemmerbye indlagde Priis og Hæ-
der.

Han iler til Boraas. Dyd eller Lyk-
ken der

Giör at hun tager Deel udi hans Fö-
lelser. 90

De snart hos Raadmand BLOM forenet Bön
frembære,

At han med kraftigt *Ja* vil deres Valg
beære.

Men her Fortienester og Graad ei nytte
kan,

Först Guld, saa Dyder vil han see hos Dat-
ters Mand.

Det glade Haab, som nys dem idel Glæ-
de skiænkte, 95

Sit Fakkell slukte ud, og dem i Sorg ned-
sænkte.

De raske Brödres Hob ei finder meer
igien

I Fryd og munter Skiemt sin Overmand og
Ven.

Ved Maanens blege Skin han sorgbespændt
omvanker

I Staden hid og did, forfulgt af sorte Tan-
ker, 100

Og næsten lige Sorg fortærer hendes
Bryst,

Som meer ham kvæler end forskaffer nogen
Tröst.

Men Freden flygter bort, og en uven-
tet Fare

Til Vaaben nöder de Boraaske Stridsmænds
Skare.

CLORIN fremstiller sig, ved Ærens Drift, i
Dag, 105

I Spidsen for hver Helt i dette store
Slag.

Den trætte Raadmand Blom sig næsten
overgiver,

Hvis ikke Dödens Rov, han Hofmans Fan-
ge bliver,

Naar denne Kiempe ei, al Fare trod-
 sende,
 Fra Heltens möre Krop afvendte Pryg-
 lene. 110

Men ak! en Ondskabs Aand vor Raad-
 mand BLOM antaster,
 Som laaner Stormens Hielp og af hans Isse
 kaster
 Hat, Hue og Paryk. Udi hans hvide
 Haar
 Nu hvisler Hvirvelvind, nu stride Böl-
 ger slaaer.

Bedrövelige Syn! CLORIN med Iver let-
 ter 115

Sin forede Kabus og paa hans Isse setter,
 Til Redning for hans Liv. Det varme Skind i
 Hast
 Han under Hagen med to Knuder binder
 fast.

Den som nys lœe af Graad, som ingen Bön-
 ner hørte,
 Slig AEdelmodighed i Öieblikket rørte. 120

Den, han forsmæede nys, han skylder nu
sit Liv.

Han gav ham Haand: CLORIN! min Sviger-
søn du bliv.

Jeg föler selv en Ild, jeg ei formaaer at
dæmpe,

Din Elskov skal ei meer mod Skiæbnens Haard-
hed kiæmpe.

I at udvise Dyd med dig jeg stride
vil, 125

Min Skat, min Datter skal dig ene
hörc til.

Det meest udvalgte Par, Boraas! du kunde
skue

For Hymen knælende, det var CLORIN med
Frue.

Lyksaligt Ægte-Par! om Skaldekonst
formaaer

Alt at forevige, og seire over Aar; 130

Jeg Efterverden skal ved Eders Skiebne
röre,

Og Eders Navn og Dyd i Mindets Tempel
före.

Men EDBOM midlertid al Modstand svæk-
 ket har,
 Og Flugten for hans Prygl er eneste
 Forsvar.
 Han den adspredte Hob med lette Spring for-
 følger, 135
 Da Eurys skyller ham i sine kolde
 Bølger;
 Et Kast af Hvirvelvind med Blindhed han-
 nem slaaer,
 Bortröver hans Paryk og rusker i hans
 Haar.
 Tre gange Seirens Spor at følge Helten ha-
 ster,
 Tre gange Stormens Magt vor Helt tilba-
 gekaster. 140
 Ach Himmel! raabte han, jeg al din Haard-
 hed seer —
 Dog, jeg har frelst Boraas, jeg bör ei ønske
 meer.

Nu HOFMAN rundt omkring iblant sit
 Krigsfolk haster,

Hans trætte Raseri ham neppe kan for-
svare.

En flygtig Sværm, som dog vil ære HOFMANS
Navn,

Ham, ude fra sig selv, udfrier af Dödens
Favn,

Som naar den ranke Alm sig over Dybet
hælder,

Hvor Flodens standset Magt med større Kraft
udvælder, 160

Og ved sin stridde Fart udgraver større Rum:
Tilsidst ved Strømmens Vold, bestænkt af
Bølgens Skum,

Den trætte Almens Rod af löse Jord udrives,
Og Stammen hid og og did ved stærke Fos
omdrives,

Den kiække HOFMAN flyer — hvo tør da stri-
de meer? 165

Boraas omkring sin Mark en adspredt Fiende
-seer.

Men Luftens mørke Dunst og Regnens stride
Bølger

Har splittet EDROMS Hær, saa han dem ei
førfølger.

Nu vinkte Jupiter, strax Stormen dæm-
pet var.

De lette Vindes Trop, som Hvirvlen adspredt
har, 170

Paa ny omsvæver nu og sig i Höiden svinger,
De skiær den tunge Luft med Blæst og spænd-
te Vinger.

Den ene Skye man nu iblant den anden seer
Formænges, klares op i nye Billeder.

Nu Taage-Biergene, lös fra hinanden
rives, 175

Zephyr forjager et, og et mod Östen drives.
Al Dunkelhed, al Mulm fra Horisonten
flyer,

Og Himlen, nyelig mörk, sin gamle Gländs
fornyser.

Strax kiger Solen frem; og Höie, Bierge,
Dale,

Oplyste af dens Skin, i deres Skiönhed
prale. 180

Udi et ildrödt Hav dens Klode synker
ned,

Man glemmer Dagens Skræk ved Aftnens
Yndighed.

Omkring paa vaade Mark sig trætte
 Stridsmænd snige,
 De føle Veirets Lye og Fredens Skyts til-
 lige.

De løbe hid og did. Her faaer en Kiempe
 fat 185

Med Glæde sin Paryk, her een sin vaade
 Hat.

Nu kan en Ven sin Ven, en Broder Broder
 finde,

Her trykkes Haand i Haand og Glædens Taa-
 rer rinde.

Du rene Venskabs Ild! du varmer alles
 Bryst,

Og Marken Gienlyd gir af glade Mundes
 Röst, 190

Een praler af den Roes, han har i Striden
 vundet,

En anden leer af Frygt da Faren er forsvun-
 det.

Borgmestren, stolt og glad man midt i Hoben
 seer,

Selv tapperst, roser han den hele tappre
 Hær.

I Kiemper! raabte han, her med en langsom
Stemme 195

At prise Jer, det var Jer Törst og Lön at
glemme:

En anden rose Jer med store tomme Ord,
Men EDBOM taler blot med Öl og dækket
Bord.

I Aften Glædens Gud Jer Seirens Lön skal
yde,

Mit gamle stærke Öl i blanke Kander
flyde, 200

Det blive Krigens Rov: Forsamles i mit
Huus,

Da Himlen Seier gav, Jer EDBOM gir en
Ruus.

